KULTAKUORIAINEN

- uusrahvaanomaisia tarinoita -

#4

KULTAKUORIAINEN #4

ISSN-L 1799-9863
ISSN 1799-9863

Sisällys:

Pääkirjoitus 3
Shimo Suntila: Amirin torni 4
Rasimus: Pahan sielu 19
Christine Thorel: Vuorilta ei palata 27
Lucilla Lin: Sotarosvo 40
Markus Harju: Jääkäärmeen laulu 58
Jussi Katajala: Kuninkaiden veri 72
Jaakko Seppälä: Brutal Deluxe 82
Lehden päätteeksi T. Saloranta 87

Päätoimittaja: Tuomas Saloranta

Taitto: Tuomas Saloranta

Kansikuva: Antti Vanhatalo

Kirjoittajat: Markus Harju, Jussi Katajala, Lucilla Lin, Rasimus, Jaakko Seppälä, Shimo Suntila, Christine Thorel

Kuvittajat: Lucilla Lin, J. S. Meresmaa, Eetu Pellonpää, Arren Suntila, Antti Vanhatalo

Tekstien ja kuvien copyright on tekijöillä.

Yhteystiedot: Tuomas Saloranta / urs.toimitus@gmail.com

Pääkirjoitus

Muutamaan otteeseen on noussut esille sellainen asia, että vaikka URS-manifestissa ja muissakin yhteyksissä kovasti puhutaan barbaareista, varsinaisissa julkaisuissa ei ole barbaaritarinoita kovin paljon nähty. Nyt asia on korjattu – barbaarit tulevat rytinällä, kokonaisen oman teemanumeronsa voimin!

URS-lehti on nyt ilmestynyt suunnilleen vuoden ajan. Tätä numeroa varten tein taas joitakin uudistuksia. Ensinnäkin siirryin taittamaan lehteä yhteen palstaan, koska kahta palstaa on lopulta aika ikävä lukea ruudulta. Pyrin myös parantamaan kuvitusten kuvanlaatua, aiemmissa lehdissä kuvat pikselöityivät aika pahasti lähempää katsoessa mutta nyt olen pyrkinyt säilyttämään ne edes hieman tarkempina. Jonkin verran diktaattori-päätoimittajakin siis kuuntelee yleisöpalautteita. Sivuvaikutuksena pdf-tiedoston koko tosin kasvoi aika tavalla, mutta se lienee vain pakko sietää. Toistaiseksi en ole onnistunut löytämään yhtään ilmaiseksi työskentelevää taittajaa (lienevät kaikki samassa paikassa rehellisten juristien ja ystävällisten sossuntätien kanssa), joten on tyydyttävä siihen mitä amatööripohjalta ja ilmaisohjelmilla saa aikaan.

Kenties nyt voi sanoa, että lehti alkaa löytää muotonsa – tiedän tosin sanoneeni tämän jo edellisessä numerossa... Nykyinen ulkoasu luultavasti kuitenkin jää käyttöön, ja onhan lehdelle novellien lisäksi syntynyt myös vakiopalstansa, eli *Lehden päätteeksi T. Saloranta* sekä *Uusrahvaanomainen kotimaankatsaus* (johon itse asiassa saa lähettää materiaalia, sillä kotimaantoimittajamme **Johannes Sohlman** vaikuttaisi ensimmäisen juttunsa jälkeen mystisesti kadonneen).

URSin perusidea on myös matkan varrella hieman muuttunut. Se syntyi provokaationa spekulatiivisen fiktion trendejä vastaan, ja vaikka liikkeen varsinainen toiminta onkin ollut varsin sovinnollista, on silti syytä esittää julkinen lausuma URSin periaatteista.

Elämme aikaa, jota hallitsevat vastakkainasettelut, puolien valitsemiset, kärjistyvät asenteet ja kaikkinainen negatiivinen ajattelu. URS ei ota kantaa aikamme ilmiöihin sen enempää, mutta päätoimittajana ja ylimpänä organisaattorina katson asiakseni todeta, että tarkoitukseni on pikemminkin tuoda maailmaan iloa ja positiivisia asioita kuin lisätä jo valmiiksi negatiivista ilmapiiriä. Tämä on ajatus, jonka myönnän varastaneeni ystäväni **Niko Peltosen** blogista – mutta minkäs teet, hyvät jutut kannattaa ryövätä.

Tarkkaavainen lukija toki huomaa jo tämän lehden novelleista ja päätoimittajan omista nurinoista, ettei URS ole muuttumassa naminami-kirjallisuudeksi tai karttele rankkoja tai kiistanalaisiakin aiheita. Julkaisemme jatkossakin myös synkkiä ja jopa jollain lailla provosoivia tekstejä. Tarkoituksemme on viihdyttää, ja viihdyttää voi monella tavalla.

Tässä numerossa viihdyttäjinä toimivat barbaarit – ja he tunnetusti ovat sen verran karskia väkeä, että kun he viihdyttävät, on syytä viihtyä. Siis viihtykää!

Tuomas Saloranta, päätoimittaja

Pohjoisessa kivisten talojen meri katkesi kaupunkia ympäröivään muuriin, idässä amirin palatsin torni nousi korkeuksiin. Caldier veti syvään henkeä. Katot olivat hänen maailmansa ja hän sen herra.

Shimo Suntila

Amirin torni

”Tässähän on vain puolet sovitusta!” Caldier roikotti pussukkaa kuin kuollutta rottaa ja helisytteli sitä kokeeksi.

Suurvisiiri väänteli käsiään. ”Ymmärrättehän, että toimititte patsaan päivän myöhässä. Hänen kunnianarvoisuutensa Ilivuan amir Shindima vaatii ehdotonta säntillisyyttä.”

”Kuulin määräajasta vasta toimituksen tehtyäni.” Caldier sylkäisi visiirin jalkoihin. Tämä hymyili omahyväisesti ja risti kätensä rinnalleen. ”Teinä en suututtaisi hänen kunnianarvoisuuttaan.”

Katse vakaana Caldier astahti lähemmäs ja katsoi visiiriä silmiin. Hänen täytyi katsoa hieman ylöspäin, vaikkei visiiri pitkä mies ollutkaan. Hän laski ääntään liki kuiskaukseksi. ”Tietääkö amir kenen kanssa on tekemisissä?”

Hymy ei kaikonnut visiirin kasvoilta. ”En katsonut tarpeelliseksi vaivata hänen kunnianarvoisuuttaan mitättömillä seikoilla, kuten nimellänne.”

Yhdellä nopealla liikkeellä Caldier liu’utti tikarin vyöltään ja upotti sen sitten kahvaa myöten visiirin vatsaan. Hymy miehen huulilla säilyi vielä hetken ennen muuttumistaan hämmästykseksi, sitten kauhuksi. Hänen suunsa avautui hätäiseen huutoon, kun veitsi kääntyi rajusti Caldierin otteessa. Avunhuudon sijaan suusta purkautui vain pärskähdys verta.

”Sitten hänen kunnianarvoisuutensa ei keksi syyttää minua, kun sinun rotansyömä raatosi löytyy.” Hän kiskaisi tikarinsa ulos. Visiiri kietoi kätensä verta pulppuavan keskivartalonsa ympärille ja kaatui eteenpäin. Caldier astahti sivuun ja visiirin pää rusahti ahtaan kujan vastapäiseen seinään.

Caldier pyyhkäisi veren käsistään ja tikaristaan kuolleen suurvisiirin vaatteen selkään. Vikkelästi hän tunnusteli vaatetuksen joka kohdan. Lisää kultaa ei löytynyt. Caldier sylkäisi ruumiin päälle, ilmeisesti hänen oli toistaiseksi tyytyminen puoleen luvatusta palkkiosta. Tikari ja kultapussi vyöllään hän lähti kiipeämään rakennuksen seinää.

Hän eteni katolle lähes juoksuvauhtia löytäen vaivatta pienet kolot ja ulkonemat. Pohjoisessa kivisten talojen meri katkesi kaupunkia ympäröivään muuriin, idässä amirin palatsin torni nousi korkeuksiin. Kukaan ei näyttänyt huomanneen häntä. Hän veti syvään

henkeä, antoi laskevan auringon punaaman maiseman valua yllensä. Katot olivat hänen maailmansa ja hän sen herra. Pian hän jatkoi matkaansa ja loikki talolta toiselle kapeiden katujen yli.

Erään hämyisen kujan kohdalla hän hypähti katolta alas, tarrasi kesken pudotuksen kiinni seinästä työntyvään parruun, heilautti itsensä voltilla toiselle parrulle ja livahti kapeasta ikkunasta sisään. Vain lapsi tai hyvin laiha aikuinen mahtui siitä läpi. Jo ennen lattiakosketusta Caldier tiesi asioiden olevan vinossa. Huoneessa oli pimeää, mutta hienoinen ilmavirta kavalsi ulko-oven olevan raollaan. Joku istui tuolilla pimeydessä pöydän vieressä.

Salaperäinen vieras raapaisi tulitikun seinää vasten ja sytytti kynttilän. Caldier tuijotti lähes kaksimetristä naista, jolla oli harteillaan viitta ja tuolin vieressä iso lyömämiekka. Viitan alta näkyi lannevaate ja rinnat peittävä kaistale nahkaa ja kangasta. Ei lainkaan panssaria. Nainen hymyili eikä sanonut mitään.

”Kuka santapirujen nimessä sinä olet, ja mitä ovelleni on tapahtunut?” Caldier huudahti ja osoitti murtunutta pönkkää, joka vielä aamulla oli sulkenut oven. Kadun ja huoneen välissä oli kolme teljettyä ovea, joista yhdenkin olisi pitänyt pystyä pidättelemään kokonaista vartijoiden armeijaa.

”Nimeni on Rana.” Puheenparsi paljasti sen, mistä vaatetus oli jo vahvasti vihjaillut. Nainen oli heimolainen, villi-ihminen. Caldieria väristytti. Häntä kammotti kaikki, mikä oli kaupungin ulkopuolella.

”Jos vesiostoksille olet tullut, olet väärän miehen puheilla.” Tikari kourassa Caldier katseli barbaarinaista, joka istui tuolissa kuin omistaisi paikan. ”Ja jos poistut nyt, on pieni mahdollisuus ettet saa veistä selkääsi kun teet niin.”

”Pane teräsi pois, pikkumies. Jos tahtoisin sinut hengiltä, olisit osunut lattiaan valmiiksi kahtia leikattuna. Minä haluan palkata sinut.”

”Minä en työskentele villi-ihmisille!” Caldier huusi. Ääni kuulsi raivoa enemmän kuin hänen oli ollut tarkoitus antaa ilmi.

”Et tiedä, mitä tarjoan palkaksi.” Naisen ääni pysyi koko ajan itsevarman vakaana, mikä sekin oli omiaan lisäämään Caldierin ärtymystä. Mutta sanojen sisältö painoi niiden sävyäkin enemmän.

”Mitä sitten?” Tikari palasi vyölle yhtä huomaamattomasti kuin oli ilmestynyt käteenkin.

”Vesileilin.” Nyt nainen taas hymyili.

Tarjous oli järjetön. Tavallinen vesi oli toki arvokasta heimolaisille, mutta kaupunkilaisille yhtä jokapäiväistä kuin pöly varpaissa. Jos kyseessä taas oli taikavesi, elämänvesi, palkkion suuruus herätti suuria kysymyksiä työn luonteesta. Harvinaisten ja oikukkaiden jokien elähdyttävän veden vuoksi olivat kaupungit ajautuneet jopa verisiin sotiin keskenään.

”Onko sinulla leili mukanasi?” Caldier kysyi. Rana nauroi. Se oli vapaiden heimojen välitöntä iloa, joka kumpusi heidän koko elämäntavastaan. Sekin ärsytti Caldieria. ”Se olisi minulta tyhmästi tehty.”

”Niin olisi”, Caldier myönsi. ”Mitä sinä tahdot?”

”Meiltä on ryöstetty jotakin. Saalis on tässä kaupungissa. Minä haluan tietää, kelle se myytiin.” Caldier tunsi suurta tyydytystä huomatessaan, miten viheliäiseltä naisesta tuntui myöntää oma avuntarpeensa.

”Mitä teiltä sitten ryöstettiin?” Caldier sai vastaukseksi vihaisen, sanattoman mulkaisun. ”Täytyyhän minun tietää, mitä etsin”, hän perusteli.

”Jos täytyy, et ole niin kyvykäs varas kuin minun annettiin ymmärtää.”

Caldierin oli myönnettävä, että se piti paikkansa. Saalista ei tullut ulkopuolelta joka päivä ja Ilivuassa oli vain muutama välittäjä, joka ryhtyisi heimolaisten tavaroihin. ”Voitko edes kertoa, olivatko ryöstäjät paikallisia?” hän kysyi ja levitti käsiään. ”Nopeuttaisi etsintää hieman. Paitsi tietenkin jos sinulla on aikaa tuhlattavaksi. Minulla ei ole mikään kiire.”

Ranan kädet pusertuivat nyrkkiin kuin kuvitellun kurkun ympäri. ”Akkribanilaisia torakoita. Hyökkäsivät puolustuskyvyttömään leiriin. Teurastivat puolet.” Caldierin teki mieli arvella ääneen, että leiri oli ollut puolustuskyvytön vain siksi, että taistelukuntoiset olivat itse jossain ryöstöretkellä, mutta hän katsoi viisaammaksi vaieta. Hän vilkaisi oveaan. Sitä ei ollut puskettu sisään heikoilla hartialihaksilla. Nainen voisi puristaa hänestä hengen yhdellä kädellä, jos saisi pitävän otteen ja pätevän syyn.

”Odottele täällä äläkä hortoile kaduilla riitaa haastamassa”, Caldier sanoi ja nosti jalkansa ikkuna-aukolle. Sitten hän kääntyi vielä katsomaan Ranaa. Häntä kiusasi eräs seikka, johon hän tarkemmin ajatellen halusi selvyyden heti. ”Miten hait käsiisi juuri minut?”

”Vartija pohjoisportilla mainitsi sinut, kun kyselin pätevää varasta. Sen jälkeen kalauttelin päitä, kunnes sain selville, missä piilottelet.”

Caldier murahti ja hyppäsi ikkunalta tarraten parruun. Hän heilautti itsensä ylöspäin, laskeutui katolle ja oli jo matkalla ennen kuin jalat koskettivat kattotiiltä. Ensin piti ottaa selville, minne heimolaisten rojut olivat kulkeutuneet, mutta sen jälkeen olisi syytä käydä tietyn vartijan kanssa vakava keskustelu siitä, keille kaikille hänen nimensä oli suotavaa kavaltaa. Ja lopulta hankkia uusi pesäpaikka.

Taivas oli muuttunut tummasta mustaksi jo hyvän aikaa sitten, kun Caldier pudottautui takaisin huoneeseensa. Hän tuijotti pöydän ja tuolin suuntaan, mutta pimeys on liian läpitunkematon. Oliko barbaari edelleen odottamassa? Käsi laskeutui hänen olkapäälleen ja tarttui lujasti.

Ääntäkään päästämättä Caldier nappasi tikarin käteensä ja kääntyi iskemään oikeaksi arvelemaansa suuntaan, mutta voimakas, puristava ote tarttui myös hänen ranteeseensa. Hän yritti tempaista itsensä vapaaksi, mutta puristus vain lujeni. Hän ähkäisi ja potkaisi. Potku osui johonkin, mutta lopputulos ei ollut toivotunlainen. Caldierista tuntui kuin hänen kätensä olisi murskaantumassa.

”Oli jo aikakin”, sihahti Rana ja tönäisi Caldieria kauemmas. Tämä rysähti vasten seinää sellaisella voimalla, että pelkäsi tekevänsä reiän kivimuuriin. Nainen tarttui hänen paitaansa yhdellä kädellä ja tempaisi hänet taas pystyyn. ”Täällä istuminen tekee minut hulluksi! Sano, että sait selville kenelle ne torakat myivät varastamansa tavarat.”

Ote muuttui niin hölläksi, että Caldier sai ravistettua itsensä irti ja veti henkeä. Hänen päässään humisi iskun vuoksi. ”Sain selville yhtä ja toista, mutta sitä ennen haluan joitakin vastauksia.”

”Vesileili on riittävä palkka”, sanoi barbaari.

”Sepä se. Palkka on liian hyvä.” Nainen ei vastannut mitään. ”Sain selville, kenelle tavarat myytiin ja että joukossa oli oudoin jalokivin koristeltu kruunu. Senhän sinä haluat.” Se oli enemmän väite kuin kysymys. Huoneen pimeydessä ilmeitä ei voinut nähdä, mutta vastahankaisesti Rana murahti. Se sai riittää vastaukseksi. ”Sellaisenaan kruunu ei ole elämänveden arvoinen, joten mikä tekee siitä niin arvokkaan?” Caldier jatkoi.

Hiljaisuutta kesti niin pitkään, että Caldier oli jo luovuttaa, mutta vihdoin Rana huokaisi ja kertoi. ”Se on vallan merkki. Päälliköiden päällikön. Se oli matkalla minun hei-

moni päällikölle, kun sitä kuljettaneen joukon leiriin hyökättiin. Kuuden päivän kuluttua pidetään päälliköiden kokous ja pitopaikkaan on viiden päivän matka."

Caldier odotti, josko tarina jatkuisi, mutta sanoja seurasi jälleen hiljaisuus, kunnes Rana lisäsi: "Joten minulla on kiire."

Tilanne oli liian herkullinen. Caldier ei pitänyt heimolaisista yhtään enempää kuin keskiverto kaupunkilainenkaan, luultavasti vähemmän. Kaupunkeja erottavan erämaan villit hyvin harvoin paljastivat mitään sisäisistä asioistaan ja tässä hän sai kuulla merkittäviä poliittisia uutisia. Tilaisuutta oli käytettävä hyväksi. "Ja mitä tapahtuisi, jos kruunu ei olisikaan ajoissa perillä?"

Koura yritti taas napata kiinni Caldierista, mutta nyt hän osasi varoa ja astahti syrjään. Ranan ääni tihkui myrkkyä kuin kiimainen sinikobra, kun hän sanoi: "Kaaos."

Se tyydytti Caldierin tiedonjanon tähän hätään. "Ryöstösaalis myytiin kauppiaalle nimeltä Kirorashid. Hän myy mausteita ja pieniä aseita, sekä tietysti varastettua tavaraa. Hän pitää vaatimatonta hoviaan amirin palatsin liepeillä sijaitsevassa liikkeessään."

Ikkunasta tulevassa vähäisessä valossa Caldier näki, miten Rana kääntyi lähteäkseen. "Entä maksu?" hän tiedusteli muina miehinä.

"Minähän sanoin, ettei minulla ole sitä mukana, pikkumies. Saat omasi, kun minä olen saanut omani."

Näin Caldier oli ajatellutkin tilanteen etenevän. "Siinä tapauksessa minä tulen mukaan."

Rana oli jo ovella. "Ei käy. Minä toimin yksin."

"Sinä tarvitset minua."

"Ja santapirut tarvitsen. Löydän perille omin neuvoin."

Ansa, syötti, isku. "Ei ehkä kannata olettaa, ettei tavaroita ole jo myyty eteenpäin."

Minkään niin ison ei pitäisi pystyä liikkumaan niin nopeasti ja niin äänettömästi, se oli Caldierin vakaa mielipide. Rana oli yhtäkkiä varkaan edessä ja ravisteli tätä kuin tyhjää säkkiä. "Kerro tai väännän niskasi poikki. Sinun piti etsiä tavarat."

"Minun piti ottaa selville, kelle ne myytiin, kun ryöstäjät hankkiutuivat niistä eroon. Sen minä selvitin ja kerroin sinulle, ja siitä palkka on leilillinen elämänvettä." Caldier roikkui otteessa mahdollisimman rentona ja antoi naisen retuuttaa häntä miten mieli. Neuvotteluvaltti oli hänellä. "Minä tiedän myös, kelle tavarat myytiin myöhemmin. Sitä en kerro, mutta voin johdattaa sinut sinne. Palkka siitä on päästä mukaan."

"Miksi?" Ranan ääni kuulosti epäluuloiselta.

"Koska kyseessä on paikka, jossa olen aina halunnut käydä, mutta olisi silkkaa tyhmyyttä yrittääkään sinne yksin. Nyt minulla on mukana apuri, jonka kanssa saalista ei edes tarvitse jakaa. Sinähän haluat vain kruunusi." Caldier jätti sanomatta, että jos heidät nähtäisiin, kaikki muistaisivat hurjan, jättiläismäisen barbaarinaisen eivätkä suinkaan lyhyttä ja laihaa varasta. "Lisäksi he pimittivät minulta tänään puolet sovitusta palkasta. Se ei käy laatuun."

Rana irrotti otteensa ja murahti. "Olkoon. Tule mukaan. Mutta jos jäät kiinni, olet omillasi. Ja jos tämä on ansa, leikkaan pääsi irti." Hän kääntyi ja lähti huoneesta. Caldier seurasi perästä ja tunsi itsensä epämääräisellä tavalla likaiseksi kulkiessaan ovesta. Ikkunat olivat hänen tyyliään.

Massiivisen tornin korkeus oli pääteltävissä vain niiden tähtien määrästä, jotka jäivät sen peittoon. Caldier kyyhötti kadun toisella puolen vähäisemmän palatsin katolla reunaa vas-

ten ja tarkkaili ympäristöään herkeämättä. Hänen vierellään seisoi Rana, joka ei selvästikään kokenut tarvetta piilotella. ”On riittävän pimeää”, hän oli sanonut.

Caldier punnitsi kädessään tarttumahakaa, josta lähti vain ohut lanka, joka keräytyi kiepiksi hänen jalkojensa juuressa. Rana tönäisi häntä olkapäähän. ”Mitä vetkuttelet, pikkumies?”

”On hyvä yö keikkaa ajatellen”, kuiskasi Caldier, ”kuut eivät loista. Mutta tornin huippua on hankala nähdä. Jos heitän ohi, haan putoamisen ääneen herää koko amirin hovi. Anna minun keskittyä.” Hän nousi varovasti seisomaan, piti katseensa suunnattuna tornin huippua kohti ja alkoi hitaasti pyörittää hakaa narun päässä. Vähä vähältä hän lisäsi kierroksia ja hienoinen humina leijui pitkin kattoa.

Huippu oli korkealla, hyvin korkealla. Eikö hän ollut katsellut sitä riittävän usein päiväsaikaan? Kyllä. Hän oli painanut mieleensä jokaisen paljain silmin havaittavan yksityiskohdan. Hän oli jopa käynyt tällä samaisella katolla, vaikka riski olikin ollut suuri. Tämä oli korkein piste heittohaan säteellä tornista. Silti hän ei nyt kuuttomana yönä ollut varma. Hyvän varkaan ainoa tärkeä ominaisuus oli olla jäämättä kiinni. Yksikin yliuskalias yritys tarkoitti samaa kuin omenan vieminen amirin kädestä keskellä toria. Caldier antoi haan hidastua.

Katsomattakin hän tunsi barbaarinaisen katseen porautuvan niskaansa. ”Liian riskialtista”, hän sanoi vaimeasti. ”Häivy sitten”, Rana sanoi ja tempaisi haan Caldierin kädestä. Ennen kuin mies ehti tehdä mitään, Rana pyöräytti hakaa pari kertaa päänsä päällä ja singautti sen ylös valtavalla voimalla. Ohut lanka pakeni yläilmoihin. Caldier katsoi kauhuissaan sen perään ja kävi samalla päässään läpi kaikki ne pakoreitit, jotka oli suunnitellut valmiiksi aikoja sitten.

Sitten lanka kiristyi. Rana nyki sitä kokeeksi muutaman kerran ja tyytyväisenä tulokseen kiepautti loppupään katolla olevan skorpionipatsaan ympäri.

Caldier oli heti kartalla. ”Minä menen edeltä.” Rana mittaili hyvin jyrkässä kulmassa nousevaa langanohutta köyttä. ”Minä menen.”

”Tuolla langalla tavataan siivuttaa lihaa markkinoilla. Puree se sormiinkin. Minä voin kiivetä ylös paksumman köyden kanssa.”

”Jos sinä pystyt kiipeämään lankaa, pystyn minäkin.”

Hetken aikaa Caldier arvioi sanojaan. Joskus suorapuheisuus oli pahasta, joskus taas tarpeen. Hän toivoi, ettei Rana ollut yliherkkä koostaan. ”Sinä painat ainakin kaksi kertaa sen minkä minä, ja minulla on minun käsilleni mitoitetut vahvikehansikkaat. Minä pääsen tuota lankaa pitkin ylös, sinä et, joten väisty.” Sisäänhengityksen jälkeen hän vielä lisäsi: ”Aika valuu hiekkaan.”

Rana ei estänyt häntä, kun hän kiskoi käsineet kämmentensä suojaksi ja tarttui kiipeilylankaan. Caldier ei voinut olla varma, oliko nainen kenties loukkaantunut vai ainoastaan vaitelias, mutta halusi pois katolta pikaisesti yhtä kaikki. Tottunein ottein hän lähti etenemään kohti huippua, paksumpi naru vyötäisilleen sidottuna.

Caldier eteni niin nopeasti kuin suinkin. Vaikka hän pukeutui mustaan ja oli noennut ihonsa, ei hän halunnut olla kenen tahansa nähtävissä yhtään pidempään kuin tarpeen. Hakanen oli jumittunut reunan koristekuvioon ja siitä tukea otettuaan hän lopulta kyyristeli katolla.

Jostain läheltä kuului puhetta. Caldier singahti liikkeelle ja painautui katolle asennettua katapulttia vasten. Samalla kun hän keskittyi kuuntelemaan, hän irrotti köyden vyötäisiltään ja kietaisi sen katapultin runkoon kiinni. Se oli tehtävä joka tapauksessa ja nyt hän saattoi liikkua vapaasti.

Katapultin toisella puolen nousi kapea kartio vielä ylemmäs ja sen vieressä seisoi kaksi miestä keskustelemassa. Vartijoita. Huonoja vartijoita. Caldier arveli, että tämä oli se tapa, jolla vartioston pohjasakka sijoitettiin mahdollisimman kauas pois amirin näkyvistä.

Jokainen kaupungin varas oli myös kaupungin asukas ja siten amirin uskollinen alamainen. Caldier katsoi velvollisuudekseen harventaa amirin palvelijoiden joukkoa nimenomaan heikommasta päästä ja hiipi lähemmäs tikari rennosti kädessä heilahdellen. Hän ei voinut tietää kuinka lähellä seuraavat vartijat mahtoivat olla, joten kumpikin miehistä piti hoidella ilman ääntäkään. Caldier astui pois katapultin suojasta ja hyppäsi miesten väliin mahtavalla loikalla. Yhdellä ainoalla liikkeellä hän käännähti viiltäen toisen miehen kurkun auki ja puolikaaren jälkeen työnsi veitsen toisen vartijan kaulaan juuri sen kohdan yläpuolella, jossa solisluut yhtyvät rintalastaan. Avunhuuto vaati äänihuulia, kuten Caldierilla oli tapana sanoa. Hän pyyhkäisi taas tikarinsa puhtaaksi uhriensa vaatteisiin.

Kahden askeleen päässä miesten takana ammotti musta aukko vaaleasta kivestä tehdyssä lattiapinnassa. Caldier kurotti varovasti kädellään ja tunnusteli. Tikkaat. Ranaa kiinnostaisi vain kruununsa. Jos aikoi ehtiä tutkimaan palatsia tarkemmin, etumatkasta ei olisi haittaa. Hän lähti kiipeämään alas.

Heti villi-ihmisten saaliin saatuaan Kirorashid oli myynyt tavarat eräälle amirin visiireistä, miehelle nimeltä Husaprak. Hänen kanssaan Caldierin ei ollut vielä ollut kunnia tehdä kauppaa, ja muutenkin yhden ihmisen löytäminen tästä tornista, tai jopa koko palatsista, oli paljon pyydetty. Asiaa vain ei voinut auttaa, jos hän mieli vesileiliä.

Tikkaat vaihtuivat portaisiin, jotka johtivat kerroksesta toiseen mutkittelevien käytävien sokkeloon. Caldier liukui varjosta toiseen vältellen parhaansa mukaan satunnaisia seiniin ripustettuja lyhtyjä. Hänen liikkumisensa oli hiljaista, mutta täysi äänettömyyskään ei auta, jos osuu väärään paikkaan kertakaikkisen väärään aikaan. Juuri kun Caldier painautui ovisyvennykseen kuuntelemaan, joku avasi äkkiarvaamatta oven. Caldier, joka oli nojannut siihen, puolittain kaatui huoneeseen sisään.

Samalla kun hän pyrki ottamaan seinästä edes hieman tukea, hän näki oven avanneen vanhan miehen, joka vaatetuksestaan päätellen oli kirjuri. Ennen kuin Caldier ehti reagoida, miehen suusta purkautui yllättynyt mutta kantava parahdus. Riittävän kantava kaikumaan käytävää pitkin. Caldier tarttui lattialla olevaan mattoon ja tempaisi. Vanhus lennähti jaloiltaan ja hänen päänsä pamahti kiveen. Kirjuri ei ollut ainakaan välittömästi nousemassa ylös.

Caldier hypähti ovelle ja jatkoi eteenpäin, mutta kuuli lähestyviä ääniä edestään ja kääntyi ympäri. Vain muutaman harppauksen otettuaan hän kuuli ääniä toisestakin suunnasta. Kirottua, sillä kohtaa ei ollut ovia kummallakaan puolen. Askelten kaiuista Caldier jo tiesi, ettei pääsisi edes takaisin siihen huoneeseen, josta oli juuri lähtenyt, ainakaan jäämättä kiinni. Ja vielä vähemmän kuin joutua nalkkiin käytävään hän halusi jäädä nalkkiin ikkunattomaan huoneeseen.

Kun kaksi paria vartijoita näkivät toisensa, heidän välissään seisoi lyhyt, säälittävän laiha, mustaksi töhritty mies hurjat silmät välähdellen ja tikari kädessä. Amirin laki oli selvä ja Caldier jo yhtä kuin kuollut mies, mutta vähäisen nahkansa hän aikoi myydä ylihintaan. Santapirut vieköön barbaarinaisen ja tämän kruunun. Caldier kääntyi kohtaamaan lähemmän parin.

Vartijat lähestyivät erillään toisistaan miekat esillä. Heillä oli niin koulutusta kuin kokemustakin, Caldier pani merkille. Yhden voittaminen ei olisi helppoa, kahden jo hyvin hankalaa. Neljän, siihen ei auttanut edes hyvä onni. Varas heilautti veistään ja ärähti.

Kapeahko käytävä ei antanut paljon mahdollisuuksia väistellä. Caldier laski painoaan alemmas ja etsi virhettä etummaisen miehen puolustuksessa. Sellaista ei ollut. Vartija heilautti miekkaansa ja varas väisti sen vain vaivoin. Jos hän syöksyisi suoraan miekkaan, hän voisi kaivaa vahdilta silmät päästä ennen kuolemaansa.

Aivan kuin sotilas olisi arvannut hänen aikeensa, Caldier mietti, kun vahdin ilme vääntyi pelokkaaksi. Varas virnisti ja pyöräytti tikaria otteessaan. Hänen selkänsä takaa kuului mahtava humahdus ja repeävän lihan ääntä. Caldier vilkaisi pikaisesti taakseen ja näki kummankin selustaa vaanineen vartijan kaatuvan lähes kahtia iskettyinä. Heidän takanaan seisoi käytävässä erityisen jättimäiseltä vaikuttava nokinen nainen kädessään lyömämiekka, jonka kärjestä putoili verta isoina pisaroina.

Lukuisissa taisteluissa kertynyt kokemus potkaisi Caldierin toimintaan. Vihollinen olisi lamaantunut korkeintaan hetkeksi. Liukuvalla liikkeellä Caldier kuroi välimatkan umpeen ja löi tikarin vartijan silmään kaksin käsin. Huuto kuolisi kurkkuun, kunhan isku olisi riittävän syvä. Rana ärähti jotain Caldierille vieraalla kielellä, syöksähti eteenpäin ja iski villisti. Viimeisen vartijan pää leikkautui irti sellaisella voimalla, että kimposi seinästä seinään.

”Oletko löytänyt kruunun?” nainen kysyi ykskantaan.

Caldier pakotti kätensä olemaan tärisemättä. Kokemusta tai ei, varman kuoleman kohtaaminen sai hänen hermonsa pintaan. ”En vielä.”

”Sitten liikettä. Törmäilysi tulokset huomataan ennemmin kuin myöhemmin.”

”Minunko törmäilyni? Teurastit juuri kolme amirin sotilasta.”

”En yhtään vähempää kuin sinä.” Rana heilautti kättään kärsimättömänä eikä Caldier ollut kiireestä eri mieltä. Oli vain ajan kysymys, milloin palatsissa annettaisiin täyshälytys. He lähtivät käytävää eteenpäin.

”Visiiri Husaprak osti kruunun, mutta en tiedä missä hänen huoneensa on.”

Rana hymyili paljastaen hampaansa. ”Sitten ei auta muu kuin koputtaa kauniisti jokaiselle ovelle ja kysyä.”

”Niinkö?” Caldier oli aidosti yllättynyt.

”Ei.” Rana pysähtyi oven kohdalle ja potkaisi sen sisään kuin se olisi tehty pergamentista. Huoneessa oli mies sängyssä ja nainen hajareisin hänen päällään. Molemmat keskeyttivät puuhansa, kun Rana tuli oven läpi. Hetkeäkään epäröimättä barbaari lävisti naisen miekallaan ja sen vipuvoimaa hyväksikäyttäen viskasi ruumiin nurkkaan. Veriroiskeiden peittämälle, kauhusta lamaantuneelle miehelle hän tokaisi: ”Kaupunkinaiset tapaavat kirkua lujaa”, ja tarttui teräksenlujalla otteella miestä kurkusta.

Caldier astahti huoneeseen ja vilkaisi murheellisena ovea. Sitä ei saisi enää säppiin. Hän saattoi vain toivoa, ettei kuulomatkan päässä olisi muita. Hän kyyristyi vuoteen ääreen. ”Jos kerrot missä on visiiri Husaprakin makuukamari, en viillä kurkkuasi auki. Tarjous on voimassa seuraavat viisi hengenvetoa.” Hän huitaisi Ranan kättä. Tämä hölläsi otettaan sen verran, että mies pystyi hengittämään ja puhumaan käheästi.

”Kolme kerrosta alempana”, mies raakkui. ”Tänään murhatun suurvisiirin tiloissa. Hän, uusi suur-” Miehen lause jäi kesken, kun barbaari tiukensi otettaan ja murskasi hänen henkitorvensa. Caldier katsoi naista suuttuneena. ”Hei!”

”Älä sano että olisit oikeasti säästänyt hänen henkensä.”

”En tietenkään, mutta hänellä olisi voinut olla vielä hyödyllisiä tietoja.”

”Pärjäämme ilmankin. Tule.”

Caldier poistui hampaita kirskauttaen Ranan jäljessä ja vilkaisi huoneessa vallitsevaa hävitystä. Riippumatta siitä jäisivätkö he lopulta kiinni vai eivät, tästä yöstä puhuttaisiin

kaupungissa pitkään. Hän oli juuri tunnistanut nurkassa lojuvan naisen. Se ei ollut vähempää kuin veden temppelin ylipapitar.

Ovi suurvisiirin kammioon oli vartioitu, mitä kumpikin tunkeilija oli odottanutkin. Neljä miestä seisoi oven luona, kaksi kummallakin puolen käytävää. Tasaisin ja tihein välein sijoitetut lyhdyt tekivät olemattomat varjot käyttökelvottomiksi. Caldier pudisti päätään. ”Suora hyökkäys näin alhaalla aiheuttaa jo aivan liikaa hälyä.”

Rana rypisti kulmiaan ja puhui matalalla äänellä. ”Ehdotatko sitten, että luikimme karkuun kuin piestyt rakit?” Hänkin oli yhtä kaikki havaittavan haluton syöksymään suin päin meluisaan taisteluun. Lisää vartijoita saapuisi ennen kuin suurvisiiri laulaisi.

”Minulla on idea. Tule.” Caldier lähti takaisin tulosuuntaansa.

Varas tanssahteli pitkin kaartuvaa ja ylös viettävää käytävää pyörähdellen ympäri, ympäri. Hän piirsi mielessään karttaa kaikesta mitä oli nähnyt, aste asteelta, tiili tiileltä. Hän herkistyi heikoille äänille ja tunnusteli mitättömiä, läpivedosta vihjailevia ilmavirtauksia. Rana seurasi toimitusta kärsimätön ilme kasvoillaan, mutta piti suunsa. Lopulta Caldier pysähtyi ja osoitti ovea, jonka ohi he olivat juuri kulkeneet. ”Tuossa.”

Hetkeäkään epäröimättä Rana syöksyi ovesta sisään miekka valmiina. Kun Caldier pääsi huoneeseen, hän havaitsi sen tyhjäksi. Se sopi hyvin, pienikin melske saattaisi olla nyt kohtalokasta. Hän käveli ikkunalle ja katsoi alas. ”Visiirin ikkuna näkyy, mutta ei ole suoraan alapuolella”, hän kuiskasi purkaen jo vyötäisiltään kiipeilylankaa.

Ranakin vilkaisi ulos. ”Pitää heilauttaa. Et kai luule meneväsi yksinäsi?”

”Ohut lanka, muistatko? Sitä paitsi tarvitsen nyörin päästäkseni taas takaisin ylös. Odota täällä.”

Caldier kyyhötti kadun toisella puolen vähäisemmän palatsin katolla ja tarkkaili ympäristöään herkeämättä. Hänen vierellään seisoi Rana, joka ei selvästikään kokenut tarvetta piilotella.

Sidottuaan langan tukevaan seinäkoukkuun Caldier loikkasi ikkunasta ulos ja aloitti juoksuhyppelyn seinää pitkin. Hän halusi jälleen pitää kiirettä, koska katu oli suoraan alla ja iso osa noesta oli jo tahriutunut pois. Kuin ihmisheiluri hän hypähteli edestakaisin laskeutuen aina alemmas, kunnes viimeinen hyppy vei hänet lopulta ikkuna-aukosta sisään.

Lasku tapahtui pehmeästi kuin höyhenille. Huone oli pimeä ja Caldier kuunteli tarkkaan hengittäen itse hyvin hitaasti. Sängyn suunnalta kuului tuhinaa ja ajoittaista korinaa. Uusi suurvisiiri ei ollut herännyt. Samalla kun Caldier lähestyi vuodetta äänettömin askelin, hänen kiipeilynarunsa katosi ikkunasta ulos aivan yhtä äänettömästi.

Jokainen liike oli tarkkaan hallittu. Aina kun Caldier tunsi jonkin esteen tiellään, hän pysäytti kehonsa ja tunnusteli varovaisesti tiensä sen ympäri. Vihdoin hän pääsi tyynypäätyyn ja liu'utti tikarin vyöltään. Hellästi hän asetti sen nukkuvan miehen kurkulle.

Samassa jotakin lennähti ikkunasta sisälle, laskeutui jäntevästi ja samalla liikevoimalla loikkasi sängyn jälkopäähän. Suurvisiirin silmät rävähtivät auki ja hän yritti nousta sillä seurauksella, että olisi leikannut päänsä irti ellei Caldier olisi napannut hänen hiuksistaan otetta. ”Senkin kirpun purema typerä villinainen, mitä hiekkapyörteen nimessä luulet tekeväsi?” Caldier sähähti.

”Enhän voi antaa sinun tehdä kaikkea työtä”, nainen naurahti ja siirtyi lähemmäs tarraten visiirin kaulaan tikarin alapuolelta. Caldier huokaisi alistuneesti. Vartijat eivät olleet kuulleet mitään tai he olisivat jo huoneessa. Ja toisaalta, tämä kuvio oli jo käynyt tutuksi.

”Kerro seuraavan viiden hengenvedon aikana missä on Kirorashidilta ostamasi kruunu niin saat ainoastaan ilkeän kuhmun ja jyskyttävän päänsäryn.”

Kun Rana hölläsi otettaan hieman, visiiri yritti uudelleen puskea istumaan ja huutaa. Hän olisi kenties onnistunutkin, jos Rana olisi ollut yhtään pienempi, hitaampi tai heikompi. Nyt murhaava ote tiukkeni sinikobran iskua nopeammin ja visiiri painui tiiviisti tyynyään vasten.

”Kysyn uudestaan ja seuraava temppu kasvattaa peukalokokoelmaani kahdella”, Caldier supatti. Visiirin keho jännittyi ja varas tiesi, että nyt häntä kuunneltiin. ”Kirorashid. Kruunu. Missä?”

Pimeydessä kuului ääni, kun miekka vedettiin esiin. Caldier pinnisti teräviä silmiään ja näki, miten Rana asetti säilänsä visiirin haarovälliin. Nainen ei sanonut mitään. Hänen ei tarvinnut. Ote visiirin kaulalla kirposi taas aavistuksen.

”Yksityisvarastoni, vankisellien alla, suljetussa luolastossa.” Visiirin ääni värähteli kivusta ja pelosta, sillä miekan terä painoi arkaan kohtaan. ”Ja miten sinne luolastoon pääsee?” Visiiri kertoi kaiken, mitä he halusivat tietää, tuskaisten henkäysten saattelemana.

Kuoleman uhatessakin visiiri oli utelias mies, elinikäisten tapojensa orja. ”Mitä te kruunusta tahdotte?” Caldier hymyili omahyväisesti, koska tiesi jotain mitä tuo tiedoista elävä mieskään ei tiennyt. ”Se on arvokkain esine koko saaliissa.” Miehen kurkusta yskähteli nauru ja hänen kehonsakin tärisi hieman. ”Arvokkain? Jos niin luulet olet suurempi hölmö kuin-” Lause katkesi Ranan tiukentaessa otettaan jälleen. Hän päästi irti vasta kun korina lakkasi.

”Mitä hän tuolla tarkoitti?” kysyi Caldier selvästi kiinnostuneena.

”Ei mitään. Kunhan pelasi aikaa. Lähdetään.”

Caldier kävi ikkunalla ja palasi takaisin poissa tolaltaan. ”Missä köysi on?”

”Sidoin siihen pöydänjalan ja pidin siitä kiinni. Siinä se on ikkunalla.”

”Mutta kun ei ole!”

Kumpikin meni ikkunalle. Rana katsoi ulos. Pöydänjalka roikkui hyvän matkan päässä vasemmalla. ”Pitää mennä sitten ovesta.”

Tilanne suututti Caldieria suunnattomasti, mutta hänellä ei ollut muuta vaihtoehtoa kuin mennä Ranan suunnitelman mukana. Yksin nainen ei selviäisi neljästä vartijasta, luontaista hurjuutta tai ei. He asettuivat oven ääreen ja Caldier tempaisi sen auki. Rana syöksyi ulos ja antoi säilänsä laulaa hurmeisessa kaaressa. Tärkeintä ei ollut tappaa välittömästi, vaan vammauttaa kaikki neljä niin pahasti, että heistä ei olisi enää vastusta. Caldier loi pikaisen silmäyksen kaaokseen ja huomasi yhden vartijan ehtineen kumartua pois tieltä. Rana oli vasta kääntymässä, kun vartija sohaisi lähes sokeasti miekallaan, joka upposi syvälle paljaaseen, pehmeään lihaan. Rana tuijotti kylkensä läpi kulkevaa terää typertyneenä. Caldier iski tikarinsa miehen kaulan sivuun. Taistelu oli päättynyt.

Barbaari kiskaisi miekan ulos haavasta veriroiskeiden saattelemana ja irvisti. Nainen painoi toisen kätensä kylkeään vasten, mutta veri tihkui silti sormien väleistä ja sivuista. Caldier riisti yhdeltä raadolta viitan ja silpoi sen pitkiksi suikaleiksi. Rana ei vastustellut eikä väittänyt pärjäävänsä ilmankin, kun varas alkoi kietoa suikaleista solmimaansa liinaa hänen kehonsa ympäri.

”Olisi tässä voinut käydä huonomminkin”, huomautti Caldier. ”Minä olisin voinut haavoittua.” Hän veti viimeisen solmun ja pelkoa tuntematta osoitti barbaarin nenää veitsellään. ”Ensi kerralla hiekkamyrskyn nimeen, tottele kun sanon että pysy paikoillasi.”

Vaikka verta olikin ympäri käytävää, he raahasivat raadot visiirin huoneeseen ettei niitä löydettäisi niin nopeasti. Ennen lähtöään Caldier tutki visiirin kukkaron ja otti sieltä puoli kourallista kultaa. Kärsimättömästi elehtivälle naiselle hän sanoi: ”Hänen kunnianarvoisuutensa, amir Shindiman edellinen suurvisiiri oli velkaa aiemmista palveluksista”, ja tunki kolikot kukkaroonsa. Hän painoi oven hiljaa kiinni ja molemmat lähtivät vauhdilla etsimään tietä maanalaisiin kerroksiin.

Reitti vankiluolien ohi kulki salakäytävää pitkin. Etenkin sellien kohdalla käytävään puski läpitunkeva ihmisperäisen jätteen löyhkä. Caldier kakoi ja yritti olla hengittämättä ja barbaarinkin kasvot olivat vääntyneet inhosta. Lopulta käytävä aukeni luolastoon jossain vankiholvien alla.

Caldier kohotti lyhtyään ja katsoi ympärilleen. Heikossa valossa näkyi kallioon louhittujen sellien rivistöjä. Keskellä lattiaa oli kaksi avointa vankikuoppaa. Kaikkialla leijui vahva ummehtunut haju, joka epäilemättä oli pinttynyt tiiviisti jokaiseen kiveen.

”Mikä paikka tämä on?” barbaari kysyi.

”Näyttää vanhoilta tyrmiltä. Eivät ole olleet käytössä vuosisatoihin.”

Rana nosti omaa lyhtyään niin korkealle kuin saattoi. ”Käytävä jatkuu huoneen kummastakin päästä.” Hetken kuluttua Caldier osoitti vasemmalle. ”Aloita sinä tuolta, minä tutkin tämän huoneen ja jatkan tuonne.”

”Että menisimme eri suuntiin?”

”Niin. Paitsi jos pelkäät pimeää.” Nyt kun välitön vaara ei taas uhannut, Caldier olisi mieluusti päässyt villinaisesta eroon.

He lähtivät kumpikin teilleen. Pikainen kierros paljasti, että ensimmäinen huone oli tyhjä. Caldier suuntasi oikealle johtavaan käytävään. Selli sellin jälkeen oli vesiperä. Niissä ei ollut kuin puhkiruostuneita kahleita ja luita. Hyvin monessa kolossa oli kokonainen luuranko tai kaksi. Näytti siltä, että vankiluolasto oli hylätty, kun se vielä oli ollut toimin-

nassa. Kymmeniä ellei satoja ihmisiä oli jätetty nääntymään jonkun muinaisen amirin hallitsijakauden aikana, tai luultavammin sellaisen päätyttyä.

Oikeanpuoleinen käytävä oli oikea, siitä Caldier oli varma. Tietyt jäljet ensimmäisessä huoneessa olivat viitanneet siihen ja nytkin aina aika ajoin lattianrajassa seinässä näkyi sandaalin nirhaumia. Barbaari oli liian pitkä huomatakseen niin matalalla olevia vihjeitä. Niitä miettien Caldier kurkisti jälleen yhteen selliin ja näki kolme isoa säkkiä, paljon uudempaa kuin mikään muu noissa kirotuissa, ikiaikaisissa tyrmissä.

Suomatta ajatustakaan barbaarin kutsumiselle varas avasi säkit ja alkoi tutkia niiden sisältöä. Häntä oli alkanut kiusata ajatus, että saaliin joukossa olisi enemmän kultaa ja arvokkaita kiviä kuin hänen oli annettu ymmärtää. Heimolainen ei huomaisi mitään, jos saaliista puuttuisi kiiltokivi tai pari.

Ensimmäisessä säkissä oli lähinnä saviesineitä. Ruukkuja ja patsaita, joiden kuvituksesta Caldier ei ymmärtänyt mitään. Villi-ihmisten haisevan olemassaolon symboleja, epäilemättä. Ei mitään arvokasta. Toisessa säkissä oli vain ohuesta metallista taottuja levyjä. Niissä oli koloja ja kouhoumia, jopa suoranaisia reikiä. Metalli vaikutti messingin muunnelmalta. Kolmannesta säkistä löytyi kruunu. Oli siellä myös joitakin kullasta taottuja astioita, katkennut miekka jonka kahvassa oli arvokkaita kiviä, muuta vähäisemmässä määrin arvokasta romua sekä kaksi vesileiliä. Toinen oli tyhjä, toinen ei.

Varas katseli tavaroita mietteliäästi ja yritti arvailla, olisiko jokin patsaista arvokas keräilijälle, kun hänen huomionsa kiinnittyi kahteen metallilaattaan. Jos ne asettaisi osittain toistensa päälle, viivat yhtyisivät. Caldier asetteli ne ja katseli muita levyjä. Yksi kerrallaan hän poimi niitä käteensä, pyöritteli aikansa ja asetti kuvion jatkeeksi. Kyseessä oli jonkinlainen palapeli.

Kun viimeinen levy oli paikallaan, Caldier nousi seisomaan ja katsoi aikaansaannostaan. Ensin kuviossa ei ollut mitään järkeä, mutta sitten hänen huomionsa kiinnittyi pieneen yksityiskohtaan. Hän kyykistyi katsomaan lähempää. Vesitippa. Kun hän tiesi mitä etsiä, tippoja löytyi useita. Sekään ei vielä ratkaissut kuvion mysteeriä. Paitsi jos levyjen muodostama kuvio oli kartta.

Silloin Caldier tiesi, mitä katsoi. Siinä oli usean viikon matkan päässä sijaitseva kanjonien halkoma kallioalue, josta matkaajat olivat puhuneet. Sen loukoissa ja uumenissa oli, jos hän uskalsi ajatella sanan ääneen, vettä. Monessa paikassa. Seuraukset olivat uskomattomat. Villi-ihmisten laumat eivät olleetkaan riippuvaisia kaupungeista ostamastaan vedestä. He vain tahtoivat antaa sellaisen vaikutelman.

Pienen pieni ilmavirta oli ainoa varoitus. Caldier heittäytyi niin syrjään kuin pienehkössä kopissa pääsi, ja Ranan miekka iski kipinää osuessaan lattiaan paikassa, jossa hän oli juuri ollut. Hänen käteensä osui yksi pikkupatsaista ja sillä hän huitaisi kohti hyökkääjää. Hän osui suoraan edelleen verta tihkuvaan kylkeen ja kirvoitti barbaarista ensimmäisen tuskan äännähdyksen koko päivänä. Caldierilla ei ollut aikaa tuntea tyytyväisyyttä vaan hän nappasi lyhdyn käteensä ja syöksähti oviaukkoon ilmestyneestä raosta vapauteen. Takaa-ajon askeleet olivat heti hänen kannoillaan.

Salakäytävä oli liian hidas reitti, hän jäisi kiinni ennen kuin pääsisi ulos. Sivuilla sijaitseviin koloihin ei myöskään auttanut piiloutua. Niin kauan kuin hän kantoi lyhtyä mukanaan, naisen eksyttäminen ei tullut kysymykseen. Hän syöksyi siihen huoneeseen, johon he olivat ensimmäiseksi tulleet.

Huoneen läpi juostessaan Caldier hidasti hieman vauhtia. Hän halusi barbaarin olevan aivan hänen kannoillaan. Hän hyppäsi ensimmäisen vankikuopan yli ja valmistautui. Rana tuli perässä.

Ennen kuin nainen oli osunut maahan, Caldier huitaisi lyhdyllään tämän kasvoja päin. Sitten hän kyyristyi ja tunsi hetkellisesti sokaistuneen barbaarin törmäävän hänen kylkeensä. Varas tarttui kiinni jalasta ja sitä vipuna käyttäen kampesi naisen kumoon, päistikkaa toiseen vankikuoppaan. Matkaa alas oli ainakin viisi miehenmittaa ja kuoppa oli pohjasta levitetyn pullon muotoinen. Sieltä ei kukaan pääsisi omin avuin pois. Rana rysähti kuivan luukasan päälle ja vääntäytyi kivuliaasti seisomaan.

”Jos luulet selviäväsi tästä, olet erehtynyt.”

”Suuria sanoja syvästä kuopasta.”

”Minä nyljen sinut elävältä!”

”Vain jos sinulla on tosi pitkät kädet.”

”Päästä minut ylös täältä, pikkumies!”

”Jotta voisit nylkeä minut? Enpä usko.”

Caldier istuutui. ”Teillä on siis omaa vettä.”

Alhaalta kantautui hiljaisuutta.

”Kuulin kerran amirin kapteenin kerskuvan, miten teikäläiset pidetään aisoissa myytävän veden määrällä. Lukumäärät kurissa, kuten hän sanoi.”

”Te annatte ihmisten kuolla janoon, vaikka kaivatte riittävästi vettä syvyyksistä kaupunkienne suojissa, ja kutsutte vielä itseänne sivistyneiksi ihmisiksi.”

Caldier kohautti olkiaan. ”Kuka nyt vahvan vihollisen haluaisi.”

”Me vapaat ihmiset olemme vahvempia ja monilukuisempia kuin kuvitteletkaan.”

”Se on epäilemättä rahanarvoinen tieto. Suuren rahan.”

Ranakin istuutui. ”Sama se, mitä minulle tapahtuu. Sinä et pääse tiedoistasi hyötymään.”

Jokin naisen äänessä, ehdoton varmuus tai luuytimiin kulkeva naurahdus, sai Caldierin huolestumaan. ”Mikä minua estäisi myymästä tietoa vaikka amirille itselleen?”

Taas naurua. ”Ei mikään. Mutta jos minä en palaa kartan kanssa kansani pariin, tämä kaupunki hävitetään viimeiseen kiveen.”

”Ei teitä niin paljon ole!” Sanoistaan huolimatta Caldieria alkoi epäilyttää.

”Yllättyisit. Ja yllätytkin, jos minä mätänen tänne.”

Koko kaupunki raunioina. Se oli jo ajatuksena käsittämätön. Joet tulivat ja menivät, mutta kaupungit olivat ikuisia. Ne olivat kohonneet maailman hiekasta tuhansien vuosien ajan. ”Muissa kaupungeissa saataisiin tietää. Teitä jahdattaisiin ja lahdattaisiin, kunnes hiekalla ei kulkisi ainuttakaan villiä.”

”Mitä se minua liikuttaa? Minä olisin silloin jo kuollut.”

Caldieria kylmäsi syvempään kuin koskaan aiemmin. Ilivua oli koti. Sen ulkopuolella oli tappavaa hiekkaa ja viikkojen matkan päässä toisia kaupunkeja. Hän ei ollut koskaan käynyt niissä, ei edes kuvitellut käyvänsä. Pelkkä mielikuva Ilivuan menettämisestä sai hänet voimaan pahoin.

”Jos teitä on niin paljon, miksette valloita kaikkia kaupunkeja?”

”Hölmö! Se on sota, jolla ei ole voittajaa.”

”Taidatte vain haalia vettä kasvattaaksenne joukkojanne ennen sitä?” Mutta Caldierin äänessä kuului epävarmuus. Hän puhui lähinnä saadakseen aikaa ajatella.

Rana nousi seisomaan uudelleen. ”Typerä kaupunkilainen! Muurien sisällä eletään yksi elämä kerrallaan ja te unohdatte mitä on ollut heti kun isänne kuolevat. Meillä on ollut vettä satoja sukupolvia. Jos me haluaisimme sotaa, sinä et olisi koskaan edes syntynyt.”

Nyt kuopan reunalta kantautui hiljaisuutta.

Sitten luolastoa värisytti etäinen torven kumu. Hälytys. Jokin heidän veritöistään oli tullut ilmi. Aika oli käymässä vähiin, heidät löydettäisiin ennen pitkää. He jäisivät kiinni ja Rana ei palaisi karttansa kanssa.

”On sinusta kiinni tuleeko sota vai ei, varas. Auta minut ylös täältä ja takaan ettei niin käy.” Ranan äänessä alkoi kuulua kiire ja hätä.

”Minä tiedän salaisuutenne. Mikä estää sinua tappamasta minua välittömästi, kun pääset sieltä pois?”

”Ei mikään, pikkumies.”

”Et auta asiaasi, villi!”

”Jos jään tänne, kuolet varmasti. Jos autat minut ylös täältä, saatan säästää henkesi. Varma kuolema, tai epävarma. Valitse, kaupunkilaiskoira.”

Caldier mietti. Hän voisi hankkia kamelin. Paeta heimolaisten raivoa toiseen kaupunkiin. Jos Ranaan oli uskominen, moni kaupunki kukistuisi, mutta eivät mitenkään kaikki.

Mutta Ilivuan tuho. Hän ei rakastanut ketään tiettyä ihmistä, mutta kaupunkia ja sen asukkaita hän rakasti. Jos hän joskus lähtisikin, hän halusi, että olisi jotain mihin palata. Jotain, mikä ankkuroisi hänet tässä maailmassa.

Ilivua oli suurempi kuin hän, kuin kukaan yksittäinen ihminen, edes amir. Jos kaupunkiin hyökättäisiin, hän olisi muureilla puolustamassa sitä, valmiina uhraamaan henkensä. Miksi se sitten oli nyt niin vaikeaa? Caldier pyöräytti vasemman olkavartensa ympäriltä viimeisen kiipeilynarun vapaaksi ja kiersi sen ikivanhaan soihdunpidikkeeseen. Se tuntui kestävän.

”Naru on edelleen ohutta. Varo sormiasi.” Hän heitti toisen pään kuoppaan.

Hetken päästä Rana punnersi kuopan reunan yli viitta käsiensä suojana. Caldier seisoi tyynenä odottamassa. ”Jos aiot tappaa minut, tee se heti. Tämä jännitys koituu kohta kuolemakseni.” Hän hymyili hermostuneesti.

”Älä hölise”, sanoi Rana, ”sinun pitää viiltää sen kauppiaan kurkku auki minun puolestani.” Sen sanottuaan hän kaappasi lyhdyn käteensä ja lähti harppomaan ryöstösaaliin suuntaan. Caldier riensi perään hyvin huojentuneena.

Rana keräsi ohuet levyt takaisin säkkiin ja nosti sen olalleen. Toisella kädellä hän ojensi leiliä Caldierin suuntaan. ”Palkkio, josta sovimme.” Caldier otti sen vastaan hanakasti ja vilkaisi lattialla lojuvaa läjää metalli- ja savitavaroita. ”Entä kruunu?”

”Vähäpätöinen koriste turhamaiselle päällikölle.” Rana väläytti hymyn. ”Pärjätköön ilman.”

He kiipesivät salakäytävää ylös. Siitä haarautui useita käytäviä. Yhtä pitkin pääsi markkina-aukean liepeille. Päivä oli jo koittamassa. ”Mitä nyt?” kysyi Caldier.

”Minä hankin tarvikkeita ja kamelin, ja häivyn täältä. Samaa suosittelen sinullekin, pikkumies. Aiheutimme aika paljon hämminkiä.” Caldier nyökkäsi. ”Mutta ensin hoidat sen kauppiaan siltä varalta, että hän oli perillä siitä, mitä möi”, Rana jatkoi.

Caldier siristeli silmiään aamuauringossa pitkällisen hämärissä tunneleissa juoksemisen jälkeen. Ilivuasta lähteminen ei tuntunut enää niin mahdottomalta ajatukselta. ”Mihin suuntaan sinä olet menossa?” hän kysyi.

”Eri suuntaan kuin sinä. Älä uskottele itsellesi ylimääräisiä vain siksi, etten suolistanut sinua.”

Caldier hymähti. ”Myönnä pois, että se oli alkuperäinen tarkoituksesi. Suolistaa minut, kun kartta oli taas sinulla.”

”Ehkä.” Ranan ilme ei kavaltanut mitään. ”Sinä taisit suunnitella iskeväsi tuon häijyn pikku piikin selkääni, kunhan leili oli sinulla.”

”Ehkä.”

”Voi hyvin, pikkumies. Älä kuole janoon.”

”Älä kuole janoon, villinainen.”

Shimo Suntila *on turkulainen scifin metsästäjä-keräilijä, joka itsekin tuottaa spefistisiä petoja. Kryptozoologiseen koe-eläinpuistoon voi tutustua osoitteessa* ***http://routakoto.com/***

© Eetu Pellonpää 2012

Karkeeri katsoi pimeyteen, jossa poltettu kylä todisti mitä tapahtuu, kun hänen veljeskuntansa tekee virheen.

Rasimus

Pahan sielu

Karkeeri pyyhki kimppuunsa hyökänneiden pirujen verta miekastaan ja tunsi häpeää, koska ei voinut olla arvostamatta häntä ympäröivää alakuloisen kaunista näkyä.

Palaneet jäänteet kohoamassa hänen ympärillään lumen keskeltä, kaikki vaakasuorat pinnat peittyneenä valkoisen nuoskan alle. Talojen mustat luurangot vasten valkoista taustaa, kytevien liekkien ja hiillosten savu jo viikkoja sitten kadonneena. Myöhäisen lopputalven tai varhaisen kevään aurinko heijastumassa hitaasti sulavasta hangesta. Kauneus tarjosi vastakohdan ajatukselle yön pimeydessä palavasta kylästä.

Karkeeri nosti taistelun ajaksi maahan heittämänsä repun olkapäänsä varaan ja jatkoi hitaasti kävelyään aution kylän halki, etsien viitteitä ihmiselämästä. Miekkaansa hän piti yhä valmiina kädessään. Hän vaistomaisesti pidätti hengitystään, jotta ei rikkoisi kylänraunion hiljaisuutta. Ainoat viitteet ihmisistä olivat kuitenkin auringon sulattaman lumen alta pilkottavat ruskeaksi värjäytyneet vaatteet ja ruumiinjäsenet.

Maakellarin luukku talonraunion kyljessä kiinnitti hänen huomionsa. Se ei ollut peittynyt lumeen kuin edellisillan ohuen kerroksen verran.

Karkeeri repäisi ehjäksi jääneestä ovenkarmista puunpalasen ja valutti sen päälle öljyä rätillä suljetusta polttopullosta. Sytytettyään puun palamaan hän tempaisi voimakkaalla liikkeellä kellarinluukun auki, ja heitti soihdun sisään nähdäkseen paremmin pimeyteen.

Kellarin perältä kuului ryminää ja epäselvää ulinaa. Se oli pelonsekaista ja puolihullua, mutta ihmisen ääntelyä. Karkeeri laskeutui puisia portaita alas miekka esillä, ja näki likaisen miehen kyyristelemässä perunasäkkien luona. Räpyttävät silmät tuijottivat suurina ja pelokkaina.

”Armoa, armoa, armoa”, mies mutisi ja vetäytyi sikiöasentoon peittäen käsillään päänsä.

”Älä pelkää, en tee sinulle mitään”, Karkeeri sanoi rauhoittavasti ja kyykistyen miehen tasolle. Hän piti huolellisesti seinän selkänsä takana ja avoimen kellarinluukun näkökentässään. Hän ojensi hitaasti ja varovaisesti kättään miehen olkapäälle.

”Olet ihminen. Luojan kiitos. Olet ihminen...” Mies nyyhkytti ja takertui Karkeeriin kiinni kuin lapsi äitiinsä painajaisen jälkeen.

”Mitä täällä on tapahtunut?” Karkeeri kysyi mieheltä vaikka arvasikin vastauksen jo valmiiksi.

”Helvetti, se täällä on tapahtunut”, mies nyyhkytti kietoen käsivartensa ympärilleen ja täristen.

”Kerro siitä.” Mies puisteli päätään ja Karkeeri lisäsi ääneensä painoa: ”Minun on saatava tietää.”

Mies puhui nopeasti ja katkonaisesti. ”Juuri... juuri ennen kuin lumi sulki solan, tänne tuli muukalainen. Kävellen. Sellainen, tuota, tatuoitu väsynyt mies. Halusi vain vähän ruokaa ja yösijan ennen kuin jatkaisi matkaansa. Me sanoimme hänelle... Yritimme sanoa hänelle, että hän olisi hullu jos yrittäisi jatkaa solan läpi tähän aikaan vuodesta. Se kun on totta! Oli ihme, että hän pääsi kylään asti. Sanoimme senkin hänelle. Hän ei uskonut, vaan lähti aikaisin seuraavana aamuna. Sanoi, että hänellä ei ole vaihtoehtoja. Että hän ei saa jäädä tänne kuukausiksi.”

Karkeerin ilme ei värähtänytkään, mutta hänen sydämensä syke kiihtyi hänen pohtiessaan kulunutta aikaa lumentulon ja pian koittavan kevään välillä.

”Sitten kului pari viikkoa, ja paholaiset tulivat eläinten hahmoissa!” Mies purskahti itkuun. ”Me yritimme taistella niitä vastaan, koska emme voineet paeta lumen takia. Mutta se oli turhaa. Ne eivät välittäneet kylän noidan amuleteista ja merkeistä. Me saimme vangittua niitä taloihin, jotka siunasimme ja sitten poltimme, mutta niitä tuli aina lisää niin metsästä kuin omiemmekin joukosta. Lopulta ne tappoivat kaikki. Ne raatelivat ja ne söivät...” Miehen kasvot vääntyivät ja ääni vaimeni.

”Mutta sinä selvisit? Miksi?”

Mies katsoi Karkeeria suoraan silmiin. Hän pystyi pitämään katsekontaktin vain hetken, kunnes käänsi katseensa häpeillen pois. ”Ne antoivat minun elää. Sanoivat, että tarvitsevat minua.”

”Mihin?”

”Ne sanoivat, että muukalainen on solassa. Myrsky oli pudottanut lumen hänen niskaansa ja tappanut hänet. Ne tarvitsivat minut etsimään ruumiin kun lumet alkavat sulaa ja että... että...” Miehen silmän suurenivat. ”Ne haluavat jotain hänen sisältään. Jotain, mitä eivät itse pysty ottamaan. En tiedä mitä se on, mutta vain siksi ne antavat minun elää.”

”Sanoivatko ne, missä ruumis on?”

”Ne näyttivät minulle paikan.”

”Vie minut sinne.”

”Mutta se on tässäkin säässä ainakin parin päivän matkan päässä.”

”Ota lämpimiä vaatteita ja ruokaa mukaan. Minun on nähtävä se ruumis.”

Mies keräsi vastentahtoisesti kasaan likaiset turkiksensa, joilla oli pitänyt itsensä lämpimänä kylmässä kellarissa, ja pakkasi hiilisäkkiin osittain jäisiä kuivalihan palasia. Ulkopuolella hän näki Karkeerin surmaamien pirujen ruumiit ja parahti. Karkeeri tarttui häntä käsivarresta ja talutti poispäin taistelupaikalta.

”Nuo olivat ystäviäni”, mies sanoi pala kurkussa nyyhkyttäen. ”Ennen kuin riivaajat saivat heidät...”

”Ne vartioivat sinua, ettet lähde karkuun, tai ettei sinulle tapahdu mitään”, Karkeeri sanoi hiljaa ja rauhallisesti. ”Niitä oli viisi. Onko kylässä tai lähiseudulla enemmänkin?”

”En tiedä, en ole laskenut”, mies vastasi. ”Meitä oli kylässä kolmekymmentä. Ehkä he kaikki...”

”Eivät kaikki”, Karkeeri keskeytti ja vilkaisi syrjäsilmällä viimeistä heidän taakseen jäänyttä lumen peittämää vainajaa. ”Tästä eteenpäin sinä saat johtaa.” He olivat päässeet kylän laidalle saakka, missä kinokset alkoivat olla korkeampia ja tie kohti vuoria ja solaa oli kadonnut valkoisen lumipeitteen alle.

He kahlasivat vyötärön korkuisten lumikinosten ylitse, käyttäen lumikenkien korvikkeina jalkoihin sidottuja tukevia havunoksia. Mies ei puhunut enää vaan murjotti peloissaan. Välillä hän mutisi jotain, pyysi hiljentämään vauhtia koska ei enää jaksanut, tai anoi peräti taukoa. Vaikka Karkeerilla oli kiire, hän antoi miehen levähtää.

Taukojen aikana mies katseli masentuneen näköisenä milloin kohti heidän määränpäätään korkeammalla rinteillä, milloin kohti poltettua kylää. Rauniot pysyivät vielä illan hämärtyessäkin näköpiirissä heidän kivutessaan kukkuloita ja rinteitä ylemmäksi kohti solaa. Kotiaan katsellessaan mies itki hiljaa, ja Karkeeri tunsi myötätuntoa kotinsa ja elämänsä menettänyttä kohtaan. Veljeskuntaansa liittyessään hän oli sitoutunut tekemään saman uhrauksen itsekin, mutta ei yhtä väkivaltaisesti. Hän ei uskaltanut kuvitella, miltä miehestä todella tuntui.

Yöksi he vetäytyivät metsän suojaan tiheästi kasvavien puiden väliin. Karkeeri sytytti pienen nuotion, tehtyään ensin välttävästi valon peittävän suojan oksista ja kuivumaan nostamistaan matkavaatteista. Yöstä tulisi kuuton, tähdetön ja niin pimeä, että hän ei juurikaan pelännyt nuotion savun paljastavan heidän sijaintiaan lähiseudun piruille. He katselivat turkiksiin kääriytyneinä kuinka punertava valonkajo vaihtui yön pikimustaan.

”Onneksi ei tuule”, mies sanoi ja hytisi heidän syödessään nuotiossa käristettyä mautonta lihaa. ”Eikä taida enää edes pakkastaa.”

Karkeeri ei vastannut, vaan työnsi suuhunsa viimeisen palasen omasta laihasta siivustaan.

”Olisi enää vain kuukausi, että solasta pääsisi taas kulkemaan.”

Nyt Karkeeri hymyili väkinäisesti ja sanoi: ”Et vaikuta ihmiseltä, joka poistuisi kotikylästään kovinkaan pitkälle.”

Mies naurahti ja nyökkäsi. Sitten hän vakavoitui ja tuijotti tuleen. ”Miksi itse vaarannat itsesi tulemalla tänne ja seuraamalla sitä matkalaista?”

”Jonkun se on tehtävä”, Karkeeri vastasi lyhyesti ja tylysti. Seurasi hetken vaivautunut hiljaisuus, ja katsellessaan töykeän vastauksensa loukkaamaa miestä hän pehmensi ääntään. ”Ystäväni menetti oman seurueensa syysmyrskyjen aiheuttamassa haaksirikossa. Minut kutsuttiin katsomaan hänen peräänsä, mutta hän ehti lähteä, ja nyt yritän löytää hänet.”

”Ymmärrän hyvin. Hän pakenee pahaa.” Mies nyökytti päätään tietäväisen oloisesti. ”Ei voinut siksi jäädä odottamaan, eikö vain?”

Karkeeri nyökkäsi.

Mies tuijotti Karkeeria pitkään. ”Kuka hän oikein on? Kuka sinä oikein olet?”

”Olen Pimeyden Valon Veljeskunnan karkeeri. Kuten ystävänikin oli.”

”Olen kuullut teistä. Te surmaatte hirviöitä.”

”Se ei ole päätehtävämme”, Karkeeri mutisi ja katsoi vaatteiden ja oksien seinämän välistä pimeyteen, jossa poltettu kylä todisti mitä tapahtuu, kun hänen veljeskuntansa tekee virheen.

Seuraavana aamuna Karkeeri havahtui horroksesta säpsähtäen. Hän kirosi itseään koska oli nukahtanut opastaan herättämättä, mutta kiitti samalla jumalia, etteivät pirut olleet huo-

manneet heitä. Hän ravisti nopeasti miehen hereille, ja tämä älähti kovaäänisesti ja ilmeestään päätellen hetken kuvitteli Karkeerin olevan jokin häntä noutamaan tullut piru.

”On aika jatkaa matkaa”, Karkeeri sanoi ja keräsi kuivuneet vaatteensa suojarakennelman päältä. ”Liikutaan vauhdilla niin pysytään lämpiminä”, hän lisäsi enemmän itselleen kuin oppaalleen.

Tämän jälkeen he tarpoivat jälleen upottavassa lumessa ja etenivät syvälle solaan, kunnes mies pysähtyi yllättäen ja pudottautui vatsalleen lumihankeen. Karkeeri teki vaistomaisesti saman liikkeen ja haravoi katseellaan ympäristöä.

Kauempana, mutta ei aivan suoraan heidän edessään, oli jyrkkä lohkeama kalliossa. Lohkeama muodosti lumipeitteisen suojaisan rinteen, joka oli piilossa kinosten ja kumpareiden takana. Siellä liikkui jotain miehen kokoista, kahdella jalalla ja välillä tukien itseään eturaajoilla. Jotain, joka ei näyttänyt eläimeltä, mutta ei täysin ihmiseltäkään.

”Ruumis on tuolla. Ne vartioivat paikkaa”, mies kuiskasi. Hän huohotti kiivaasti.

Yksi piruista astui selkeämmin esiin ja tähyili ympäristöä kuin aavistaen, että he olivat lähistöllä. Kyläläisen ilme näytti kärsivältä ja hän katsoi poispäin. ”Hän oli naapurini vaimo. Onko mitään keinoa pelastaa hänet? Tehdä hänestä entisensä?”

”Puhu hiljempaa”, Karkeeri käski kuiskaten. Piru oli todellakin joskus ollut nainen. Ehkä kauniskin, mutta sitä oli vaikea sanoa vääristyneistä kasvoista ja vääntyneestä kehosta. Kun piru kääntyi taas ympäri ja palasi rinteen suojiin, Karkeeri rentoutui ja vastasi miehelle: ”Riivaajat, kuten kutsut niitä, eivät voi saapua tähän maailmaan valtaamatta itselleen ruumista. Yleensä eläimen, joskus ihmisen. Kun ne ovat kerran ottaneet ihmisen sydämen, ne eivät sitä luovuta takaisin elävänä. Valitan.”

Karkeeri tarkkaili maastoa ja näki keinon päästä kinosten suojissa lähemmäksi. ”Tässä et ole turvassa. Ryömi tuon lumivallin suojassa noiden kivien taakse. Odota siellä. Minä yritän raivata tien auki.”

Kyläläinen katsoi Karkeeria kuin arvioidakseen, oliko tämä tosissaan, sitten hän nyökkäsi ja rämpi kömpelösti kohti piilopaikkaa.

Karkeeri hiipi hitaasti kohti piruja, piilotellen kumpareiden takana ja arvioiden tarkasti mihin ja miten jalkansa laskisi, ettei lumen narina tai puista putoavien lumikasojen ropina paljastaisi häntä. Hän näki kolme ihmisen irvikuvaa, jotka yhdessä toivat mieleen vääristyneen ja kieroutuneen perheen: naapurin vaimo, metsästyskeihäällä aseistautunut isä ja lapsi, joka ulottui hädin tuskin Karkeeria rintaan.

Jokin kiinnitti lapsipirun huomion. Se rämpi lumessa hieman lähemmäksi ja pysähtyi tuijottamaan suoraan kohti kivikasaa jonka takana kyläläinen kyyristeli. Tätä miehen hermot eivät kestäneet. Hän ponnahti piilostaan ja juoksi lunta pöllytellen karkuun, ohittaen Karkeerin oman lymypaikan ja näin tahattomasti kiinnittäen vahtien huomion ensin itseensä, sitten Karkeeriin.

Karkeeri kirosi ja juoksi niin nopeasti kuin hangessa pystyi. Pirut saavuttaessaan hän ei hidastanut, vaan kohotti miekkansa pään yläpuolelle ja hyökkäsi kohti tielleen asettuvaa lapsihirviötä. Se ei edes yrittänyt väistää Karkeerin iskua, vaan otti miekan vastaan käsivarrellaan, antaen terän upota luuhun. Piru ei osoittanut mitenkään tuntevansa kipua. Se vain sihisi ja heilautti teräväkyntisen kouransa kohti Karkeerin kurkkua.

Karkeeri väisti kyykistyen sivuun, veti miekkaansa irti hirviön käsivarresta ja alas rinnan poikki. Ehtimättä nähdä viillon vaikutusta hän samalla katkeamattomalla liikkeellä heilautti miekan olkansa takaa lapsihirviön päähän. Kallo halkesi kuvottavasti rusahtaen.

Naapurin vaimo hyökkäsi lapsen takaa kirkaisten kimakasti. Karkeeri perääntyi korjaten otettaan miekasta. Piru loikkasi kuolleen toverinsa ylitse kynnet ojossa. Karkeeri harppasi sivuaskeleen ja sivalsi miekallaan. Isku ei tappanut, mutta haavoitti ja sai naisenjäänteen rojahtamaan maahan. Tällä kertaa kipu näkyi.

Karkeeri havaitsi silmäkulmastaan, että keihäspiru lähestyi varovaisin liikkein hänen sivustastaan ja oli juuri valmistautumassa iskemään. Karkeeri yritti voimakkaalla piruettimaisella heilautuksella hätistää hyökkääjää kauemmaksi. Hänen lumeen uponnut jalkansa ei kuitenkaan pystynyt seuraamaan vartalon liikettä ja kiertoliike vihlaisi ikävästi säärestä. Sivallus ei ollut edes vaarassa osua, mutta pelästytti hirviön ottamaan askeleen taaksepäin, horjahtamaan ja kaatumaan takamukselleen. Karkeeri ei pysäyttänyt miekkaansa, vaan ohjasi sen jalkojensa juuressa kömpivän naapurin vaimon niskaan niin, että tämän pää kellahti rinnan alle pelkkien jänteiden varaan.

Vain yksi jäljellä.

Karkeeri kääntyi huohottaen kohti keihäspirua, hakien leveää ja tukevaa haara-asentoa. Hän korjasi jälleen otettaan, jonka voimakas isku oli pilannut. Hän tunsi miekan kädensijan nahkahihnojen löystyneen ja tiesi niiden pian hiertävän hänen kämmenensä rakoille.

Piru työnsi itsensä pystyyn hämmästyttävän nopeasti, käyttäen tukena vain käsivoimiaan ja selkänsä taakse torppaamaansa keihästä.

”Hieno temppu. Mutta eikö Tuonpuoleisella ole tämän parempia taistelijoita tarjota?” Karkeeri valmistatui polvet taivutettuina joko hyökkäämään tai väistämään.

Piru vastasi sohaisemalla keihäällään. Liike oli nopea ja hallittu, voiman tullessa suoraan vartalosta. Mies, jonka ruumiin piru oli vallannut, oli ehkä ollut taitava suurten petojen metsästäjä tai palvellut talonpoikaisarmeijassa, ja piru oli perinyt nämä taidot.

Karkeeri kiersi pirua varovaisesti, nosteli jalkojaan upottavassa lumessa, väisteli, ja torjui miekallaan keihäänkärkeä. ”Tiedätkös...” Karkeeri kallisti päätään taaksepäin näyttääkseen mahdollisimman hurjalta ammolleen avattuine silmineen ja hampaat paljastavine virnistyksineen. ”Minä tapan sinut nyt.” Hän toivoi, ettei hänen otsaltaan kulmakarvoihin valuva hiki antaisi päinvastaista vaikutelmaa.

”Se ei haittaa. Minun tarvitsee vain hidastaa sinua”, piru vastasi yllättävän ihmismäisellä äänellä, harppasi askeleen lähemmäksi ja huitaisi keihään varrella kohti Karkeerin jalkoja.

Karkeeri loikkasi nopean askeleen sivuun. Hän horjahti, mutta säilytti tasapainonsa. Vastaisku pakotti puolestaan pirun ottamaan väistöaskeleen.

”Väsytkö?” piru kysyi irvistäen. Taistelu ja sitä seurannut piirileikki olivat saaneet Karkeerin huohottamaan ja kasvot punertamaan. Hän vastasi tekemällä taas uuden ilmaa halkovan sivalluksen miekallaan.

”Epätoivoista”, piru naurahti vaimeasti sohaisten uudestaan keihäällään, enemmänkin leikkien kuin yrittäen tappaa.

Karkeeri otti taas pitkän väistöaskeleen, horjahti ja heilautti kömpelösti miekkaansa. Isku tuli aivan liian kaukaa voidakseen todella osua piruun, mutta se sai pirun ottamaan taas lyhyen ja hallitun sivuaskeleen... ja kompastumaan maassa makaavaan ruumiseen. Pirun halveksiva ilme muuttui hämmentyneeksi kun se horjahti taaksepäin ja antoi Karkeerille tilaisuuden loikata pari askelta kohti pirua.

Karkeeri löi kämmensyrjällä keihäänkärjen sivuun ja upotti miekankärjen kämmenen leveydeltä hirviön vatsaan. Piru pudotti keihäänsä ja hapuili voimattomasti Karkeerin

silmiä pitkillä, mutta ihmismäisillä kynsillään. Karkeeri perääntyi ja tempaisi miekkansa irti hirviön sisuksista. Piru kaatui kasvoilleen maahan.

Karkeeri käänsi miekan ympäri kädessään, tarttui siihen molemmin käsin ja survaisi terän syvälle pirun selkään. Hän väänsi koko vartalonsa voimalla miekkaa sivuttain, leikaten kahtia suunnilleen jokaisen sisäelimen. Sitten hän repäisi miekkansa irti ja pyörähti pari kertaa ympäri ehtimättä kääntää miekkaa taas taisteluasentoon. Helpotukseksi hän ei nähnyt enää muuta kuin vääristyneitä ruumiita, joista pirut olivat joutuneet poistumaan.

Karkeeri käänsi miekkansa oikein päin ja seisoi hetken puolustusasennossa tarkkaillen ja kuulostellen ympäristöä. Hänen sydämensä hakkasi ja veri kohisi korvissa. Hänen hengityksensä kohosi valkeina pilvinä huohotuksen rytmissä. Rinteillä ja puistikon rajalla ei näkynyt liikettä, eikä ympäristöstä kuulunut ääntäkään.

Karkeeri rentoutui aavistuksen verran ja pyyhkäisi otsaansa ja hiestä kirveleviä silmiään. Vaikka juuri nyt oli hiljaista, se ei kestäisi kauan. Piruja tulisi takaisin sitä mukaa, kun ne löytäisivät itselleen uudet kehot. Hänen olisi löydettävä matkalaisen ruumis ennen sitä.

Karkeeri juoksi pirujen vartioiman rinteen luokse ja pälyili katseellaan ympäristöä. Hän näki rinteen pinnassa lumen valumajälkiä ja juoksi niiden luokse toivoen olevansa lähellä paikkaa, johon ruumis oli hautautuneena.

Hän oli onnekas.

Jäisen rinteen suojassa näkyi lumikumpare, josta pilkisti yksinäisen sauvan tukema lumen alle ulottuva telttakangas.

Karkeeri kauhoi raivokkaasti lunta sauvan ympäriltä, kunnes paljasti romahtaneen teltan. Kangasta voimakkaasti vetämällä hän sai lunta siirtymään pois tieltä, ja näki kankaan alla makaavan jäätyneen ruumiin.

Karkeeri vilkaisi ympärilleen, mutta ei nähnyt ainakaan vielä merkkejä siitä, että pirut olisivat palaamassa paikalle. Hän työnsi miekkansa kärjen ruumiin vaatteiden alle ja nopealla nykäisyillä leikkasi ja repi ne ruumiin päältä, paljastaen arpisen ja tatuoidun vartalon.

Vaikka ruumis oli maannut kuukausia lumen alla pakkasessa, se oli yhä pehmeä. Tatuoinnit hohtivat himmeästi auringonpaisteesta huolimatta, ja niistä huokuva lämpö oli pitänyt ihon pinnan sulana. Karkeeri henkäisi helpottuneesti. Paha oli yhä vangittuna ruumiin sisään.

Karkeeri heitti turkisviittansa sivuun, riisui puseronsa ja sen alla olevan paidan. Hänen kehoaan peittivät samanlaiset tatuoinnit, sillä erolla, että ne eivät hohtaneet vaan olivat pelkkää ihoon upotettua sinistä väriä.

Karkeeri asetti miekkansa kärjen huolellisesti ruumiin vatsan päälle ja suuntasi terän osoittamaan rintalastan alle. Hän veti henkeä ja työnsi miekan niin syvälle, että se junttasi itsensä kovaan maahan ruumiin alla. Karkeeri pinnisti voimansa, nykäisi nopeasti ylöspäin ja repi rintakehään käden mentävän aukon. Tatuoinnit ruumiin iholla välähtivät ja loistivat kirkkaammin. Kuviot yrittivät pitää yllä linjojensa yhteyttä avoimen aukon yläpuolella leijuvilla himmeillä valosäikeillä. Hetkeäkään epäröimättä Karkeeri työnsi kätensä ilmassa leijuvien kuvioiden läpi ja rintakehän sisään. Hän haparoi kylmiä ja osittain mädäntyneitä sisälmyksiä ja löysi etsimänsä. Oli kuin tuhannet naulat olisivat tunkeutuneet hänen käsivarttaan ylöspäin.

Karkeeri nosti esiin Pahan sielun ja piteli sitä kädessään. Korvissa soivat kuiskaukset vaativat häntä lopettamaan sen, mitä oli tekemässä. Ne pyysivät laskemaan Pahan sielun

maahan. Tuskin kuultavat lupaukset tarjosivat ennennäkemättömiä rikkauksia ja suunnatonta valtaa, jos hän vain kääntyisi ja palaisi sinne mistä oli tullutkin.

Karkeeri oli osannut odottaa tätä, ja oli kauan sitten kouluttanut itsensä sulkemaan korvansa viekoittelevalta ääneltä. Hän asetti Sielun rintaansa vasten ympyränmuotoisen porttitatuoinnin päälle. Portti hohti nyt samanlaista kelmeää loistetta kuin ruumiin tatuoinnit olivat hohtaneet ennen Sielun poistamista.

Tatuointi avautui. Iho siirtyi sivuun vetäen lihan mukanaan ja paljastaen Karkeerin sisälmykset, keuhkot ja sykkivän sydämen. Ilman kipua Pahan sielu upposi Karkeerin sisään ja asettui hänen sydämeensä värjäten sen mustaksi. Sitten liha jälleen kuroutui umpeen jättämättä edes arpea, ja loputkin tatuoinnit Karkeerin iholla saivat hohteensa. Pahan kuiskaukset vaimenivat tuskin kuultaviksi, helposti unohdettavaksi epäselväksi supinaksi.

”Olette myöhässä”, Karkeeri sanoi ja kääntyi vasta sitten kohti piruja, jotka kerääntyivät aukealle hänen takanaan. Ensimmäisenä lähestyi vielä hetki sitten Karkeeria opastanut kyläläinen. Hänen alaston ruumiinsa oli täynnä pieniä kidutusjälkiä. ”Olisit pysynyt vain paikoillasi”, Karkeeri sanoi hiljaa itsekseen. ”Mistä nuo haavat?”

Kuin vastaukseksi kyläläisen perässä seurasi kettuja, myyriä, hiiriä, oravia ja pikkulintuja. Riivaajat eivät olleet tyytyneet pieniin eläimiin, vaan olivat yrittäneet sulauttaa niitä huolimattomasti ja pikaisesti yhteen, muodostaakseen raskaampia ja vaarallisempia olentoja.

Sekasikiöt lähestyivät Karkeeria kömpelösti nilkuttaen. Niiden muodonmuutos oli yhä kesken ja ne valuttivat punaista visvaa paikkaansa hakevista ja näkyvillä roikkuvista sisäelimistä. Tuossa tilassa niiden olisi toivotonta hyökätä Karkeerin kaltaista taitavaa miekkamiestä vastaan. Nähtyään Pahan sielun katoavan Karkeerin sisuksiin ne menettivät halunsa edes yrittää. Ne tiesivät, etteivät voineet enää koskea Karkeeriin, sillä suojaavat kuviot tämän iholla tekisivät tyhjiksi kaikki suorat hyökkäykset kirotuin kynsin ja hampain.

Karkeeri nousi seisomaan, nosti miekkansa ja osoitti sen kärjellä piruja. Hän kallisti päätään taaksepäin ja irvisti hampaansa paljastaen. ”Minä tapan teidät nyt.”

Pirut ääntelivät, kirkuivat ja kiljuivat turhautuneina. Ne kääntyivät juoksemaan karkuun Karkeerin tieltä, hajaantuivat joka suuntaan ja kompuroivat lumihangessa lunta pöllyttäen.

Karkeeri ei lähtenyt seuraamaan niitä, sillä hän tiesi sen turhaksi. Jos hän jäisi tänne niitä jahtaamaan, piruja tulisi Pahan sielun kutsumana vain lisää, ja siihen hänellä ei ollut varaa. Mutta jos hän pysyisi liikkeessä, uudet eivät pystyisi tulemaan lihaksi tähän maailmaan, ja vanhat menettäisivät voimaansa ja olisivat vain pieni kiusa paikallisille.

Hän hytisi kylmästä pukiessaan paitansa ja viittansa takaisin ylleen. Sitten hän kääntyi jatkamaan matkaansa samaan suuntaan kuin hänen edeltäjänsäkin oli matkannut. Ikuista matkaansa, pystymättä koskaan pysähtymään mihinkään pitkäksi aikaa. Hänen ainoa tehtävänsä oli nyt pysyä liikkeessä ja pitää Pahaa vangittuna sisällään niin kauan, kunnes hän ei enää pystyisi jatkamaan vaellustaan, ja olisi aika luovuttaa tehtävä jollekin toiselle kirotulle sielulle.

***Rasimus** on yhdellä ylipitkällä virkkeellä kuvattuna helsinkiläinen kirjoittaja, jolta on vuosien varrelta julkaistu sitä sun tätä Legolasissa ja Spinissä, ja joka yhä etsii sitä suurta Graalin maljaa, joka oikeuttaisi häntä käyttämään itsestään titteliä ‘novellikirjailija’, tai ehkä peräti suurinta kunniaa kaikesta, ‘kirjailija’.*

Tietäjä kaivoi kassistaan nahkaisen nyytin ja ojensi sen Jalimpille. ”Käytä sitä säästellen. Se on voimakkainta parantavaa yrttiä, jota minulla on, enkä aio antaa sinulle enempää.”

Christine Thorel

Vuorilta ei palata

Kylän päällikkö murahti ja tuijotti seikkailijoita tuikeasti. Hän hieraisi nenäänsä ja sylki maahan.

”Niin että, teidän tehtävänä olisi siis teurastaa ne raadot, ennen kuin ne taas tulevat kylään. Otatteko homman?”

Kaikki neljä nyökkäsivät. Rahamassit lepsuivat tuulessa, oli aika tehdä asialle jotakin.

Tietäjä kaivoi kassistaan nahkaisen nyytin ja ojensi sen Jalimpille. Jalimpi avasi nyytin, ja sai nenäänsä kitkerän löyhähdyksen.

”Käytä sitä säästellen. Se on voimakkainta parantavaa yrttiä, jota minulla on, enkä aio antaa sinulle enempää”, tietäjä sanoi, ja jatkoi puolittain itsekseen: ”Se kauppamies ei koskaan tullut toista kertaa.”

Jalimpi katsoi tovereihinsa apua etsien. Ei hän ymmärtänyt yrteistä tai parantamisesta mitään. Toiset eivät näyttäneet sen viisaammilta, eivätkä kyllä olleetkaan. Sen Jalimpi oli oppinut kokemuksesta. Hän kääri nyytin ja työnsi sen pussukkaansa. Kai yrteistä jotakin hyötyä olisi.

”Se pitää keittää ja hauduttaa. Lehtiä ei saa syödä”, tietäjä lisäsi.

Kylän päällikkö puhui jälleen: ”Jokaiselle kultakolikko ennakkoa. Loput saatte jälkikäteen. Te näytätte kyllä ihan rehdeiltä miehiltä, mutta liian monet kaltaisenne ovat kadonneet rahojemme kanssa. Joku roti sentään. Ymmärrättehän.”

Vammasilmä ja Vaskihurme vilkaisivat toisiaan yhteisymmärryksessä ja joutuivat pidättelemään nauruaan. Edellisenkin kylän päällikkö oli pitänyt heitä luotettavina, mutta kuka sen olisi tiennyt arvata, mikä niistä halukkaista tyttölapsista kuului juuri hänelle.

Hurtanharju mulkaisi kaksikkoa. Oli aika pysyä asiassa, ettei heidän tarvitsisi taas luikkia karkuun häntä koipien välissä.

”Luotamme teihin, kuten te meihin”, hän sanoi mahtipontisesti käsi rinnalla.

”Ollaan pahempaakin nähty kuin vaeltavat raadot”, Jalimpi vakuutti.

Vammasilmä ja Vaskihurme nyökyttelivät. Jos vain kuolleita ajatteli, niin luurangot ja aaveet olivat pahempia. Ruumiit sentään tottelivat miekkaa ja nuolta yhtä lailla elävinä kuin kuolleina.

”Pois turha ylpeys! Vuorelta ei ole kukaan palannut”, päällikkö sanoi. ”Sieltä tulee vain raatoja riesaksemme.”

”Ei pitänyt palata sen goleminkaan luota”, Vaskihurme sanoi Vammasilmälle.

”Tai sen örkkilauman luota”, Vammasilmä säesti.

”Selviytyminen on taidosta kiinni, ja sitä meillä on”, Hurtanharju sanoi päällikölle.

”Niin on!” Jalimpi täydensi, kun ei keksinyt muutakaan sanottavaa.

Vaikka aamu oli hädin tuskin alkanut, he lähtivät saman tien kapuamaan rinnettä. Alkuun polku oli selkeä ja leveä, mutta muutaman alarinteillä makaavan niityn jälkeen se kapeni nopeasti ja hävisi hetkessä kokonaan. Näki selvästi, mistä pidemmälle kyläläiset eivät koskaan tulleet.

”Jalimpi, mene edeltä ja koeta etsiä jotain jälkiä. Kuljetaan rinnettä edestakaisin kohti huippua. Jossakin ne raadot ovat”, Hurtanharju sanoi.

Jalimpi huokaisi ja tuijotti maata hetken, haisteli ilmaa, kohautti olkiaan ja lähti itään ja loivasti ylös.

Toiset seurasivat vaiteliaina, ja kun alkoi sataa kaatamalla, heillä oli vielä vähemmän sanottavaa toisilleen. Metsässä ei ollut sopivaa suojaa, joten he jatkoivat matkaa.

”Kohta ollaan märkiä kuin vaimon varustus”, Vammasilmä sanoi, mutta vain Vaskihurme nauroi.

Lopulta maa kävi liian liukkaaksi, ja Hurtanharju käski pysähtymään.

”Saadaan vähän suojaa tästä seinämästä, emmekä katkaise nilkkojamme”, hän sanoi.

He painautuivat vieri viereen ja aivan kiinni seinämään ja yrittivät vakuuttaa toisilleen, etteivät kastuneet kovin pahasti.

”Olenko koskaan kertonut siitä, kun jouduin piiloutumaan piikojen puolelle?” Vaskihurme kysyi.

”Tuhat kertaa”, muut vastasivat, ja sitten he vain odottivat sateen loppumista.

Maa oli edelleen liukas sateen jäljiltä, mutta he lähtivät liikkeelle pysyäkseen lämpiminä. Syksyinen aurinko paistoi harvinaisen kuumasti ja maasta haihtuvan kosteuden suorastaan näki. Jalimpi pysähtyi katsomaan lähemmin jotakin ruskeaa ja kikkaraista. Se näytti aivan vaeltavan raadon sormelta. Jalimpi tökkäsi sitä ja se mureni hieman. Tuoretta ketunkakkaa.

”Hei Jalimpi! Joko olet jäljillä?” Vaskihurme kysyi.

Jalimpi kääntyi katsomaan härnääjää.

”Tule itse jäljittämään! Miksi minun pitää aina etsiä jälkiä?” Hurtanharjulle hän sanoi: ”Sitä paitsi, minä olen nykyään parantaja. Vaskihurme saa tulla tökkimään ketunjätöksiä, jos vaikka löytäisi ne jäljetkin. Minulle riittää.”

Jalimpi suuntasi joukon hännille. Parantajat eivät kulkeneet ensimmäisinä, he olivat arvokkaita koko porukan selviytymisen kannalta, ja siksi toiset olivat valmiita vaikka uhraamaan henkensä heidän puolestaan. He sentään pelastivat säännöllisesti henkiä.

”Takaisin paikallesi. Tiedät ihan hyvin, että Vaskihurme ei erota päällikön tytärtä äidistään ja nai sitä silti. Sinä etsit jäljet ja me tapamme ne raadot. Täytyy sinunkin jotenkin palkkiosi ansaita”, Hurtanharju sanoi.

”En muuten etsi. Eikä sateen jälkeen mitään kuitenkaan näy. Voisimme ihan hyvin vain juosta edestakaisin tällä vuorella.”

”No niinhän me ollaan tehtykin”, Vammasilmä huomautti, ja ansaitsi nokkeluudestaan Jalimpin nyrkin leukaansa.

Vammasilmä ei ollut tottunut jättämään iskuja kostamatta, ja niin he pian kieriskelivät maassa Jalimpin kanssa. Vaskihurme tuli veljensä avuksi ja joutui osalliseksi nujakkaan. Hurtanharju yritti saada joukkoa komentoonsa huutamalla, mutta se ei auttanut, joten hän meni tappelijoiden viereen ja suuntasi heihin muutaman kepeän potkun katsomatta kauhean tarkasti, mihin osui. Joku mätkäisi häntä kädellä sääreen niin että saapas lipesi, ja hän kaatui muiden päälle. Koko kasa lähti kierimään rinnettä alas huutaen ja sadatellen.

Lopulta höykytys loppui, ja he alkoivat selvittää, mikä raaja kuului kenellekin ja millaiseen solmuun he olivat joutuneet. Tovin ähellettyään he nousivat pystyyn ja arvioivat vammojaan. Paitsi Vaskihurme, joka istui maassa ja piteli vatsaansa.

Hurtanharjulta oli taas irronnut yksi hammas. Hän sylki verta ja pyyhki leukaansa.

Vammasilmän paljaaseen käsivarteen oli tullut ilkeännäköinen viilto ja ruhje, mutta luita ei sentään ollut katkennut.

Jalimpin oli hivenen vaikea hengittää, ehkä häneltä oli katkennut kylkiluu. Sitä oli vaikea sanoa.

Vaskihurme, joukon herkin, valitti maassa.

”Tämä saattaa vaatia sitä yrttiä”, hän sanoi ja siirsi käsiään. Hänen mahastaan törrötti tukeva oksanpätkä.

Toiset tuijottivat oksaa epäuskoisina. Olivathan he loukkaantuneet useitakin kertoja, jokaisella heistä oli arpia siitä todisteeksi, mutta kukaan ei ollut vielä saanut mahdollisesti tappavaa iskua puulta. Jalimpi alkoi vuoroin nauraa ja vuoroin voihkia kyljessä pistävän kivun takia. Vammasilmä auttoi veljensä makuulle ja alkoi tutkia haavaa. Hurtanharju muksautti Jalimpia ohimolle.

”No, tee hommasi parantaja”, hän sanoi.

Jalimpi lakkasi heti nauramasta ja astui varovaisesti Vaskihurmeen viereen ja työnsi Vammasilmän kauemmaksi. Parantajat tarvitsivat aina työrauhaa. Hän repi Vaskihurmeen paidasta hihan ja yritti tyrehdyttää verenvuotoa sillä.

”Tarvitsen kuumaa vettä”, hän sanoi toisille.

Hurtanharju komensi Vammasilmän nuotiota rakentamaan, ja tämä alkoi kerätä puita. Loukkaantunut käsi hidasti keräämistä, joten Vammasilmä viritteli haavansa päälle kiristyssiteen. Pieni kipu ei seikkailijaa haitannut, sehän oli selvä.

Kesti hyvän aikaa, että he saivat märät puut palamaan, ja sittenkin nuotio oli pieni ja kituva. Vaskihurmeen varusteista löytyi pieni kattila, ja Vammasilmä lähetettiin etsimään vettä. Jalimpi kävi kärsimättömäksi. Vaskihurme vuoti kuiviin hänen silmiensä edessä, eikä hänellä ollut edes vettä saati sitten yrttijuomaa. Hän kaivoi pussukastaan tietäjän antaman nyytin ja avasi sen. Varovaisesti hän otti pienen palasen tummaa lehteä näppeihinsä ja työnsi sen Vaskihurmeen suuhun.

”Ei niitä pitänyt syödä”; Hurtanharju huomautti.

”Ei ole aikaa odotella”, Jalimpi sanoi ja ripotteli hieman yrttiä suoraan haavaankin ennen kuin nykäisi rivakalla otteella oksan pois haavasta. Verta pulpahti Vaskihurmeen vaatteille, mutta vähemmän kuin Jalimpi oli pelännyt. Oksakin oli onneksi ollut haaraton ja tuli siististi ulos.

Vammasilmän saapuessa Vaskihurme nukkui levollisesti ja verenvuoto oli tyrehtymässä.

Jalimpi totesi yrtin tehokkaaksi ja nappasi itsekin lehdenmurusen suuhunsa ja ojensi Vammasilmälle myös palasen. Hurtanharju kieltäytyi syömästä yrttiä. Hän mieluummin odotti veden kiehumista ja juoman hautumista.

”Sitten kai palataan kylään”, Hurtanharju ilmoitti höyryävän juomansa takaa ja sylkäisi verisen limpin maahan.

”Annetaan Vaskihurmeen ensin levätä, että verenvuoto kunnolla loppuu”, Vammasilmä ehdotti.

”Ehkä hän huomenna kävelee itse”, Jalimpi sanoi ja muisteli niitä kertoja, kun oli joutunut kantamaan kookkaampia tovereitaan. Hengitys kulki jo paremmin, mutta kylkeä pisti vielä hieman. Rintaan oli noussut valtava monenkirjava mustelma.

Hurtanharju mietti asiaa ja ilmoitti, että he leiriytyisivät siihen missä olivat ja jatkaisivat matkaa huomenna. Jalimpi ja Vammasilmä saivat tehtäväkseen rakentaa paarit Vaskihurmeelle.

Vammasilmä otti kirveen käteensä ja huitaisi nuoren puun yhdellä iskulla nurin. Sidottu käsi häiritsi iskua, ja hän horjahti ja iski vahingossa pohkeeseensa. Veri värjäsi syksyisen maan.

Jalimpi ja Hurtanharju olivat hetkessä toverinsa luona ja auttoivat tämän makuulle. Jalimpi repi Vammasilmän housunlahkeesta sidetarvetta ja kiroili miehen tapaa pukeutua vain hihattomaan liiviin ja rannesuojiin. Sen vuoksi hän oli naarmun käsivarteensa saanut. Jalimpi laittoi kiristyssiteen, joka hillitsi verenvuotoa siihen saakka, kunnes yrtti alkaisi vaikuttaa.

”No nyt me ainakin leiriydytään tähän”, Hurtanharju sanoi ja joi kupin pohjalle jäähtyneen teensä.

Yö oli ankea. Tuuli pudotteli puista pisaroita ja kostea maa kasteli makuualustat pikku hiljaa läpikotaisin. Oli aivan turhaa nimetä vahtivuoroja, koska kukaan ei kuitenkaan nukkunut kunnolla, paitsi Vaskihurme, joka kuorsasi kuuluvasti ja maiskutteli unissaan. Aamun lähestyessä Vammasilmäkin alkoi kuorsata. Jalimpi nousi ylös ja keräili varusteitaan. Moisessa metelissä oli joka tapauksessa mahdotonta nukkua.

Hurtanharjukin nousi ja komensi Jalimpin sytyttämään nuotion.

Jalimpi teki työtä käskettyä ja kävi katsomassa tovereitaan. Kun hän kumartui Vaskihurmeen ylle, tämä tarrasi tiukalla otteella häntä käsivarresta ja vetäisi maahan viereensä ja alkoi kuristaa.

Hurtanharju hyökkäsi paikalle ja repi Vaskihurmeen irti Jalimpista. Tokkurainen mies murisi ja reuhtoi, mutta tokeni saatuaan pienen tällin päähänsä.

Jalimpi piteli kurkkuaan ja hieroi olkapäätään, joka oli kolhiintunut kaatuessa.

Hurtanharju tivasi selitystä vaskihurmeen käytökselle. Vaskihurme ravisteli päätään kuin selvittääkseen sitä ja tuijotti vuoroin Hurtanharjua ja Jalimpia.

”Se häiritsi.”

Muuta Vaskihurme ei ehtinyt sanoa, kun Jalimpi jo hyppäsi hänen kimppuunsa ja alkoi takoa häntä nyrkeillään. Vaskihurme tietysti antoi samalla mitalla takaisin, ja Hurtanharju katsoi parhaaksi astua syrjään ja antaa miesten selvittää välinsä.

Nujakka kesti hyvän tovin, kunnes miehet kompastuivat johonkin, kaatuivat maahan ja alkoivat nauraa. Jalimpi totesi kivun hellittäneen kyljessä ja nauroi kahta kuuluvammin.

Vammasilmä kirosi. Jalimpi ja Vaskihurme lopettivat nauramisen ja ymmärsivät kompastuneensa toveriinsa. Vammasilmä kömpi pystyyn ja alkoi kerätä tavaroitaan. Hän liikutti toista jalkaansa hiukan hankalasti, mutta kun hän poisti kiristyssiteen, jalka ei näyttänyt vaivaavan häntä enää ollenkaan.

Jalimpi tuli uteliaaksi ja alkoi riisua siteitä myös Vaskihurmeelta. Miehellä oli edelleen vatsassaan reikä, mutta verenvuoto oli lakannut täysin. Haavan reunat näyttivät niin puhtailta ja siisteiltä kuin näissä oloissa oli mahdollista. Miehen silmät olivat kirkkaat, eikä haavakuumeesta tai sekavuudesta ollut merkkiäkään. Olihan hän toki hetki sitten hyökännyt Jalimpin kimppuun, mutta sellaista sattui toisinaan.

Hurtanharju söi kunnon aamupalan, toiset vain näykkivät hieman matkaeväitään. He totesivat olevansa olosuhteisiin nähden ihan hyvässä kunnossa, ja päättivät jatkaa vaeltavien raatojen etsimistä. Vaskihurme esitteli voimiaan ja kuntoaan, ja Vammasilmä rohkaistui kokeilemaan jalkaansa yhä hurjemmilla tavoilla. Kohta he juoksivat puiden lomassa ja jahtasivat toisiaan. Jalimpi nauroi tovereidensa veljelliselle kohellukselle.

”Eiköhän sitten lähdetä”, Hurtanharju tokaisi ja nosti vähät varusteensa selkäänsä.

Toiset seurasivat esimerkkiä, ja he lähtivät jonossa kapuamaan rinnettä ylös. Jalimpi johti kulkua ja yritti etsiä jälkiä, mutta maa oli sateen jäljiltä mutainen ja kaikki jäljet kadonneet. Niinpä hän vain pyrki kohti huippua. Jos mitään ei löytyisi, he voisivat tulla alas ja sitten taas ylös.

He olivat kierineet hiukan hankalaan maastoon, ja kesti kokonainen päivä päästä takaisin rinteeseen. Vammasilmä ja Vaskihurme alkoivat kertoa iänikuisia tarinoitaan, Hurtanharju keskittyi kuuntelemaan, ja Jalimpi yritti pysyä jossakin suunnassa. Kaikki oli hyvin niin kauan kuin yleinen suunta oli ylös, hän hoki itselleen.

”Hei, miksei me saatu tarkempia ohjeita?” Vammasilmä kysyi kesken veljensä tarinoinnin.

”Mistä ne tietäisi ohjeita antaa? Ei kai ne pelkurit täällä käy”, tokaisi Vaskihurme.

”Mutta mistä ne tietää, että ne raadot tulee täältä vuorelta?” Vammasilmä jatkoi.

”Kai ne on nähneet. Ja mitä väliä, ne maksaa”, Hurtanharju sanoi.

”Mutta vasta kun me ollaan tapettu ne raadot. Musta tää juttu haisee”, Vaskihurme sanoi.

”Raadot haisee!” Vammasilmä riemastui ja kaikki alkoivat nauraa, paitsi Hurtanharju, joka odotti kärsivällisesti joukkonsa rauhoittumista.

”No niin, teillä on kaikilla näköjään nenä poskella, mutta se ei estä teitä nauramasta typeryyksille. Tehdään tämä homma ja haetaan se palkkio. Sitten nähdään, mikä eukko teidät vielä huolii.”

Niinpä Jalimpi alkoi jälleen kavuta rinnettä, ja toiset seurasivat perässä. Lopulta heidän oli pakko leiriytyä, koska oli liian pimeää kulkea eteenpäin. He asettuivat saman kielekkeen suojaan kuin aiemmin. Paikka oli tuttu, ja kuivalla ilmalla kieleke tarjosi tarpeeksi suojaa. Jalimpi tutki kaikkien haavat ja vammat nuotion valossa, mutta ei huomannut mitään huolestuttavaa. Ei hän ennen ollut nähnyt avohaavoja, jotka eivät vuotaneet verta, mutta miehet eivät valittaneet kipua, eivätkä haavat häirinneet heitä. Ehkä ne alkaisivat arpeutua kohta.

Yö sujui rauhallisesti. Heillä oli näön vuoksi vahtivuorot, mutta kaikki torkkuivat omalla vuorollaan niin paljon kuin kehtasivat. Vaskihurme kuorsasi vuorollaan niin, että

Hurtanharju heräsi meteliin ja vapautti hänet vartiosta ja ryhtyi itse torkkumaan kalliota vasten.

Aamu valkeni viileänä ja sumuisena. Vammasilmän karvat nousivat pystyyn paljaissa käsivarsissa ja Hurtanharjun hengitys huurusi ja kiteytyi miehen tuuheaan partaan.

Miehet käärivät makuualustansa ja olivat valmiita jatkamaan etsimistä. Jalimpi eteni sumussa hitaammin kuin aiemmin. Rinne oli enimmäkseen loiva ja helppokulkuinen, mutta hän ei halunnut ottaa tarpeettomia riskejä, sillä välillä vuorenseinä muuttuikin pystysuoraksi pudotukseksi. Sumussa oli mahdotonta arvioida, kuinka kaukana maa olisi, mutta varmasti useamman metrin päässä. Jalimpi myös epäili, ettei hän edes huomannut kaikkia pudotuksia. Heidän kulkiessaan Vammasilmä lauloi jotain pitkää taistelulaulua, mutta Jalimpi ei saanut siitä selvää, sillä sumu söi sanat.

Sitten laulu vaihtui huutoon ja hiljaisuuteen.

”Vammasilmä putosi”, Hurtanharju huusi, ja kaikki kolme yrittivät kurkkia alas. Sumun seasta kuului jotakin ääntä.

Hurtanharju johti kulkua takaisin pudotuksen ohi, ja he laskeutuivat Vammasilmän luo.

Vammasilmä istui maassa ja katseli vasenta kättään, joka roikkui kummallisessa asennossa.

”Se ei satu yhtään”, hän sanoi, kun Jalimpi tutki kättä.

Jalimpi totesi heti, että luu oli ainakin kahdesta kohtaa poikki. Toinen oli helppo huomata, sillä luun pää törrötti ihon läpi. Verta ei kuitenkaan juurikaan vuotanut. Se oli varmaan enimmäkseen hyvä asia.

”Eikö hänen pitäisi juuri nyt vuotaa kuiviin?” Vaskihurme kysyi.

”Eikö sinun pitäisi”, Hurtanharju totesi.

”Ehkä se johtuu yrtistä. Tietäjähän sanoi, että se on erittäin tehokasta”, Jalimpi sanoi, ja asetteli käsivarren miten kuten oikeaan asentoon ja kyhäsi keppien avulla sille lastan. Vammasilmä mussutti Jalimpin antamaa yrttiä.

”Me lähdetään nyt takaisin”, ilmoitti Hurtanharju, mutta Vammasilmä vaati heitä jatkamaan. Hän halusi päästä tappelemaan kaikkien onnettomuuksien jälkeen ja uhkasi haastaa riitaa kylässä, jos he menisivät sinne. Jalimpi ja Vaskihurme olivat samaa mieltä. Lopulta Hurtanharju myöntyi, ja he kiipesivät takaisin polulle ja jatkoivat etenemistä aiempaa varovaisemmin.

Sumu oli alkanut hälvetä ja pian kulkeminen oli helpompaa. Jalimpi ei lakannut ihmettelemästä Vammasilmän hyvää mieleialaa, sillä tämä aloitti jälleen uuden laulun. Tällä kertaa peikosta, joka söi ihmisiä. Hetken laulettuaan Vammasilmä kuitenkin vaikeni ja kysyi: ”Millä ne elää? Ne vaeltavat raadot.”

”Ei kai ne elä, ne on kuolleita”, Vaskihurme vastasi ja alkoi nauraa.

”Hiljaa, ne voi kuulla meidät”, Hurtanharju komensi.

Jalimpi pysähtyi.

”Ehkä siinä on ideaa! Huudetaan niin, että ne löytää meidät. Ei tarvitse kiertää koko vuorta”, hän sanoi.

Toiset miettivät hetken ja totesivat suunnitelman kokeilemisen arvoiseksi. He alkoivat huutaa ja karjua. Ensin varovaisesti, sitten yhä kovempaa ja lopulta he mölisivät suoraa huutoa. Vaskihurme hakkasi miekalla kasariaan ja jalimpi otti maasta kiviä ja heitteli niitä kallionseinämää vasten. Kivet kolisivat ja rymisivät louhikkoisessa maassa kieriessään rin-

nettä alas. Ryminä voimistui ja voimistui, ja viime hetkellä miehet tajusivat, että ryminä kuului myös heidän yläpuoleltaan.

”Kivivyöry!” Hurtanharju huusi ja kaikki hyppäsivät syrjään.

Jalimpi havahtui Vammasilmän ja Vaskihurmeen huutoihin. Hän koetti nähdä, mistä huudot tulivat, mutta ei voinut liikkua, sillä hän oli hautautunut melkein kokonaan kivenlohkareisiin.

Vaskihurme tuli jonkin ajan päästä raivaamaan kiviä Jalimpin päältä. Jalimpi näki toverinsa ilmeestä, että kaikki ei ollut hyvin.

”Anna sitä yrttiä, se auttaa”, hän sanoi.

”Kokeillaan”, Vaskihurme sanoi ja kaivoi nyytin Jalimpin pussukasta. Hän otti murskattuja lehtiä reilusti sormiensa väliin ja työnsi kaiken Jalimpin suuhun, ennen kuin tämä ehti sanoa vastaan. Jalimpi yritti pureskella kuivia lehtiä, mutta nielaisi sitten koko möykyn kerralla. Vaskihurme nyökkäsi tyytyväisenä ja mennä konkkasi toiseen suuntaan.

Jalimpi makasi hetken paikoillaan ja yritti sitten nousta seisomaan. Toinen jalka oli kääntynyt hassuun asentoon, ja hän joutui vääntämään sen suoraksi, mikä oli hankalaa, sillä toinen käsi oli ranteesta poikki. Onneksi ei sattunut. Jalka ei asettunut ihan oikein, mikä teki kävelemisestä hankalaa. Käsi retkui hallitsemattomasti puolelta toiselle kävellessä. Jalimpi näki Vaskihurmeen ja Vammasilmän kyyristyneenä kivikasan viereen. Hurtanharjua ei näkynyt missään. Jalimpi lähti kulkemaan tovereitaan kohti ja tajusi Hurtanharjun makaavan maassa. Jalimpi hädin tuskin tunnisti miehen, jota oli oppinut arvostamaan. Yksi kivi oli pudonnut Hurtanharjun päähän ja hänen kasvonsa olivat kummallisesti painuneet sisään toiselta puolelta ja aivan veren peitossa. Näky oli omituinen ja jollakin tapaa kiehtovakin.

Vaskihurme sirotteli yrttiä joka puolelle Hurtanharjua. Sirotteleminen oli vaivalloista, sillä pari sormea oli murtunut onnettomuudessa.

”Ei tule mitään”, Vaskihurme sanoi, puraisi häiritsevät sormet poikki ja sylkäisi ne Jalimpin jalkoihin. Sitten hän otti lisää yrttiä pussista ja työnsi lehdet Hurtanharjun suuhun. Silloin Jalimpi huomasi, että Hurtanharju hengitti yhä. Jos hän hengitti, yrtti saattoi hyvinkin pelastaa hänet. Eikä ollut aikaa lähteä keittämään sitä teeksi. Mieshän teki kuolemaa.

Vammasilmä, Vaskihurme ja Jalimpi kaivoivat loput Hurtanharjusta esiin kivien alta, eikä näky ollut rohkaiseva, mutta mies sentään hengitti. Vielä oli toivoa.

He leiriytyivät kiviröykkiöiden lomaan. Ei tuntunut tärkeältä etsiä parempaa lepopaikkaa. Ruoka oli loppunut jo jonkin aikaa sitten, mutta heillä ei oikeastaan edes ollut nälkä. Tai jano. He istuivat yön läpi ja odottivat, miltä aamu näyttäisi. Olisiko mahdollista jatkaa tai palata. Hurtanharju haisi epäilyttävältä, ehkä he joutuisivat hautaamaan rakkaan toverinsa. Kaikki ajattelivat sitä, mutta kukaan ei halunnut ottaa asiaa puheeksi niin kauan kun miehessä vielä henki pihisi.

Aamu oli edellistä kylmempi. Sen tiesi siitä, että maahan pudonneet lehdet olivat jäätyneet ja rapisivat jalkojen alla. Vammasilmä oli kuolannut torkkuessaan ja hänen hiuksensa olivat jäätyneet kiinni kiveen. Hän nykäisi päänsä irti niin voimalla, että päänahkaakin irtosi. Vammasilmä kirosi menetettyään hiuksensa, mutta onneksi haava ei jäytänyt tai vuotanut. Pahemminkin voisi olla.

Vammasilmä katsoi maassa makaavaa Hurtanharjua, joka kuorsasi. Kuorsasi! Vammasilmä alkoi huutaa riemusta. Kai Hurtanharju oli kunnossa, kun hän kuorsasikin.

Miehet odottivat. Lopulta Hurtanharju heräsi, venytteli vääntyneitä jäseniään ja hieroi käsillään silmiään. Kesti hetken, että hän onnistui nousemaan istumaan, niin monta luuta oli mennyt poikki. Vaskihurme, Vammasilmä ja Jalimpi säntäsivät toverinsa avuksi miten parhaiten taisivat eriparisilla raajoillaan. Kiskoen ja tuuppien he saivat Hurtanharjun pystyyn ja tuettua asentoon, jossa hän pysyi ilman tukea.

”Eiköhän jatketa matkaa!” Hurtanharju sanoi, ja toiset hurrasivat.

Päätös oli helppo, toteutus ei. Hurtanharju joutui heilauttamaan murtuneita jalkojaan sivukautta päästäkseen eteenpäin ja hänen kätensä riippuivat velttoina vartalon vierellä. Vasta nyt kävi ilmi, että hänen niskansakaan ei ollut aivan kunnossa, sillä hänen päänsä oli koko ajan vinossa.

Vammasilmä tuki Hurtanharjua terveellä kädellään ja raahasi loukkantunutta jalkaa perässään. Vaskihurme taas tuki Jalimpia, joka käveli nykivästi ja tarvitsi välillä opastusta oikeaan suuntaan. Vaskihurmeen maha oli alkanut houkutella kärpäsiä, mutta hän ratkaisi tilanteen repimällä pilaantuneimman lihan pois.

Matka jatkui hitaasti ja kompuroiden, eivätkä miehet välttyneet uusiltakaan vammoilta kaatuillessaan kiviin ja törmäillessään puihin.

Alkoi sataa lunta, mutta se ei miehiä erityisemmin haitannut. He jatkoivat eteenpäin asiaa sen suuremmin miettimättä. Askel, tai raahustus, kerrallaan kohti huippua. Eteenpäin, eteenpäin ja lopulta maasa näkyi jäljet. Kummalliset raahustavat ja sotkuiset askeleet.

”Niitä on kulkenut ainakin kolme, ehkä viisikin. Paha sanoa, kun jäljet ovat niin sotkuiset”, Jalimpi ilmoitti.

”Mihin suuntaan?” Vammasilmä halusi tietää.

Jalimpi tutki jälkiä hetken ja päätti sitten raahausjälkien perusteella suunnan. He lähtivät seuraamaan jälkiä.

”Aseet muuten jäivät sinne kivivyöryyn”, Vaskihurme totesi.

”Ei sillä taida olla väliä”, Hurtanharju sanoi ja nosteli velttoja käsiään.

He seurasivat jälkiä melkein koko päivän, ennen kuin alkoivat kuulla ääniäkin. Raahustusta ja kivien rapinaa ja töminää. Erikoisia murinoita ja ähinää. Paikoitellen erottui melkein sanakin, mutta puheeksi sitä ei oikein voinut kutsua. Miehet valmistautuivat kohtaamiseen. Vaeltavat raadot eivät osaisi aavistaa mitään. Vammasilmä ohjasi Hurtanharjun joukon etunenään, ja he kaikki alkoivat hivuttautua näkyvyyden peittävän kallion ympäri.

Kallion toisella puolella oli tasanne, jolla seisoi neljä ruminta naista, mitä miehet olivat koskaan nähneet. Naiset olivat likaisia ja resuisia ja heillä oli kammottavan näköisiä vammoja, jotka eivät tuntuneet haittaavan heitä juuri ollenkaan. Yhdeltä puuttui korva ja osa poskea, toisen kädestä roikkui lihaksia mätinä riekaleina niin, että kellastuneet luut paljastuivat. Kahdella muulla oli vanhoja miekanviiltoja ympäri kehoaan.

Etummaisena seisova kohotti kätensä ja osoitti enemmän tai vähemmän miesten suuntaan ja huusi: ”Tuolla!” Sitten hän työnsi kielen takaisin suuhunsa.

Kaikki neljä naista alkoivat paarustaa miehiä kohti. Nämä ottivat ensin pari askelta taaksepäin, mutta karistivat sitten tyrmistyksensä ja lähtivät hyökkäykseen. Miehet konkkaroivat nyrkit pystyssä naisia kohti, ja nämä lähestyivät yhtä taistelunhaluisina toisesta suunnasta. Kun he viimein kohtasivat, alkoi armoton tappelu.

Hurtanharju löi ensimmäisenä. Hänen nyrkkinsä upposi naisen rintaan, ja kuului maiskahdus, kun hän veti sen taas ulos. Nainen tarrasi häntä käsivarresta ja alkoi puristaa, kunnes sormet upposivat Hurtanharjun lihaan. Hurtanharju tarrasi vapaalla kädellään naisen

repaleiseen käsivarteen, veti ja väänsi, kunnes kuului rusahdus ja käsi rotkahti velttona maahan. Nainen haroi otetta Hurtanharjun parrasta ja yritti purra tätä korvaan, mutta Hurtanharju potkaisi häneltä jalan alta, ja nainen kaatui maahan. Hurtanharju jätti naisen siihen ja meni auttamaan Vaskihurmetta, joka oli selvästi alakynnessä. Nainen puri ja kaivautui miehen mahaan, ja vaikka Vaskihurme kuinka löi ja potki, hän ei saanut naista irtoamaan. Hurtanharju kaappasi naisen jalat tukevaan otteeseen ja alkoi vetää tätä irti toveristaan. Nainen murisi ja ärhenteli, mutta irtosi lopulta ja vei mukanaan ison kasan sisäelimiä.

Hurtanharjun viimeinen nykäys oli liikaa naisen lonkkanivelille, jotka antoivat poksahtaen periksi. Hurtanharju horjahti ja kaatui Vammasilmän ja kolmannen naisen päälle. Nämä kieriä nujakoivat maassa pudotellen lihankappaleita ja pieniä ruumiinosia ympärilleen.

”Millä näistä lähtee henki? Sanoiko se tietäjä sitä?” Jalimpi huusi yleisen nujakoinnin yli.

”Tappamalla!” Vaskihurme sanoi ja potki naisenpuolikasta, joka oli pureutunut hänen nilkkaansa.

”No millä kuollut tapetaan?” Jalimpi kysyi.

Jalimpin kanssa tappeleva nainen pysähtyi kesken kaiken ja ansaitsi kasvoihinsa kunnon iskun. Hän ravisteli päätään ja sopotti jotakin, josta Jalimpi sai vain vaivoin selvää.

”Väärin väärin väärin. Ei kuollut sinä kuollut ei kuollut sinä”, nainen selitti ja osoitti vuoroin itseään ja Jalimpia.

”Kyllä sinä olet kuollut ja kohta ainakin”, Jalimpi sanoi ja valmistautui uuteen lyöntiin.

”Kylä lähtee tietäjä.”

Nyt oli Jalimpin vuoro pysähtyä kesken iskun.

”Aivan, tietäjä lähetti meidät”, hän selitti naiselle, ja jatkoi: ”Tappamaan teidät.”

”Me tappaa raadot”, nainen sanoi selvästi ylpeänä.

Jalimpi ei käsittänyt naisen puhetta enää ollenkaan. Hurtanharjun pitäisi kuulla tämä. Jalimpi huusi tovereitaan keskeyttämään taistelun, ja nainenkin ärisi ja murisi jotakin. Kaikki kerääntyivät yhteen säilyttäen kuitenkin rintamalinjat. Jalaton nainen kiskoi itseään kynsin hampain maata pitkin kohti muita.

”Selvitetään tämä nyt. Meidän tehtävämme on tappaa kaikki vaeltavat kuolleet tällä vuorella”, Jalimpi sanoi.

”Sinä sinä sinä sinä”, nainen vastasi ja osoitti jokaista heistä vuorollaan.

Miehet katsoivat toisiaan, eivätkä he tosiaan olleet kaunis näky. He olivat hädin tuskin paremmassa kunnossa kuin naiset, jotka seisoivat heidän edessään.

”Me tappaa raadot, saa palkka”, nainen sanoi ja osoitti heitä uudelleen.

”Me ylös, monta vaaraa. Me yrtti, paranee”, toinen nainen selitti, ja yritti kaivaa jotakin vyöltään.

Jalimpi alkoi vihdoin ymmärtää. Hän kaivoi tietäjältä saamansa yrtit esiin ja näytti niitä naisille.

”Tietäjän yrtti?”

”Yrtti se.”

”Älä sano, että me aletaan puhua tuolla tavalla”, Vammasilmä sanoi.

Kaikki ymmärsivät mitä oli tapahtunut.

”Minä tapan”, Vaskihurme tiivisti kaikkien ajatukset, ja sai vastaukseksi yksimielistä örinää, mylvintää ja hurraamista.

Jalaton nainen oli viimein päässyt heidän luokseen, kun kaikki kävelivät hänen ohitseen ja lähtivät könyämään rinnettä alas. Nainen nyki itsensä ympäri ja lähti raahautumaan

takaisinpäin toisia seuraten. Vaikka kukaan ei katsonut taakseen, hän heilautti kädellään ja ölisi: ”Tulee perästä.”

Matka alas vuorelta oli melkoista koikkelehtimista. Kellekään ei tullut mieleen levätä tai pitää taukoja, ja painovoima auttoi hankalimpien rinteiden laskeutumisessa. Matkalle jäi satunnaisia ruumiinosia, mutta kaikki selvisivät alarinteille omin jaloin. Väsymys ei painanut tai nälkä vaivannut, vaikka he olivat matkanneet jo parin päivän ajan.

Joukkoa johtanut Hurtanharju pysähtyi kohtaan, josta polku alkoi. Ilta oli pimentynyt, mutta se ei haitannut. Oli aivan sama, oliko yö vai päivä, maailma näytti joka tapauksessa samalta.

Hurtanharju murahti ja osoitti polkua. He ymmärsivät toisiaan niin hyvin, että sanat eivät olleet tarpeen. Eikä Hurtanharju olisi keksinytkään yhtään sanaa sanottavaksi. Kaiken olennaisen saattoi sanoa ilmankin.

Kaksi yhdistynyttä joukkoa kulki kylään polkua pitkin. He kompuroivat oksiin ja törmäilivät puihin ja toisiinsa. Välillä joku mätkähti polulle pitkin pituuttaan, ja toiset rämpivät kaatuneen yli.

Kukaan ei suuremmin piitannut heidän aiheuttamastaan metelistä, kyläläiset huomaisivat heidät kuitenkin ennemmin tai myöhemmin.

Polku päättyi, ja he saapuivat aukion laitaan. He alkoivat raahustaa kohti kylää sekalaisessa muodostelmassa. Ei kestänyt kauankaan, kun kylän laidalle ilmestyi joukko miehiä soihtujen ja talikoiden kanssa.

Hurtanharju murahti toverilleen, ja nämä ärisivät takaisin. Joku huusi kylään: ”Tietäjä!” Toiset yhtyivät huutoon.

Lisää miehiä ilmestyi kylän laidalle aseistautuneina.

”Taas raatoja! Tämä on kirous!”

”Tällä kertaa se onkin iso joukko.”

”Nuolia!” kajahti huuto talojen nurkalta.

Hurtanharju sai monta osumaa, mutta ei vaivautunut edes irrottamaan nuolia. Hänen vieressään kulkeva nainen katkoi itseensä osuneista nuolista varret ja heristi niitä kiukkuisesti kyläläisille.

”Naiset, kiviä!” kaikui huuto kyläläisten keskuudesta.

Huutoa seurasi kivisade, joka mursi luita ja muhjasi lihaa, mutta ei pysäyttänyt määrätietoisia vaeltajia. Vammasilmä kaivoi kiven terveestä silmästään ja nakkasi sen katkenneella kädellään jonnekin. Käsi irtosi ranteesta ja lensi kiven perään. Vaskihurme nauraa murahti veljensä onnettomuudelle.

”Valmiina!”

Hirveän huudon saattelemana kyläläiset rynnistivät resuisten seikkailijoiden kimppuun huitoen talikoilla ja lapioilla ja muilla työkaluilla. Jalimpi sai monta osumaa, ennen kuin hän lopulta menetti tasapainonsa lopullisesti ja kaatui maahan. Taistelun tuoksinassa hän yritti purra ihmisiä jalkoihin, mutta kaikki liikkuivat liian nopeasti. Joku katkaisi pään yhdeltä naisista. Se kieri aivan Jalimpin viereen ja jäi tuijottamaan häntä. Joku nuiji Vammasilmää kartulla, kunnes liha antoi periksi hänen vartalossaan ja yläruumis kellahti taaksepäin kuin kaatuva puu. Vaskihurme oli saanut otteen yhdestä miehestä ja puri tätä korvaan samalla kun repi ja kynsi, mutta kyläläisiä oli liian paljon. Joku ehti pian miehen avuksi, lävisti Vaskihurmeen hakulla ja nykäisi tämän irti uhristaan. Korva jäi Vaskihurmeen suuhun ja hän hämmästyi vaatteet sotkevaa verenvuotoa.

Taistelu oli siirtynyt sen verran, että Jalimpi oli nyt selvästi erillään nujakasta. Hän näki, kuinka urheasta taistelusta huolimatta hänen toverinsa jäivät alakynteen, ja kyläläiset saivat heidät lyötyä maahan yksi toisensa jälkeen. Lopulta vain kyläläiset seisoivat aukealla. Lapiolla aseistautunut mies kiersi maahan lyötyjä ja iski armoa tuntematta heiltä pään irti. Toiset keräsivät ruumiinosia yhteen kasaan ja kantoivat polttopuita kylästä. Tämän nähdessään Jalimpi alkoi ryömiä karkuun, mutta ei tietenkään päässyt pitkälle. Joku potkaisi hänet ympäri, niin että hän näki tumman tähtitaivaan, joka vaihtui oikealla tulen loimotukseen. Mies seisoi hänen yllään lapioineen.

”Tietäjä. Parantaa”, Jalimpi sanoi ja yritti repiä nyyttiä vyöltään, mutta hänellä ei ollut enää sormia oikeassa kädessään, eikä vasen taipunut niin, että hän olisi yltänyt nyyttiin.

Mies sylkäisi ja sanoi: ”Vuorilta ei palata, raato.” Sitten hän löi.

Christine Thorelin *novelleissa yhdistyvät suomalainen maisema, yhteiskunnalliset aiheet, myytit ja sadut. Hän opiskelee suomen kieltä ja yrittää kirjoittaa romaania.*

Huomenna ne tulevat!

Mutta ketkä tai mitkä, ja mitä sitten tapahtuu?

Se selviää kevään uudesta URS-kirjasta!

Kirjoittajat:

- Markus Harju
- Jussi Katajala
- Markus Koskimies
- Mixu Lauronen
- Alpo Leppänen
- Lucilla Lin
- J. S. Meresmaa
- Matthew Pallasoja
- Antti Pohjamies
- Tuomas Saloranta
- Tarja Sipiläinen
- Shimo Suntila
- Christine Thorel

Huhtikuussa ilmestyy kolmas painettu URS-novelliantologia. Luvassa on kymmenen novellia ja kuusi raapaletta ihmisten ja erilaisten olentojen kohtaamisista, siis 152 sivua taattua uusrahvaanomaista luettavaa! Julkaisija **Espoon science fiction- ja fantasiaseura Esc ry**.

Vaikka yrttijuoma auttoikin kipuun, koko tapaamisessa oli jotakin pahaenteistä ja uhkaavaa. Mikä noita tuollainen mies oli, joka hänen kohtalonsa väitti tietävänsä etukäteen?

Lucilla Lin

Sotarosvo

Murhia ja noituutta. Sotia ja sankarien urotöitä. Kiertävät laulajat kertoivat markkinoilla jännittäviä satujaan ja ne kaikki aivan imi itseensä puuseppämestarin poika Sikieth. Hänen oli kotona käsketty tuoda tarvittavat tavarat isänsä verstaaseen markkinoilla turhaan lorvimatta, mutta nähtyään kiertävän laulajan hän unohti kaikki tehtävänsä. Viimeisen säkeen jälkeen Sikieth kävi heittämässä kolikon laulajan huopalakkiin ja tämä nyökkäsi kiitokseksi.

”Sinustakin tullaan vielä laulamaan kotikaupungissasi”, laulaja sanoi vakavasti. ”Sinun sijassasi poika minä rukoilisin kovasti esi-isiesi suojelusta.”

Myöhemmin Sikieth mietti tuota melkoisesti. Tuntui kiehtovalta ajatella, että hänelle oli varattu jokin erityinen kohtalo ja merkittävä elämä – isän pajan hoitamisen ja numeroiden pänttäämisen sijaan. Ehkä hän liittyisi Kuningas Hadinin sotajoukkoihin ja tekisi ihmeellisiä urotöitä... Vaikka isä ei kyllä milloinkaan suostuisi lähettämään häntä sotatantereelle. Entä miksi mies oli pyytänyt häntä rukoilemaan? Sikieth ei luonnoltaan ollut erityisemmin hurskas – tarinat vihaisten esi-isien kostosta olivat ikävystyttäviä. Hän halusi seikkailua ja jännitystä.

Käärmeheimon hyökätessä hän oli kuudentoista kesän ikäinen.

Hienompi väki pyrki pakoon kaupungista, ja kun idästä alkoi saapua pakolaisia, jotka kertoivat vihollisen suuresta julmuudesta, alkoi tavallinen rahvaskin pyrkiä pakosalle. Kaupunkilaiset kätkivät arvotavaroitaan tarkoituksenaan myöhemmin kaivaa ne taas esiin. Sikieth oli äitinsä ja perheen orjien mukana kaivamassa kuoppaa pajan taakse ja sinne laskettiin hopea-astiat, äidin korut ja jopa kallisarvoiset Nawttahista hankitut kirjaillut silkkiliinat. Silti kaupungilla puhuttiin, että viholliset kyllä pysäytettäisiin ennen kuin ne ehtisivät heidän koteihinsa saakka.

Mutta Kuningas Hadinin oma armeija oli kaukana sotimassa, ja osa valtakunnasta jäi lähes puolustamatta.

Käärmeheimon saapuessa Sikiethin kotikaupunkiin väki juoksi kauhuissaan metsään, mistä vihollinen heitä saalisti kuin pelokkaita jäniksiä. Sikiethin äiti huusi pojalleen, että

tämä äkkiä pyrkisi varoittamaan isäänsä verstaaseen – varmasti vihollinen tulisi sinnekin rosvoamaan.

Sikieth juoksi pakoon pitkin pölyistä maantietä. Kuullessaan kavionkapsetta hän ei jäänyt odottamaan olisivatko tulijat paikallisia vai käärmeheimon sotureita vaan juoksi suoraan metsään. Hän kuuli kauhukseen takana tulevien seuraavan häntä, ja juoksi mitään näkemättä tai tuntematta, pelkän kauhun ja selviytymisvietin ajamana, kunnes takaa-ajajat löivät hänet maahan piiskoillaan. Nopeasti hänen kätensä sidottiin yhteen ja hänet nostettiin yhden soturin taakse hevosen selkään.

Tuohon aikaan sodittiin siihen tapaan, että jokainen tielle osuva kylä ja kaupunki käytiin läpi, sotilaat veivät kaiken ryöstettäväksi kelpaavan osana palkkaansa ja kiinni saadut nuoret tytöt sekä pojat vietiin orjuuteen. Ainoa sieppaajista, joka osasi vähän Sikiethin kieltä, sanoi hänelle, että jos hän ei tottelisi ja käyttäytyisi kunnioittavasti uusia isäntiään kohtaan, hän päätyisi orjamarkkinoille aina Tawakiaziin saakka. Sikieth, jonka mielikuvissa tuo kaukainen kaupunki yhdistyi merimiesten kertomuksiin Traaw-jumalan julmasta kultista ihmisuhreineen, istui kiltisti paikallaan, kädet ja nilkat sidottuna, puhumatta mitään ja pohti mahdollisuuksiaan joko päästä pakoon tai saada jollain tavalla sana vanhemmilleen.

Illan pimetessä vangitut nuoret suljettiin sotilaiden väliaikaisena tukikohtanaan käyttämän talon talliin ja heille annettiin vettä ja leipäpalat. Keskenään vangit supattelivat kuulemiaan kauheita tarinoita orjamarkkinoista ja siitä, minne siepattuja mahdollisesti oltaisiin kuljettamassa.

Seuraavana aamuna heitä lähdettiin marssittamaan Käärmeheimon maata kohti. Useita päiviä kestäneen vaivalloisen matkan jälkeen heidät vietiin armeijan leiriin, missä naiset ja tytöt sekä heikoimmat ja nuorimmat pojista myytiin eteenpäin – osa paikallisen aateliston mailla rakennustöihin, osa pelto-orjiksi maanomistajille. Sikieth oli pikemminkin hontelo kuin lihaksikas, mutta hänet siepanneet soturit muistivat hänen kestävyytensä hänen juostessaan pakoon ja siksi olivat sitä mieltä, että hän sopisi heidän joukkonsa palvelukseen. Kysyttäessä hän kertoi puhuvansa vähän Käärmekansan kieltä sekä osaavansa lukea ja laskea jonkin verran. Näin hänestä tuli Itäisen valloittajan, sotapäällikkö Whe Iatian omaisuutta.

Osana hänen koulutustaan oli seremonia, jossa hänet vihittiin omistajiensa uskoon, Käärmejumalan palvelijaksi tatuoimalla kiemurainen käärmekuva hänen otsalleen. Jotkut orjista tappelivat kovasti tätä käännytystä vastaan ja kieltäytyivät ehdottomasti, ja valitsivat ennemmin mahdolliset rangaistukset tai huonommat tehtävät armeijassa, mutta Sikieth suostui monen muun mukana rituaaliin koska toivoi, että se saisi uudet herrat kohtelemaan häntä lempeämmin. Ehkä jopa vartioimaan häntä niin höllästi, että hän pääsisi varastamaan hevosen ja karkaamaan. Hänet vietiin Käärmejumalan temppeliin, voideltiin tuoksuvalla öljyllä ja nimettiin uudelleen Zaniakaksi. Rituaalin jälkeen hän sai nuorta ja pelästyneen oloista poikaa salaa säälivältä vanhalta orjalta vanhan ja kuluneen, karkeasti maalatun ja taskuun mahtuvan Käärmeäitiä esittävän amuletin.

Esi-isiensä suojelusamuletit säilyttäneet orjat kyräilivät Sikiethiä ja muita uudelleen nimettyjä ilkeästi, ja kun he kaikki viettivät iltaansa hakkaamalla jäitä suurista vesiämpäreistä, vakuuttivat että oli suuri synti noudattaa näiden käärmeenkuvia kumartelevien raakalaisten oppeja.

”En minä oikeasti heidän oppeihinsa usko”, Sikieth vakuutti vailla mitään sen suurempia omantunnontuskia. Häntä eivät milloinkaan olleet kiinnostaneet kiistat siitä mikä

oli oikeaoppista ja mikä ei, ja epäilemättä itsekin sodan kauhut kokeneet esi-isät antaisivat armollisesti anteeksi tällaisen hätäratkaisun.

Kuten hän oli epäillytkin, Käärmejumalan uskoon vihittyjä alettiin kohdella luottavaisemmin. Heidän annettiin liikkua varsin vapaasti leirissä, hakea vettä kaivosta ja viedä jätteitä yksin tunkiolle. Heidän annettiin hoitaa hevosia tallissa ja tuossa puuhassa yksi nuoremmista pojista ehti yrittää yllätyspakoa ennen kuin Sikieth oli saanut omaa pakosuunnitelmaansa valmiiksi. Poika – vasta neljätoistakesäinen vahva kalastaja – loikkasi hevosen selkään, sieppasi heinähangon aseekseen ja yritti näin varustautuneena karauttaa täyttä laukkaa ulos leiristä. Hitaammat orjat ja rengit jäivät katsomaan suu ammollaan, liian hämmentyneinä auttaakseen tai estääkseen häntä mitenkään.

Juuri sopivasti paikalle sattunut soturi tavoitti karkulaisen helposti ja talutti tämän takaisin leiriin rangaistavaksi. Ensin häntä lyötiin piiskalla niin kauan, että hän menetti tajuntansa, ja heti perään soturit alkoivat kuulustella muita tallilla työskennelleitä poikia siitä, miksi he olivat antaneet toverinsa pettää omistajiensa luottamuksen noin halpamaisella tavalla.

”Zaniaka? Sinähän vanhimpana olit nuoremmista vastuullinen”, eräs heistä sanoi katsoen Sikiethiä tarkkaavaisesti. Hän oli jo pitempään epäillyt tämän omissa oloissaan viihtyvän pojan suunnittelevan karkumatkaa.

”Ota paita pois”, mies jatkoi eikä Sikiethin auttanut kuin totella. Ensimmäinen piiskanisku sai hänet jo huutamaan kivusta ja kyyneleet tulvimaan silmiin ja sitä seuraavat rukoilemaan armoa piinaajiltaan. Piiskaniskut avasivat haavoja hänen selkäänsä, ja kun kidutus oli vihdoin ohi, hän vain makasi itkien maassa. Aikaisemmin häntä säälinyt vanha orja tuli hänen luokseen ja voiteli hänen selkänsä tulehdusten välttämiseksi.

Tämän jälkeen hän ei enää suunnitellut pakomatkaa. Kaikki hänen myöhemminkin näkemänsä pakoyritykset epäonnistuivat ja aina niistä rangaistiin mitä julmimmalla tavalla. Istuessaan synkkänä makuusijallaan hän mietti, että niin pelkurimaista kuin se olikin, olisi parasta yrittää toimia tavalla, joka miellyttäisi hänen herrojaan parhaiten ja vältellä kaikkea sitä, mikä saattaisi aiheuttaa rangaistuksen. Tällaisen ajatukset saivat hänet vieläkin synkemmäksi, hänhän oli haaveillut tulevansa vielä sankariksi josta laulettaisiin tuleville polville ylistävään sävyyn.

Siinä hänen murjottaessaan hänelle entuudestaan vieras nuorukainen tuli hänen luokseen. Asustaan päätellen vain orja hänkin – pitkä ja hoikka muukalainen, jonka harvinaisen vaaleat hiukset oli sidottu niskaan löysälle palmikolle.

”Juo tuosta, se auttaa haavoja parantumaan.” Nuorukainen ojensi hänelle puukupin, jossa mausta päätellen oli jotakin kitkerää yrttijuomaa. Sikieth, jota oli rangaistukseksi pidetty sekä nälässä että janossa, joi kummallisen juoman kiitollisena ja kysyi nuorukaisen nimeä.

”Zowloiaksi minua kutsutaan.” Nuorukainen istuutui hänen viereensä ja katseli häntä mietteliäästi vaaleilla silmillään. ”Vaikka on minulla muitakin nimiä. Sama kohtalo on näköjään sinullakin, koska herrat sinua kutsuivat Zaniakaksi.”

”He sieppasivat minut orjakseen Tarin kaupungista”, Sikieth sanoi synkästi. Muukalainen sai sen kuulostamaan aivan siltä kuin hän olisi ilomielin ottanut uuden nimen – ei niinkään sanoillaan, vaan hiukan huvittuneella hymyllään. Mitä syytä tässä oli hymyillä kenelläkään?

”Sinä varmaan haluaisit sinne takaisin”, nuorukainen sanoi.

Sikieth ei langennut noin ilmiselvään ansaan. Tietenkin hänen herransa olivat lähettäneet jonkun pehmittämään häntä, jotta hän paljastaisi mahdolliset pakotoiveensa.

”Vielä sinä kotimaahasi pääset, ja pidemmällekin, kauas heidän ulottumattomiinsa”, nuorukainen jatkoi ja naurahti äkkiä merkillisesti. ”Minäpä ennustan, että sinä muutaman vuoden päästä olet hyvinkin tunnettu vanhalta nimeltäsi. Ja vielä opit senkin, miten maailmassa selviydytään. Satuta muita, ennen kuin he satuttavat sinua.”

”Mitäs sinä tuolla tarkoitat”, Sikieth ihmetteli, mutta muukalainen vain naurahti uudestaan ja katosi hiljaisin askelin. Vaikka yrttijuoma auttoikin kipuun, koko tapaamisessa oli jotakin pahaenteistä ja uhkaavaa. Mikä noita tuollainen mies oli, joka hänen kohtalonsa väitti tietävänsä etukäteen?

Kuka tuo merkillinen muukalainen sitten olikin, hänen ennustuksensa toteutui, sillä vähän yli vuoden päästä Sikiethin oli jo seurattava uusia omistajiaan kotimaahansa näiden tulkkina ja orjana. Hän oli oppinut herrojensa kieltä ja palvellut isäntiään niin uskollisesti, että sai ratsastaa omalla hevosella ja kantaa aseita mukanaan. Salaa hän silti toivoi Kuningas Hadinin joukkojen vielä palavan sotaretkiltään ja voittavan – heti tilaisuuden tullessa hän kyllä vaihtaisi puolta ja palvelisi kuningasta uskollisesti Käärmekansalta oppimillaan taidoilla. Näin hän ajatteli ratsastaessaan herrojensa takana, kuunnellessaan näiden laulua ja katsellessaan ympäröivää karua vuoristoa, joka päivä päivältä näytti tutummalta.

Hän oli edeltäpäin toivonut partion päätyvän suoraan johonkin leiriin tai avoimeen taisteluun paikallisten kanssa, mutta joutui pettymään pahasti, sillä hänen partionsa jatkoi aivan samaa sodankäyntiä, jota hänen sieppauksensa aikaan oli harjoitettu. Heidän matkallaan moni talo oli poltettu raunioiksi tai hylättynä ja autiona, mutta vihdoin he illan pimetessä löysivät asutun suuren talon, josta kaikki miehet olivat saaneet surmansa aikaisemmissa taisteluissa.

Säästääkseen kunniansa ja henkensä talon rouva kiirehti pihalle vakuuttamaan, että talossa oli jo vieraillut valloittajien joukkoja ja että hänet oli luvattu jättää rauhaan, sillä hän oli vain köyhä leskirouva eikä talossa asunut hänen lisäkseen kuin kaksi orjaa.

”Kata meille pöytään mitä talosta löytyy. Me olemme ratsastaneet pitkään ja yövymme täällä”, Whe Iatia sanoi ja Sikieth käänsi miehen sanat.

”Ettehän te meitä piinaa?” rouva kyseli huomattuaan yhden tulijoista maanmiehekseen. Tuo harmitti Sikiethiä melkoisesti – mitä hän olisi voinut tehdä kenenkään hyväksi tässä tilanteessa? Hänen oli toteltava, muuten talonväen lisäksi kärsisi hänkin. Rouva kärsisi joka tapauksessa, mitä hänen herransa sitten suunnittelivatkin.

”Senkun tottelet vain”, hän tiuskaisi takaisin. Talo ei todellakaan ollut rikas ja sen pöytään katettu ateria oli kovin vaatimaton. Kuivattua leipää, voinokare, kalaa ja veteen sekoitettua viiniä.

”Onko tinik-viiniä”, valloittajat halusivat tietää ja rouva vastasi edellisen partion vieneen ruukun mennessään.

Herrojensa käskystä Sikieth kolusi talon läpikotaisin tuon viiniruukun toivossa, kasvavan kiukun vallassa. Hän oli vihainen sekä tavallista kansaa turhaan kiusaaville herroilleen että itselleen, koska teki mitä pyydettiin, ja myös tuolle itkusilmäiselle ja taatusti jotakin piilottelevalle akalle.

”Ei ole viiniä”, hän vakuutti lopulta herroilleen, ja iski sitten hampaansa kauan kaivattuun leivänkyrsään.

”Kysy onko rahaa taikka hopeoita.”

Sikieth totteli huultaan purren ja huomasi heti rouvan ilmeestä tämän valehtelevan. Talo oli kyllä nyt köyhtynyt, mutta sen verran suuri, että jossain taatusti oli myötäjäislahjoja ja arvotavaraa paremmilta ajoilta. Miten typerää oli valehdella näin vihollisen armoilla. Taatusti akka oli arvotavaran kaivanut jonnekin samanlaiseen piiloon kuin Sikiethin äiti heidän kotonaan.

”Ala puhua vain, nuo kyllä saavat sinut kertomaan”, hän sanoi nyt jo uhkaavaan sävyyn. ”Anna vain loputkin niistä aarteista, joilla olet aikaisemman partion lahjonut talosi säästämään.”

”Totta minä puhuin, senkin käärmeenpoika”, nainen sähähti ja sylkäisi vielä hänen jalkoihinsa. Sikiethin päätä jomotti hänen pohtiessaan, miten tästä illasta selvittäisiin ilman selkäsaunaa.

”Mitä se sanoo?” Käärmeheimon soturit seurasivat ihmeissään heille vieraalla kielellä käytyä kiivasta sananvaihtoa.

”Valehtelee ettei ole mitään arvokasta”, Sikieth vastasi.

”Laita se puhumaan sitten”, Whe Iatia kehotti härnäten. ”Vai juonitko yhdessä sen kanssa miten saisitte meitä petkutettua?”

Hetkeksi Sikieth tunsi jähmettyvänsä raivosta kaikkia huoneessa norkoilevia kohtaan. Hän otti hevospiiskansa vyötäisiltään ja sillä uhaten ahdisti taas rouvaa:

”Kerro heti, minne olet kaivanut piilopaikkasi niin selviät haavoitta ja mustelmitta.”

”Täällä ei ole mitään arvokasta!” nainen intti ja samalla ilmeellään yritti antaa merkkiä orjatytöille. Yksi orjista säntäsi ovelle jonka valloittajat kuitenkin telkesivät. He sitoivat kummankin orjan kädet ja nilkat ja komensivat nämä istumaan lattialle. Rouvan kädet sidottiin erityisen tiukasti ja köyden pää vedettiin kattoparrun yli tiukalle.

”Kerro minne kaivoit piilopaikan!” Sikieth vaati ja käänsi vielä perään herrojensa uhkailut jotka saivat naisparan tärisemään pelosta. Itsepäisesti hän kuitenkin pysyi hiljaa ja Sikieth löi häntä piiskallaan – varovasti, koska koko tilanne tuntui niin kammottavalta. Hän ei toden totta halunnut ruoskia ketään samalla tavalla kuin häntä oli ruoskittu, mutta miksi tuo kirottu nainen ei vain alkanut puhumaan?

”Et sinä uskalla, käärmeenpoika!” yksi orjista huusi raivoissaan ja tämä sai Sikiethin raivostumaan lopullisesti ja piiskan sijasta tarttumaan kirveeseensä. Ensin hän kiskoi köyttä, kunnes nainen roikkui ilmassa käsiensä varassa, ja sitten löi tätä kirveen puuvarrella selkään ja kylkiin kunnes tämä kirkui apua aivan mielettömänä.

”Älä lyö päähän, ettei vain pyörry”, Whe Iatia huusi, mutta jo niskaan osuneet iskut saivat naisen menettämään tajuntansa. Nyt jo mitään ajattelemattoman, kaikennielevän raivon vallassa Sikieth tarttui lähimpänä kyykistelevään orjaan ja raahasi tämän hiuksista tulisijan luo. Hän pakotti tytön kädet lähemmäs ja lähemmäs tulta, kunnes tämä huusi kertovansa mitä tahansa, ja sitten paiskasi tytön lattialle ja potkaisi vielä kylkeen.

”Puhu sitten huora nopeasti!” hän karjui, ja tyttö nyyhkytti piilon olevan pihalla sikolätin takana ja lupasi näyttää minne se oli kaivettu syksymmällä.

Tästä syntyi taas riitaa käärmeheimon kesken – Sikiethiä ja orjaa ei haluttu päästää kahdestaan ulos, koska Sikieth saattaisi pitää osan saaliista salaa itsellään, mutta samaan aikaan kahta muuta vankia oli vahdittava sisätiloissa. Lopulta kaksi miehistä lähti Sikiethin ja tytön mukaan, varustautuneina lapioilla. Tytöllä kesti pimeässä kauan löytää oikea kätkön kohta, ja miehet kaivoivat monta kuoppaa ennen kuin löysivät kätketyt tavarat.

Kaiken tuon vaivannäön jälkeen saalis oli varsin vaatimaton – kolikoita vanhassa kukkarossa, kaksi hopealusikkaa, huolellisesti pakattu käärö arvokasta silkkilankaa, jota

maa oli silti ehtinyt jo kellastaa, sekä tummunut hopeainen rintasolki. Valloittajat jakoivat tavarat keskenään eikä Sikieth tietenkään saanut edes yhtä noista vähäisistä kolikoista. Hän ei siitä uskaltanut valittaa, koska pelkäsi kiivasluontoista Whe Iatiaa ja sitä paitsi tiesi, että ryöstösaalis oli osa ammattisotilaan palkkaa. Hän taas ei ollut ammattisotilas. Jos hän halusi hyötyä tästä kaikesta mitenkään, sen oli tapahduttava salaa muiden selän takana.

Sikiethin nukkumapaikka oli lattialla tulisijan ääressä. Hän makasi siinä takkinsa alla lämmitellen ja kiroten ääneti sekä ympärillään kuorsaavat sotilaat että talonväen kaikista pahimpien demonien uhriksi manalaan. Omaa käytöstään hän ei ymmärtänyt ollenkaan. Hän ei ollut poikana ollut mikään tappelija tai pienempien kiusaaja eikä ollut tiennyt edes osaavansa satuttaa aivan syyttömiä ja avuttomia naisia noin tehokkaasti. Oli tietysti helppo arvata miksi hänen herransa halusivat nimenomaan hänen kiduttavan kuulusteltavia – hän ei uskaltaisi pyrkiä pakoon ja takaisin omiensa joukkoon, jos olisi saanut oman väkensä parissa mainetta kiduttajana.

Mutta mitä vaihtoehtoja hänellä sitten oli? Naisia olisi lyöty ja kidutettu joka tapauksessa. Ehkä jopa rajummin kuin mitä hän oli tehnyt. Jos hän olisi kieltäytynyt kuulustelemisesta, sekä naisia että häntä oli lyöty.

Väsymyksestään huolimatta hän vietti lähes unettoman yön, nukahti vasta aamunkoitteessa ja heräsi entistä väsyneempänä talon rouvan kolistellessa tulta liedelle.

”Anna minullekin”, hän sanoi nähdessään naisen kaatavan kuppiin vuohenmaitoa.

”Tai alat lyödä meitä uudestaan?” nainen tiuskaisi. Hän oli sitonut päänsä ympärille villakankaan ja näytti hyvin kalpealta.

”En ala, mehän saimme jo mitä olimme etsimässä.”

Sikieth aikoi ensin puolustella itseään, kertoa, että oli vain herrojensa orja ja saanut selkäänsäkin näiltä pahasti, mutta nainen kyllä varmasti arvasi sen muutenkin. Eivät kai paikalliset käärmeheimon riveihin huvin vuoksi liittyneet.

Pian käärmeheimon soturit valmistautuivat taas lähtöön ja komensivat Sikiethin talliin satuloimaan hevoset sillä aikaa kun he aterioisivat kyräilevän talonväen kanssa. Sikieth kulki läpi vielä pimeän pihamaan väristen kylmästä ja väsymyksestä. Tallissa hän alkoi tarkistaa hevosten kenkiä ja harjata pahinta likaa pois edelleen synkkien mietteiden vallassa. Lisäksi hänestä tuntui kuin joku olisi pitänyt häntä silmällä, ja hänen piti useampaan kertaan kurkistaa ulos tallin ovesta ja ikkunasta. Tietenkään hän ei nähnyt ketään, mutta varmuuden vuoksi hän kierteli piharakennuksia etsien mahdollista piileskelijää. Sanottiinhan käärmeheimoa vastaan taistelevien joukkojen liikkuvan tälläkin alueella.

Juuri kun hän oli palaamassa takaisin taloon, hän huomasi kaukana, syvällä metsässä tuskin huomattavan valonkajon ja ohuen savujuovan, joka niin helposti paljasti metsässä piileskelevien olinpaikat. Tuosta hän ei kertonut mitään herroilleen ja toivoi, etteivät he lähtisi ennen aamun valkenemista. Hän ei halunnut olla mukana kun pakolaisia ajettiin takaa samalla tavalla kun häntä oli ajettu. Syntinä se olisi ollut jo anteeksiantamaton.

Ratsastaessaan vesisateessa, kääriytyneenä tiukasti suureen villaiseen viittaan, Sikieth mietti miten erilaista sodankäynti oli verrattuna hänen lapsena kuulemiinsa sankaritarinoihin. Niissä armeijat kohtasivat, kuninkaat ja näiden hovivelhot etunenässä, rumpuja lyöden sekä lippuja heilutellen ja tuhannet miehet taistelivat miekoin, keihäin sekä nuolin. Sankarilliset sotilaat pelastivat kuninkaansa kantaen tämän haavoittuneena taistelutantereen poikki ja sitten sitoivat tämän haavat ja vakuuttivat uskollisuuttaan ja saivat jonkin erityisen palkinnon. Tässä sodassa sen sijaan hyökättiin tavallisen väen kimppuun, liikuttiin aina pie-

nissä ryhmissä ja nähtävästi ikuisesti vältettiin vihollisarmeijan kohtaamista. Hän oli suunnitellut karkaavansa Kuningas Hadinin armeijan riveihin heti kun Whe Iatian miehet joutuisvat vastatusten näiden kanssa, mutta kuulemma koko hänen kotimaansa olisi kohta miehitetty eikä rehellistä armeijoiden välistä sotaa käyty ollenkaan.

Ratsatettuaan jälleen koko päivän he päätyivät uuden talon pihaan. Tällä kertaa kukaan ei tullut heitä vastaan ja koirat ulisivat niin pahaenteisesti että taikauskoisimmat miehistä koskettivat kaulassa riippuvia käärmeamulettejaan. He taluttivat hevoset talliin ja huomasivat ihmeekseen siellä hevosen, joka makasi pilttuussaan pahasti nälkiintyneenä, edessään vain lian peittämä vesisaavi, joka sekin oli lähes tyhjillään. Muut eläimet oli teurastettu ja kaikki ruhot heitetty vain lattialle, missä koirat ja navettakissat niillä aterioivat.

Pahaa aavistaen seurue juoksi sisälle taloon ja jo ovensuussa vastaan tulvivasta hajusta ja kammottavasta kylmyydestä he arvasivat mitä tulisivat löytämään. Lattialla makasi verisen sotkun keskellä vanha mies, kaksi naista ja nuori poika. Vaatteista päätellen isäntä, talon rouva ja kaksi nuorta orjaa. Mikä pahinta, tuvan nurkassa kätkyeessä makasi kuoliaaksi paleltunut tai nälkiintynyt lapsi kapaloissaan.

”Zaniaka, mene kaivamaan suuri kuoppa”, Whe Iatia komensi ja sillä aikaa kun Sikieth kaivoi hautaa pihamaalla laittoivat miehet tulen uuniin, kantoivat ruumiit ulos ja siivosivat lattian puhtaaksi. Kaikkia tämä kauhunäky järkytti kovasti.

”Jokin liikkuva maantierosvojoukko, meikäläiset eivät jättäisi lasta kuolemaan”, miehet arvelivat syödessään vähäisiä löytämiään ruokatarpeita. ”Parempi kuitenkin tarkastaa koko talo perinpohjaisin. Voihan olla, että edellisiltä vierailta on jotain jäänyt huomaamatta. Zaniaka, käy katsomassa tallin takana onko siellä kaivettu maata.”

Sikieth totteli ja tuli pian kertomaan, että tallin takana oli kuoppa, mistä varmasti oltiin kaivettu esiin jokin aarekätkö. Hänen herrojaan tämä harmitti melkoisesti ja Sikieth sai piiskankahvasta kasvoilleen hidasteltuaan tehtävässään. Juuri kun he olivat valmistautumassa yöpuulle saapui talon pihaan kaksi muuta soturijoukkoa. Hekään eivät tienneet kuka talonväen oli murhannut aikaisemmin, ja veikkasivat kiertäviä maantierosvoja, koska raainkin sotilas kai kuitenkin olisi huolehtinut pienokaisen turvaan ensimmäiseen vastaan sattuvaan taloon. Tai ehkä talonväki oli auttanut käärmeheimon taistelijoita ja joutunut kapinallisten kostoiskun kohteeksi. Käärmeväen mielestä heidän valloittamansa maan kapinalliset eivät poikenneet tavallisista maantierosvoista missään suhteessa.

Sikieth ei milloinkaan nähnyt näitä kapinallisia, ei edes silloin kun Whe Iatian joukot joutuivat heidän väijytykseensä. Heidän ratsastaessaan kuului metsästä äkkiä viheltävää ääntä ja yksi Whe Iatian miehistä huusi tuskasta ja kaatui hevosensa selästä jyrkkään kiviseen rinteeseen. Seurasi kiivas ja sekasortoinen taistelu, jossa nuolet sinkoilivat päämäärättömästi. Whe Iatian miehet ampuivat siihen suuntaan, mistä nuolet tulivat, ja piileskelevät kapinalliset vastasivat onnistumatta kuitenkaan ensimmäisen, tappavan iskunsa jälkeen edes haavoittamaan vihollisiaan.

Whe Iatian miehet olivat syöksyneet suojaan suuren kallionlohkareen taakse ja siellä Sikiethkin piileskeli, kurkistellen varovasti turvapaikastaan ja yrittäen paikantaa kapinallisia. Hän laskeskeli ehtisikö hypätä hevosensa selkään ja ratsastaa täyttä laukkaa kapinallisten piilopaikkaa kohti liittyäkseen vihdoinkin oman maansa taistelijoihin. Hän ymmärsi itsekin olevansa typerä elätellessään tuollaisia harhaluuloja – joko hänen herransa tai kapinalliset ampuisivat hänet ennen kuin hän ehtisi yhtään minnekään, ja vaikka hän pääsisikin kapinallisten luo, nämä varmasti teloittaisivat hänet petturina heti saadessaan tietää hänen rikoksensa.

Hän ei voinut millään todistaa että ei kuulunut käärmeheimoon. Hänen herransa antoivat hänen ratsastaa omalla hevosella, hänellä oli omia aseita ja hänen annettiin liikua varsin vapaasti heidän levätessään. Hän ei ollut sanallakaan pannut vastaan, kun hänen oli käsketty kuulustella ja kiduttaa maanmiehiään. Mikä pahinta, käärmeheimon merkki koristi hänen kasvojaan.

Whe Iatian miehet jatkoivat matkaansa läheiseen kylään tietäen hyvin, etteivät kapinalliset voineet näin karussa maastossa selvitä ilman paikallisten avunantoa. Nyt pelästyneiltä vaimoilta ja orjilta ei edes kyselty hyvällä vaan valloittajat pyyhälsivät pihoihin täyttä laukkaa, kävivät heti ensimmäisen näkemänsä kimppuun ja alkoivat lyödä piiskoillaan vaatien tietoja kapinallisten olinpaikoista ja ulkonäöstä. Whe Iatia pelkäsi kapinallisia erityisesti, koska oli menettänyt näille yhden miehistään.

Illansuussa joukko päätyi paikallisen kutojan taloon, ja Whe Iatia heti pakotti miekallaan uhaten koko talonväen samaan nurkkaan, usutti miehensä sitomaan näiden kädet ja nilkat ja raahasi kutojan, vanhemman mutta hyväkuntoisen naisihmisen tuvan keskelle ja ripusti tämän käsistä kiinni huoneen kattoparruun samalla tavalla kun oli tehnyt aikaisemminkin.

”En minä ole mikään kapinallisten kätyri!” kutoja kirkui ja tappeli vastaan jouduttuaan tuolla tavalla inhottavasti sidotuksi. ”Ne miehet tänne tulivat väkisin ja varastivat viiniruukut ja hyvän talviturkkinikin! Miten minä muka kapinallisia auttaisin? Rukilla vai sukkulallako?”

”Olehan pilkkaamatta, kapinalliset tappoivat yhden herroistani ja nämä kovasti haluavat kostaa”, Sikieth sanoi puoliääneen.

”Ahaa, sinä olet sitten meikäläisiä? Nykyäänkö nuoret pojat kasvatetaan käärmeiden kätyreiksi?”

”Nainen sanoo, että kapinalliset tulivat väkisin ja varastivat”, Sikieth käänsi jättäen naisen pilkkasanat mainitsematta. ”Ei kai tuo nyt mitään aseistetulle rosvojoukolle mahtanut, vanha nainen.”

”Kysy siltä, mitä ne veivät”, Whe Iatia sanoi ja Sikieth vastasi, että nainen oli jo kertonut senkin: viiniä ja talvivaatteita.

”No mikset sinä tuota heti sanonut. Annas olla juonittelematta”, mies loi Sikiethiä avokämmenellä. ”Kysy siltä onko talossa arvotavaraa.”

Sikieth totteli ja sai vastaukseksi hyvin epäilyttävän ”tässä talossa on vain se, mitä me tarvitsemme”.

”Ja mitä tulidemonin kautta sinä sillä tarkoitat!” Sikieth suuttui. ”Antaa kuulua vaan, oletko piilottanut hopeita ja kolikoita kellariin tai pihamaalle? Herrani ovat vihaisia kun menettivät yhden tovereistaan ja varmasti haluavat kostaa sen paikallisille.”

”Ovat nämä pahoja aikoja kun miehet käyvät sotaa ahdistelemalla naisia näiden omassa kodissa!” kutoja valitti. Sikieth ei voinut olla kuin samaa mieltä ja katseli vaivaantuneesti saappaankärkiään.

”Miksi sinä et tulkkaa?” Whe Iatia karjaisi, tuuppasi Sikiethin syrjään ja iski itse naista piiskallaan. Tuvan nurkkaan istutetut orjat alkoivat kirkua ja Whe Iatian miehet kävivät näiden kimppuun huutaen, että nytpä oppisivat ettei kapinallisia kannattanut auttaa.

Nainen itki ja huusi, että kellarissa oli muutama pakka kallista villakangasta ja hänen miesvainajansa Nawttahista ostetut hienot saappaat. Yksi orjista lähetettiin hakemaan tuota saalista, mutta valloittajat eivät millään uskoneet naisen jo paljastaneen kaikki kätköt.

”Entäs hopeat? Korut? Kolikot?” Sikieth kysyi aina uudestaan ja uudestaan isäntänsä piiskaniskujen välissä.

”En minä sinulle kerro käärmeenpoika”, nainen sylkäisi ja Sikieth veti köyden yhä kireämmälle saaden naisen roikkumaan ilmassa.

”Kerro heti kaikki!” hän huusi iskien nyt omalla piiskallaan. Hän iski yllättäen kasvoihin ja sai aikaan niin pahan haavan, että nainen äkkiä alkoikin puhumaan.

”Esi-isien tähden, minä kerron, hopeat on kaivettu kanalan taakse ja sitten minulla on hopeinen rintasolki joka on vuoteeni olkien sisällä! Armahda nyt! Ei minulla mitään muuta ole!”

Sikieth löysensi köyttä ja kääntyi hymyillen isääntäänsä päin.

”No, nyt se ämmä puhuu. Sillä on hopeoita kanalan takana piilossa”, hän tulkkasi. Tyytyväisenä Whe Iatia lähetti kaksi miestään orjien mukana kätköä etsimään. Sikieth sai vihdoinkin levähtää ja jopa kehuja muilta, sillä kun piilopaikan saalis tuotiin sisään, se todellakin sisälsi kaksi hopeapikaria sekä hopealusikoita. Kutojan miesvainaja ei ollut selvästikään ollut aivan köyhä mies.

”Mitäs esi-isäsi sanovat valehtelemisesta?” kutoja ilkkui nyt jo hiukan pahoinpitelystään toipuneena Sikiethille, huomattuaan ettei kukaan mennyt hakemaan hänen makuuhuoneestaan vuodevaateita pengottavaksi. Hän jatkoi pitempäänkin tuollaista vihjailua ja Whe Iatia kysyi Sikiethiltä mitä nainen oikein puhui.

”Sanoo, että huomenna kapinalliset tulevat ja kostavat talonväen pahoinpitelyn”, Sikieth sanoi. Tämä aiheutti kovaa hälinää orjien alkaessa huutaa, ettei emäntä ollut sellaista sanonut.

”Nämä kuitenkin auttavat kapinallisia”, sanoi Whe Iatia lopulta. ”Tappakaa kaikki.”

Ja hänen miehensä tarttuivat miekkoihinsa ja aloittivat hurjan verilöylyn. Kutoja, jonka ranteen siteen olivat höllentyneet, kiemurteli irti ja yritti pakoon, mutta Sikieth juoksi perään ja iski naista veitsellään kaulaan surmaten tämän nopeasti.

Yöllä muiden nukkuessa Sikieth hiipi kutojan huoneeseen ja mahdollisimman hiljaa tutki sormillaan patjan läpikotaisin. Löydettyään tuon hopeisen rintaneulan hän kätki sen huolellisesti vaatteisiinsa ja peitti patjan vällyillä parhaansa mukaan. Hän ei ollut saanut minkäänlaista palkkaa, mutta tämä auttaisi häntä sitten kun hän joskus pääsisi vapaaksi. Väkivaltaa ja raakuuksia hän oli nähnyt jo niin paljon, ettei kutojan tappaminen oikeastaan tuntunut pahalta, vaikka se sentään oli hänen ensimmäinen verityönsä. Siitä hänet kyllä hirtettäisiin, jos hän jäisi kiinni, sillä ryöstomurha oli vakava rikos.

Vielä hänestä tuntui siltä kun joku olisi tarkkaillut häntä. Silloin kun hän varasti rintakorun ja myöhemminkin kun hän istui vuoteellaan synkissä mietteissä, kykenemättä nukkumaan. Hän nousi uudelleen ylös ja kulki läpi äänettömän talon veitsellään aseistautuneena. Ruumiit oli viety ulos ja haudattu, mutta silti talo tuntui aavemaiselta ja levottomalta. Paikalliset uskoivat vahvasti henkimaailmaan joten ei ollut mitenkään ihmeellistä, että Sikiethkin tunsi olonsa vainotuksi. Hän oli näkevinään jonkun seisovan ulkona tallin suussa mutta kun hän katsoi sinne tarkemmin, tuo varjo näytti johtuvan vain lähistollä kasvavasta nuoresta sypressistä.

”Maailma on tällainen enkä minä sille voi mitään”, Sikieth mutisi itselleen. ”Minun on satutettava muita, sillä muuten he satuttavat minua. Se nainen olisi ollut iloinen jos kapinalliset olisivat surmanneet meidät.”

Kuka hänelle oli kertonut tuollaisesta opista ja milloin? Hän ei muistanut muuta kuin lyhyen keskustelun vangitsijoittensa leirillä kauan sitten, oliko se ollut se orja joka oli

antanut lääkejuomaa hänen ruoskintansa jälkeen? Merkillinen oppi tuo oli, ei minkään hänen tuntemansa temppelin oppien mukainen, mutta tuntui täällä jatkuvan väkivallan ja pelon keskellä aivan järkevältä.

Kuukaudet kuluivat ja Sikiethistä tuntui, että joka yö joku tarkkaili häntä. Hän ei nukkunut juuri ollenkaan, kunhan tuijotti pimeyteen ja yritti nähdä sen, joka seurasi häntä. Oliko se jokin kostonhimoinen aave, ehkä kutojatar, jonka hän oli tappanut saadakseen hopeisen rintakorun? Joku muu hänen uhreistaan? Hän yritti muistaa mitä hänen kotitalonsa orjat olivat puhuneet kostonhimoisista rikosten uhreista. Noitamiehillä oli kyky manata ne pois jonkinlaisella rukouksella tai loitsulla, mutta herrojensa kanssa matkatessaan hän ei ehtinyt pysähtyä tietäjien apua pyytämään. Eikä kukaan hänen tapaistaan pahantekijää olisi taikavoimillaan auttanutkaan.

Vihdoin eräänä iltana, taas uudessa talossa, Sikieth näki pitkän miehen hahmon vasten avonaisen tallin ovea. Tallista kuului orjatyttöjen kanssa mellastavien miesten naurua, mutta tämä salaperäinen hahmo ei ollut kukaan Sikiethin herroista, ei olemukseltaan tai asultaan. Hän seisoi liikkumatta paikoillaan, katsellen Sikiethiä. Kalpea, tummaan viittaan pukeutunut mies.

”Isät varjele...” Sikieth henkäisi. Miehen silmät hohtivat aivan liian kirkkaasti ollakseen ihmisen silmät. Hän ei muistanut yhtään herrojensa hokemista rukouksista pahaa vastaan, mutta tarrasi käärmeamulettiinsa ja otti epävarman askeleen taaksepäin.

”Et sinä pääse pakoon”, mies sanoi ja oli samassa aivan hänen vieressään. ”Luulisi sinun jo oppineen sen tästä sodasta. Kenelläkään ei ole tästä poispääsyä.”

”Mikä sinä oikein olet?” Sikieth ärähti. Ehkä nuorukainen sittenkin oli aivan verta ja lihaa näin läheltä katsoen. Hänen vaaleat silmänsä vain heijastivat kuun kalpeaa valoa niin kummallisesti.

”En minä demoni ole vaan pelkkä yksinäinen vaeltaja”, nuorukainen vastasi naurahtaen.

”Mutta oletko sinä noita ja oletko sitten täällä demonien asialla?” Sikieth kysyi ja veti vaivihkaa veitsensä esiin hihastaan. Hän oli oppinut nopeaksi sen kanssa ja nuorukainen ei näyttänyt olevan mikään köyhä surkimus. Ehkäpä hän hyvinkin piti painavaa kukkaroa mukanaan. Hänen kävelykeppinsäkin, jolla hän leikitteli puhuessaan, näytti arvokkaalta.

”Sinä täällä demonien asialla olet, kun suunnittelet murhaavasi aseistautumattoman raukan ramman”, mies astui pari askelta ja oli ontuvinaan. ”Minä olen nähnyt sinut aikaisemminkin, vaikka sinä et minua itse muistakaan. Oletpa kovasti muuttunut niistä ajoista, käärmeenpoika. Tullut miehen ikään – ja hirtettävän ikään, saanen lisätä.”

Sikieth ei parhaalla tahdollakaan muistanut, missä edellisen kerran oli muka kohdannut tämän puheliaan muukalaisen.

”Minäpä en anna ottaa itseäni kiinni”, hän vastasi kiivaasti. ”Ja mistähän minua syytettäisiin? Tämä maa on sodassa ja sekasorrossa. Oletko viime aikoina nähnyt istuttavan käräjiä?”

”Ei tuo ikuisesti jatku, käärmeheimo vetäytyy ja Kuningas Hadinin joukot tulevat tilalle”, muukalainen vastasi rauhallisesti. ”Henkiin jääneet kyläläiset kirjoittavat heille valituskirjeet siitä, mitä kokivat vihollisen käsissä – ja sinun käsissäsi, käärmeenpoika. Kuulemma lyöt ja kidutat kansaa aivan huviksesi.”

”Tuo ei ole totta”, Sikieth sanoi. Hän ei ollut tehnyt mitään huvikseen yli kolmeen vuoteen. Eikä ollut nauttinut yhtään mistään sitä pienen pientä hetkeä lukuun ottamatta, kun sai varastettua hopeisen rintakorun aivan herrojensa nenän alta.

© Lucilla Lin 2012

"Sinustakin tullaan vielä laulamaan kotikaupungissasi. Sinun sijassasi minä rukoilisin esi-isiesi suojelusta."

”Uskotko kaupunkisi vanhimpien luottavan puheisiisi kun kerrot sieppauksestasi ja kokemastasi huonosta kohtelusta?” muukalainen jatkoi. ”Sinä tiedät sen olevan totta...” hän hymyili ivallisesti, ”...ja varmaan käärmejumalasi myos tietää? Vai etkö usko herrojesi tavoin vaikka nämä voitelivat sinut ja nimesivät sinut uudelleen?”

”En minä tiedä”, Sikiethin oli pakko sanoa aivan rehellisesti. Juurihan hän oli tarttunut amulettiinsa siitä turvaa hakeakseen.

”Entä uskotko sinä, että esi-isäsi välittävät sinusta?”

”En minä tiedä sitäkään.”

”Sotarosvoksi sinä olet kyllä kaikista rehellisintä sorttia”, muukalainen naurahti silmät taas välähtäen. ”Minä luulen sinun olevan viisaan nuoren miehen, koska ymmärrät tämän maailman tavat. Sinä et ole mikään pahantekijä luonnoltasi, mutta ymmärrät, että sinun on joskus satutettava toisia, ennen kuin he ehtivät satuttaa sinua vuorostaan. Että elämä on kärsimystä.”

”Sen minä olen oppinut kun minut siepattiin”, Sikieth vastasi. ”Ja siihen minä uskon, vaikka en tiedäkään mistä olen alun perin sen kuullut ja miksi minä uskon siihen.”

”Minä tulen kaukaa meren takaa ja olen käynyt monessa eri maassa vaellusteni aikana”, muukalainen sanoi. ”Ja kaikkialla olen nähnyt samanlaisen maailman. Monen meren takana on maa, jota kutsutaan Tah Sirrikiaksi. Täältä sinne purjehtivat mahtavat laivat, jotka joutuvat kestämään kuukausia myrskyssä, vähällä ravinnolla, merirosvojen vaaniessa. Kun he pääsevät perille, he rakentavat talot, pienet temppelit, ja alkavat viljellä uuden mantereen hedelmällistä maata. Mutta he eivät ole tuon mantereen ensimmäisiä asukkaita ja heidän uuden kotinsa alkuperäinen väki – villit, joilla on lintunaamiot ja höyheniä vaatteissaan – hyökkäävät heidän kimppuunsa, koska tulijat ovat vieneet heidän maansa pyytämättä heiltä lupaa. Taistelun villit häviävät, sillä he eivät osaa takoa aseita metalleista. Näin heimo näitä villejä toinen toisensa jälkeen katoaa lopullisesti eikä kukaan kohta muista heitä edes olleen olemassa. Eikö tämäkin selviytymistaistelu vain todista, että meidän on pakko tappaa vihollisemme, ennen kuin he tappavat meidät – vaikka sitten sukupuuttoon.”

”Kyllä tietenkin”, Sikieth vastasi. Ehkä hän itsekin astuisi laivaan, joka seilaisi uudelle mantereelle. Sieltä häntä ei ainakaan tavoittaisi kukaan.

”Samalla tavalla taistellaan sinun kotimantereellasi”, muukalainen jatkoi sinnikkäästi. ”Kuninkaasi päätti valloittaa maa-alueen, mutta kaikki ei käynytkään hänen suunnitelmiensa mukaan. Käärmemaan Herran sotataktiikka oli paljon nerokkaampi. Hän päätti, ettei haasta vihollistaan suoraan taisteluun, vaan käy tavallisen kansan kimppuun, joka valmiiksi oli heikkoa ruton juuri riehuttua heidän maassaan. Hän päätti puhdistaa rajaseudun, sinun kotiseutusi kokonaan asukkaista – surmata sen taisteluikäiset miehet ja myydä naiset sekä lapset orjiksi, jotta näin muodostuisi asumaton linnoitusvyöhyke hänen vihollismaataan vastaan. Tuota voisi kutsua julmaksi tavaksi taktikoida, mutta hän haluaa vain suojata valtakuntaansa alinomaa hyökkäävältä Hadinilta. Siinä ei yksittäisten soturien, talonpoikien tai orjien henki ole minkään arvoinen.”

”Papit sanoisivat, että tuollainen on väärin sodassakin ja että meidän pitäisi osoittaa armoa esi-isiemme esimerkin mukaan”, Sikieth huomautti, vaikka tiesikin miehen olevan oikeassa.

”Sanovatko tosiaan? Entäs ne papit, jotka voitelivat sinut, jotta voisit palvella käärmeheimon armeijaa – ja aivan vastoin omaa tahtoasi? Eivätkö he muka siunanneet matkaan lähtevät, vaikka tiesivät herransa sotasuunnitelmista”, mies kysyi. ”Jumalten siunausta

usein luvataan mitä hurjemmille ryöstöretkille. Papitkin tietävät, miten asiat käyvät tässä maailmassa.”

Muukalainen jatkoi pitkään tällaista puhetta, kertoen lisää esimerkkejä maailman julmuudesta, jota oli todistanut matkoillaan. Jotkut hänen tarinoistaan tuntuivat omituisen vanhoilta, hän puhui vuosisatoja sitten tapahtuneen suurpalon aikaisista kauhuista aivan kuin olisi ollut niitä itse todistamassa. Huomattuaan Sikiethin hätkähtävän hänen puheitaan hän hymyili aivan kuin olisi viime hetkellä huomannut puhuvansa asioita, joita ei ollut tarkoitus juoruilla jokaiselle vastaantulijalle.

”No, me tapaamme vielä uudestaan”, hän hyvästeli Sikiethin kuullessaan laulavan ja humalaisen soturilauman lähestyvän. ”Ja kun me ensi kertaa tapaamme, olet sinä jo vapaa mies. Luota siihen.”

Ja tämän sanottuaan mies katosi pimeyteen.

Syvissä mietteissä Sikieth käveli takaisin sisälle. Kukaan muu hänen lisäkseen ei tuntunut nähneen tuota muukalaista, joka ei ollut sen enempää hänen kansaansa kuin käärmeheimoakaan, vaan kalpea ja lähes valkotukkainen. Ehkä hän sitten oli jonkinlainen demoni tai aave. Tai ainakin suuri noita ja taikuri – tavallinen mies ei olisi kävellyt aseettomana ja ilman lyhtyä pilkkopimeään susia vilisevään metsään. Sikieth istuutui vuoteellen ja tunnusteli rintakorua salaa taskussaan.

Tuon merkillisen tapaamisen jälkeen hän tuli varkaana taitavammaksi. Hän kuulusteli juuri niin raa’asti kuin hänen isäntänsä halusivat ja jätti sopivat kohdat tulkkaamatta tai itse solmi uhrien kanssa sopimuksia siitä, että muka päästäisi nämä vapaaksi jos nämä antaisivat hänelle kätketyt hopeansa ja kolikkonsa. Kun hänen herransa nukkuivat pois humalaansa, hän kuljetti vangit näyttämään piilopaikat ja piti jälkeenpäin huolen, ettei kukaan jäänyt henkiin kertomaan hänen petturuudestaan.

Hän oli juuri täyttänyt kahdenkymmenen yhden, kun sota vihdoinkin oli ohi ja käärmeheimon joukot alkoivat vetäytyä. Suurin osa orjista lähti heidän mukaansa, sillä kaikki tiesivät minkälainen tuomio heitä odottaisi Kuningas Hadinin taas noustessa valtaistuimelle. Myos ne naiset, jotka olivat joko omasta halustaan tai ilman maanneet valloittajien kanssa ja jopa synnyttäneet heidän lapsiaan, pyrkivät mukaan, sillä he tiesivät, että kohta heitä kotikylissään odottaisi pelkkä pilkka sekä häpeä.

Sikieth ei lähtenyt herrojensa mukaan, koska tiesi, että orjana joutuisi vielä pitkään raatamaan vihaamansa armeijan palveluksessa. Viimeisenä yönä herrojensa leirissä hän pakkasi säkkiinsä kaikessa hiljaisuudessa eväät sekä vesileilin ja lähti hiljaa taluttamaan hevostaan metsikköön. Sillä hetkellä hänen saaliinsa koostui kahdesta rintakorusta, yhdestä hopeapikarista, kolmesta kukkarosta ja hopeisesta, taidokkaasti kaiverretusta rasiasta, jonka sisällä oli pienellä samettityynyllä arvokkaan näköinen helmiriipus. Hän ratsasti yöt ja päivät Nawttahia kohden, tarkoituksenaan pyrkiä meren yli niin kauas kuin matkarahat riittäisivät.

Vähän ennen Nawttahin portteja hän siistiytyi parhaansa mukaan. Hän vaihtoi Whe Iatialta saamansa orjanvaatteet kulkukauppiaalta ostamaansa tunikaan ja housuihin sekä sitoi mustat hiuksensa niskaan ja leikkasi otsatukan, joka peittäisi käärmetatuoinnin. Hän oli iloinen siitä, että oli saanut näkyvän kapean arven vasemman silmänsä alle eräältä uhriltaan, joka oli vastustanut kovasti Whe Iatian kurinpitoa kotikylässään. Sen jälkeen harva hänen kohtaamistaan oli säilynyt hengissä – ne, joita hänen oli syytä varoa muistivat hänet nuorena poikana, jolla oli täiden takia lyhyiksi kynityt tummat hiukset, pyöreät kasvot ja suuret ruskeat silmät. Nyt hän oli jo miehen iässä ja muuttunut huomattavasti.

Kävellessään Nawttahin katuja etsien kaupungin majataloa hän mietti, millä nimellä kutsuisi nyt itseään. Sikieth Siriakinpoika hän ei voinut olla enää milloinkaan, ja Zaniaka oli tietenkin kadonnut lopullisesti.

”Minä olen Sikithwal Lawiekinpoika”, hän esitteli itsensä ja maksoi kahdesta yöstä majatalossa. Hän asettautui ruokailemaan sellaiseen paikkaan, että pystyi seuraamaan muiden asiakkaiden keskusteluja vaivihkaa. Näin hän oppi kaiken sen, mitä halusi tietääkin – missä päin kaupunkia asui kauppias joka osti kaikenlaista tavaraa kysymättä sen alkuperää, mistä mikäkin laiva lähti mihinkin satamaan ja miten kaupunkia hallittiin nyt kun viholliset olivat lähteneet ja Hadinin joukot tulleet tilalle. Mieliala kaupungissa oli vihamielinen vanhaakin valtaa kohtaan.

”Ensin ne jättivät meidät yksin kärsimään käärmeheimon hirmuvallasta ja sitten tulevat takaisin ja alkavat heti vaatia veroja. Veroja? Täällä menetettiin kaikki – ne pirulaiset kävivät joka kaupungin ja kylän ja talon läpi ja veivät kaiken, kuulemma siemenviljatkin. Maksa siinä sitten veroa kuninkaalle!”

Vielä samana iltana Sikieth etsi käsiinsä kaupungin huonomaineisimmassa korttelissa asuvan kauppamiehen, sillä hän halusi äkkiä päästä eroon saaliistaan, ennen kuin törmäisi yhteenkään Kuninkaan armeijan sotilaaseen. Hän asetteli yksitellen kaiken – hopeiset astiat, aseet, korut ja kallisarvoiset silkit – miehen pöydälle ja seurasi tämän ilmettä tämän tarkastellessa jokaista esinettä yksitellen.

”En kysy sinulta, onko tämä perintösi, jota myyt rahapulassa vai ryöstösaaliisi jostain tienpientareelta”, mies tuumi. Rahat saatuaan Sikieth pakkasi äkkiä matka-arkkunsa ja alkoi kysellä sopivaa laivaa pakoaan varten.

Myyntiretken jälkeen Sikieth tilasi viinipikarillisen sekä lautasellisen keittoa ja jäi istumaan majataloon kuunnellakseen lisää kaupunkilaisten juoruamista. Hänen korviinsa kantautui yhä uusia tarinoita miehittäjän tekemistä rikoksista, joista kansa aikoi valittaa saadakseen helpotusta verotaakkaan. Murhia, ryöstöjä, sieppauksia ja pahoinpitelyitä.

”Pahinta minusta on se, miten jotkut omistamme toimivat heidän apunaan”, yksi miehistä sanoi synkästi. ”Enkä nyt tarkoita pelkästään pelkurimaisia virkamiehiä, jotka olivat heidän palveluksessaan. Heidän tulkkinsa, oletko kuullut siitä miehestä, joka saatiin kiinni kolme päivää sitten? Hänen sanotaan olevan käärmeväkeäkin julmempi kiduttaja ja murhaaja. Moni tulee riemuitsemaan kun hänet teloitetaan. Hän oli yksi niistä pojista, jotka siepattiin ja pakotettiin vihollisen mukaan, mutta ei sekään tuollaista oikeuta ollenkaan. Kunnon mies olisi ennemmin kuollut kun ryhtynyt niin kunniattomaksi petturiksi. Hän antoi jopa voidella itsensä Käärmejumalan uskoon.”

”Se varmasti onkin heistä suurempi rikos kuin murha ja pahoinpitely”, tuttu ääni sanoi Sikiethin korvaan ja tuo kiiluvasilmäinen muukalainen istahti viiniruukkunsa kanssa Sikiethiä vastapäätä.

”Heidän mielestään kunnon alamainen vain antautuu olosuhteiden uhriksi. Huomaatko miten he eivät milloinkaan puhu siitä, mitä heidän naisilleen tapahtui? Se on kaikille vain häpeäksi eikä siitä tulla milloinkaan pyytämään korvauksia. Ei ihme, että naiset lähtivät vihollisen mukana Käärmemaahan näiden vetäytyessä – olisihan heidät ajettu maantielle kodeistaan ja kylistään joka tapauksessa.”

”Mitä minä käärmehuorista piittaan?” Sikieth sähähti takaisin. ”En minä ole ketään raiskannut, joten siitä minua on turha ruveta syyttämään. Ja kaikki tuo puhe siitä, mitä minun olisi kuulunut tehdä – äkkiä tuollaiset sankarihaaveet unohtuvat kun saa ruoskasta

selkänahkaansa. Hyvähän noiden maajussien ja sataman juoppojen on muiden puuhia kauhistella. Minä kuulin, mitä ne puhuivat jostain käärmeenpojasta, joka tullaan teloittamaan. Meitä on nähtävästi enemmänkin kuin vain kourallinen. Emmekä me kaikki jää tänne syntipukkeina lahdattavaksi."

"He eivät uskoisi sinua, vaikka kertoisit että sinut siepattiin ja pakotettiin orjuuteen", muukalainen sanoi. "Eivät vaikka sinun kotiväkesi yrittäisi sinua puolustaa. Veljesi ovat kuulemma vielä elossa ja ovat yrittäneet etsiä sinua. He luulevat, että sinut myytiin Tawakiaziin asti, niin kuin siepatuille huhutaan tehtävän."

"Sen parempi, että luulevat", Sikieth sanoi. "Kukaan ei tule kuulemaan minusta milloinkaan. Minä lähden huomenna pois maasta ja matkustan vielä Tah Sirrikiaan asti. Minne tahansa, mikä on tarpeeksi kaukana vanhasta kodistani."

"Muista aina se, mitä opit kotimaassasi", muukalainen sanoi ja Sikieth nyökkäsi miettelijäänä.

"Satuta muita, ennen kuin he ehtivät satuttaa sinua", hän mutisi. "Nyt kun olen palannut kunnon kaupunkilaisten pariin, olen saanut omaisuutta, syönyt ja nukkunut tarpeekseni, ymmärrän vihdoinkin, että sinä todellakin olet demonien väkeä. Niin sinun silmäsi kiiltävät ja hohtavat aivan pimeässäkin. Ja vain minä täällä näen sinut, enkö olekin oikeassa?"

"Muut näkevät kyllä minut, mutta eri näköisenä", muukalainen sanoi.

"No, mikset pyydä minua väkesi palvelukseen? Olet sentään seurannut minua kuin mikäkin riutuva rakastaja! Olet nähnyt minun kiduttavan ja tappavan, enkö olisikin aivan otollinen pahan palvelukseen?"

"Kyllä sinä olet meidän puolellamme pyytämättäkin", muukalainen sanoi. "Olit sitten millä mantereella tahansa, sen todistavat kaikki uhrisi, nyt ja tulevaisuudessa."

"En minä ole mikään murhamies pohjimmiltani", Sikieth väitti. "Nyt kun minulla on rahaa ja pääsen pois, aloitan aivan rehellisen työn ja uuden elämän."

"Näinkö sinä luulet muuttuvasi", muukalainen naurahti. "Tietenkin sinä olit alunperin luonteeltasi kunnollinen – et suinkaan ollut niitä poikia, jotka kiusaavat muita ja kiduttavat viattomia luontokappaleita huvin vuoksi – mutta sota on muuttanut sinut kuten niin monen muunkin, nyt olet tottunut siihen, että pärjäät parhaiten ryöstömurhaajana. En usko, että kaikkien näiden vuosien jälkeen kykenisit enää parantamaan tapojasi."

Tämän sanottuaan muukalainen nousi ja tuntui haihtuvan näkymättömiin. Majatalonpitäjän tytär toi Sikiethin eteen hänen tilaamansa keiton ja viinin ja katsoi Sikiethiä ihmeissään, koska tämä oli niin synkkämielisen näköinen.

"Olkaa hyvä herra..." tyttö aloitti mutta vaikeni sitten äkillisesti, ja jäi tuijottamaan Sikiethiä silmät suurina säikähdyksestä.

"Minä näen tulen joka tuhoaa rauhalliset kylät ja niiden asukkaat..." tyttö huudahti. "Ja sinut siellä, nimesi ei ole Sikithwal Lawiekinpoika vaan jotakin käärmekansan kielellä... eikä sekään ole sinun oma nimesi alun perin. Sinä olet tehnyt niin paljon pahaa, niin monta rikosta, että uhriesi henget huutavat kostoa kykenemättä lepäämään!"

"Ole vaiti!" Sikieth karjaisi ja vetäisi esiin veitsensä, yrittäen iskeä sillä tyttöä kylkeen. Tyttö pinkaisi pakoon ja huusi turvallisen välimatkan päästä:

"Kuulkaa kaikki! Ei tuo ole mikään kauppias vaan yksi niistä jotka liittyivät käärmeheimon sotureihin! Minä näen suoraan hänen mustaan sydämeensä!"

Majataloon kokoontuneet miehet, monet heistä pakolaisia käärmeheimon valloittamilta mailta, piirittivät Sikiethin. He vetäisivät hupun hänen päästään ja pyyhkivät hänen

hiuksensa pois otsalta, paljastaen tatuoidun käärmeenkuvan. Hänet vietiin kaupungin vanhimpien taloon ja piiskattiin kunnes hän tunnusti itkien jokaisen rikoksistaan. Hän oli Sikieth Siriakinpoika, lähtoisin Tarista, ja kulkenut käärmeheimon soturien matkassa harjoittaen sotarosvousta usean vuoden ajan. Kaupungin vanhimmat kiittelivät kovasti majatalon omistajan noitavoimia omaavaa tyttöä, ilman tämän kykyjä olisi vaarallinen rikollinen päässyt pakenemaan eikä olisi milloinkaan joutunut vastuuseen teoistaan.

Sikieth tuomittiin hirtettäväksi seuraavana aamuna murhista ja sotarosvouksesta. Hän kieltäytyi paikallisten pappien tarjoamasta avusta, koska sanoi edustavansa eri uskoa kuin kaupunkilaiset. Viimeisenä yönään hän makasi olkivuoteellaan surren sitä, että kuolisi nyt näin surkealla tavalla, ennen kuin ehtisi tehdä yhtään hyvää tekoa koko maailmassa.

”Sinun olisi pitänyt toimia nopeammin”, hän kuuli äkkiä ja näki vieressään, rautaisten, lukittujen telkien takana, tuon oudon vaalean muukalaisen. ”Tappaa mokoma mitätön lutka, kaikki tiellesi tulevat, ja jatkaa pakoasi. Pysähdyit epäröimään.”

”Minulla on ollut aikaa ajatella pakomatkallani”, Sikieth vastasi. ”Olen moninkertainen murhamies, siksi käärmeheimo minut kasvatti. En pyytänyt päästä heidän orjakseen, mutta miehen elämässä tulee aika, jolloin hän lakkaa olemasta poikanen ja ottaa vastuun teoistaan. Ehkä käärmeheimo kasvatti minusta kieron, mutta kunnon mies olisi ennemmin itse kuollut kuin kiduttanut viattomia. Pappien mukaan esi-isiemme henget punnitsevat manalassa meidän tekomme ja aikeemme ja heidän sanotaan olevan armeliaita katuville. Katumiseen aion käyttää koko viimeisen yöni tässä maailmassa.”

”Olet varmasti kauhuissasi”, muukalainen naurahti vilauttaen teräviä hampaitaan. ”Vasta kahdenkymmenen yhden kesän iässä ja kohta köyden jatkeena kaupunkilaisten pilkattavana.”

”Tietenkin minä olen kauhuissani”, Sikieth vastasi. ”Mutta eipä tässä ole vaihtoehtojakaan.”

Muukalainen siirtyi nyt istumaan aivan Sikiethin lähelle ja kietoi kalpean käsivartensa nuorukaisen ympärille.

”Minäpä kerron sinulle vaihtoehtosi sotarosvo”, ja tuskin kuuluvalla äänellä hän supatti ehdotuksensa Sikiethin korvaan saaden tämän suunnattoman kauhun valtaan. Hän lupasi Sikiethille taikavoimia ja ikuisen elämän jos tämä vain ryhtyisi hänen palvelijakseen ja hankkisi hänelle muita ihmisiä, sekä seuraajiksi että erityisiä rituaaleja varten.

”Ei milloinkaan!” Sikieth huusi. ”Sinä olet seurannut minua vuosia, houkutellut minua nokkelilla puheillasi ja askel askeleelta valmistanut minua tuota toivettasi varten! Aivan turhaan olet minua vainonnut, aivan tuloksetta. Minä ennemmin suutelen hirttoköyttä kun se pujotetaan kaulaani, kuin suostun ehdotukseesi. Siinä on vastaukseni.”

Sikieth piti sanansa ja osoitti kuolemansa hetkellä tahdonlujuutta, johon ei ollut aikaisemmin uskonut kykenevänsä. Kun hirttoköysi pujotettiin hänen kaulaansa, hän todellakin suuteli sitä ja hymyili kaupunkilaisten kummastukseksi aivan kuin olisi ollut helpottunut ja onnellinen.

Ja kuten hänelle vuosia sitten oli ennustettu, hänen elämästään laulettiin kaikkialla valtakunnan alueella. Sadan vuoden ajan hänet muistettiin yhtenä maan pahimmista murhamiehistä. Eikä hänen houkuttelijansa ja piinaajansa kadonnut milloinkaan, siirtyi vain etsimään uusia seuraajia ja suojatteja.

Lucilla Lin *on Englannissa asuva taidehistorianopiskelija, joka syntyi väärälle aikakaudelle ja viettää suuren osan ajastaan museoissa sekä vanhan kirjallisuuden parissa. Hän yhdistää mielellään kauhuelementtejä fantasiaan ja dystooppiseen scifiin, sotkee taidehistoriallista nippelitietoa fiktioon ja on luonut oman mytologian. Hän on aloitteleva kirjoittaja, joka mielellään myos kuvittaa omat tarinansa.*

"Suurin kirjallisen inspiraationi lähde ovat 'ensimmäisen aallon' goottilaisen kauhun klassikot, ja 'Sotarosvo' on jo kolmas julkaisemani tarina, jonka idea on saatu Charles Maturinin kauhuklassikosta 'Melmoth the Wanderer'. 1700-1800-lukujen vaihteessa kaikki eksoottinen ja 'barbaarinen' oli muodikasta ja tarinat sijoitettiin usein kuviteltuihin itämaisiin hoveihin tai keskiaikaisiin linnoihin. Osa tätä eksotismia oli innokas Z-kirjaimen käytto romaanihenkiloiden nimissä, ja tätä perinnettä kunnioittaen nimesin myos oman antisankarini."

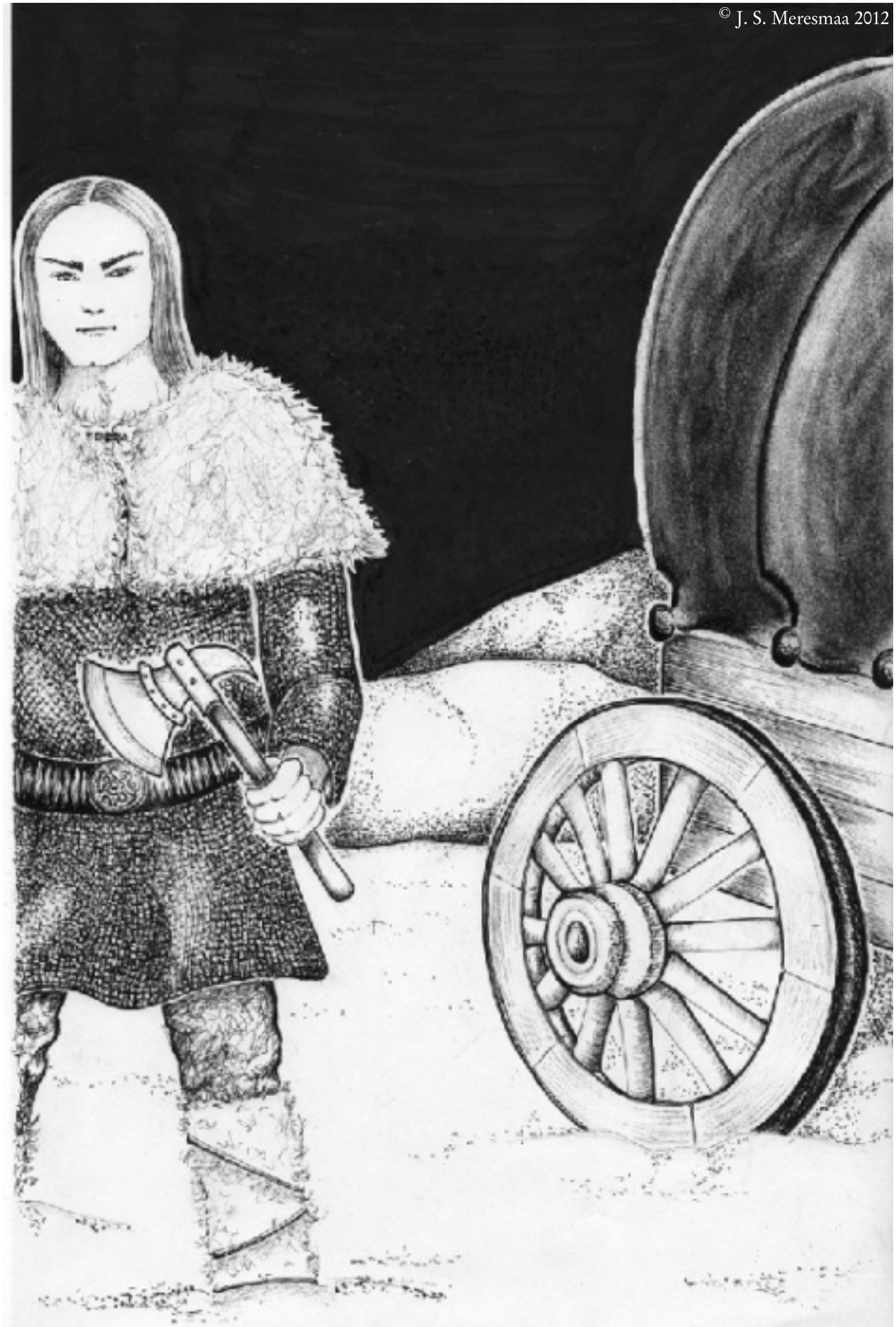

Camorean Morhise. Tappaja. Murhaaja. Olin ansainnut nimeni.

Markus Harju

Jääkäärmeen laulu

Petojen maa.

Liekö koskaan nimi kuvannut paikkaa yhtä osuvasti, mietin, *sillä mikä muu kuin peto kutsuisi tällaista kirottua maata kodikseen?*

Routainen tundra narskui vankkurien pyörien alla. Härät korskuivat kiskoessaan taakkaansa eteenpäin vihamielisen maaperän yli. Rosoiset kukkulat ja alati kaikkialla häilyvä sumu tekivät matkanteosta epämiellyttävää, huutava tuuli ja tihkuva sade suorastaan vastenmielistä. Mestari Huluwin oli ennustanut, että pian saisimme lunta, ja harmaat pilvet vaanivatkin jo lännessä Nakian vuorten yllä. Tiesin, ettei Kapteeni Varon olisi halunnut viedä karavaania yhtään lähemmäs noita pahaenteisiä huippuja ja niiden takana sijaitsevaa valtakuntaa kuin oli pakko, mutta aluskukkuloiden metsissä olisimme sentään suojassa sään pahimmilta oikuilta.

Tuttu vai tuntematon vaara? Kas, siinäpä pulma, jonka ratkaisemista ei kuitenkaan ollut sälytetty minun hartioilleni.

Zeb pudotti minut ajatuksistani ja lähes vankkurinpenkiltäkin kämmeniskulla takaraivoon. Varsijousta en sentään pudottanut. Moisen kömpelyyden seuraamukset olisivat olleet jo vakavampia. Mulkaisin romuluista kuskia. Hän virnisti ilkeästi paljastaen kellertävän hammasrivistön, jossa oli aukkoja kuin ränsistyneessä lankkuaidassa.

”Herätys, punahilkka. Reissulla ei passaa jäädä haaveksimaan tai vielä susimies tulee ja syö suihinsa.” Hän kahmaisi käteensä tukun punaisia hiuksiani ja kiskaisi kipeästi. ”Muistakin se, pentu.”

Purin hammasta, mutta kohotin varsijousen kukkuloita kohti ja yritin näyttää tarkkaavaiselta. Tiesin poskieni punoittavan muustakin kuin viimasta. Zeb hörähti ja keskittyi taas ohjaamiseen.

Vielä tulee päivä, kun saat niellä pentusi ja muut halveksivat sanasi, paskahammas. Vielä tulee päivä, kun nimeni kuiskataan kunnioittavasti.

Saavuttuamme metsän rajalle Kapteeni Varon komensi karavaanin pysähtymään yöksi. Mestari Huluwinin ennuste lumentulosta oli pitänyt paikkansa liiankin osuvasti, sillä tuota valkeaa hurmetta satoi niskaamme taukoamatta.

Tähän mennessä hyytävä sää oli viilentänyt tunteitani jonkin verran. Pystyin myöntämään itselleni, että siihen päivään, kun nimelläni olisi mitään painoarvoa, olisi vielä tuskallisen pitkä aika. Nimet täytyy ansaita. Muistutin itseäni siitä, että vielä jokunen lyhyt vuosi sitten olin metsästänyt rottia henkeni pitimiksi Sardonin saastaisilla kujilla. Siihen verrattuna olin astunut ison askeleen eteenpäin elämässäni sinä päivänä, kun olin livahtanut karavaanin matkaan. Nyt vanhempana tiedän, että tuo teko oli mielipuolinen; he olisivat voineet yksinkertaisesti leikata kurkkuni ja jättää ruumiini tienposkeen. Onnekseni Kapteeni Varon oli mies, joka ei pitänyt haaskauksesta.

Kun olin saanut syödäkseni, lähdin ruokkimaan eläimiä. En härkiä, ne saivat rehunsa heti metsästäjien hevosten jälkeen; en koiriakaan, sillä ne ottivat sen, minkä katsoivat itselleen kuuluvan; vaan petoja. Häkkikaupalla petoja, joita Kapteeni Varonin miehet olivat tältä raskaalta matkalta keränneet. Valioyksilöistä saisi suuret rahat Istovanissa, Chakaussa ja etelän Jikkabassa, jos ne vain säilyisivät myytävässä kunnossa noihin kaukaisiin kaupunkeihin, joissa taisteluareenat ja aateliset, joilla oli outo maku lemmikkien suhteen, odottivat niitä. Loput päätyisivät turkiksiksi, kuten moni niiden vähäisemmistä lajitovereista oli jo tehnyt.

Minä en niitä rahoja näkisi. Ehkä seuraavalla kerralla, jos siihen mennessä olisin todistanut hyödyllisyyteni.

Kapteeni Varon ei ollut tyytyväinen saaliiseen. Sen saattoi aistia jo pelkästään leirin mielialasta. Kapteeni oli kuuluisa metsästäjä, joka oli ansainnut maineensa saalistamalla Suuren itäisen suon varjokissoja ja eteläisten aavikoiden skorpioniliskoja. Huhuttiin jopa, että Varon olisi käynyt aavikon takaisessa kielletyssä viidakossa, mutta siitä kenelläkään ei ollut varmaa tietoa. Petojen maan oli täytynyt kuulostaa hänestä metsästäjän paratiisilta, mutta legendoilla on monesti paha tapa osoittautua pettymykseksi.

Minulle Petojen maa oli vastannut mainettaan. Toki en ollut nähnyt ensimmäistäkään mantikoraa, minotauria tai basiliskia, joista tarinoissa kerrottiin, mutta olin nähnyt griippilinnun – tai ainakin jonkin, joka kovasti muistutti sitä – kaartelevan harmaalla taivaalla. Ja minulla oli petoni, jotka odottivat nälkäisinä häkeissään tuloani.

Ruokin sudet ensin. Ne olivat suosikkejani, sillä ne pitivät toisistaan huolta paremmin kuin olin nähnyt ihmisten tekevän. Sitten luolakarhut, kallioleijonat ja suuret harmaat apinat. Kun olin kierrokseni loppupuolella, kuulin leirin rajoilta huutoa. Vartiotorvi soi pian sen jälkeen. Olin kahden vaiheilla: minulla oli tehtäväni, mutta eikö jokaisen miehen pitäisi rynnätä puolustukseen, jos leiriä uhattiin?

Päätös ei lopulta ollut vaikea. Viskasin huolimattomasti apinoille viimeiset lihanpalat ja lähdin juoksuun. Varsijouseni oli jäänyt vankkuriin, mutta nappasin matkaani pitkän veitsen, jonka joku oli jättänyt lojumaan lihapatojen luokse.

Lumi oli kertynyt jo sankaksi nietokseksi puiden suojasta huolimatta. Se, mitä olin ajatellut sankarilliseksi syöksyksi leiriä puolustamaan, muuttuikin kömpelöksi kahluuksi polvenkorkuisessa hangessa. Yönäköni oli pimeässä metsässä olematon, ja tulien lämmön jäädessä taakse kirosin, etten ollut kiskaissut viittaa suojakseni. Pyryssä ja pimeydessä vilahteli varjomaisia hahmoja, mutta pian en tiennyt edes, minne olin menossa. Aseiden kalske, huuto ja veren tuoksu kuitenkin ohjasivat minua eteenpäin.

Yhtäkkiä joku oli edessäni. Mietin vielä tänä päivänäkin, minkä jumaluuden päähänpistosta pilvet olivat juuri sillä hetkellä ajautuneet erilleen taivaalla ja päästäneet kuunvalon hohtamaan kirveenterään, joka kohosi kaukana yläpuolellani.

Kiljaisin, luulen niin. Vajosin polvilleni kylmään lumeen. Rakkoni tyhjeni yhdessä kuumassa purskauksessa, mutta vielä lämmön valuessa alas nivusista reisilleni minä löin

ylöspäin. Löin ja tunsin veitsen osuvan johonkin. Kuuma virta valui kädelleni. Se höyrysi yöpakkasessa. Sitten veitsi kiskoutui irti otteestani, jokin kolahti päähäni ja maailma musteni.

Joku läimäytti poskeani. Urahdin. Isku toistui.

Oli kylmä, hyvin kylmä. Päätäni särki, enkä tuntenut jalkojani. En tahtonut herätä, mutta määrätietoiset iskut pakottivat minut takaisin tiedottomuuden turvasatamasta.

”Voin jatkaa tätä vaikka kuinka pitkään, nuoriherra Camorean.”

Avasin silmäni. Makasin selälläni lumessa. Mestari Huluwinin luisevat kasvot häälyivät ylläni tarkentuen hetkeksi ja sumentuen taas toiseksi. Nielaisin. Mestari Huluwinilla ei ollut Kivun merkkejä, jotka olisivat kertoneet hänen ottaneen Tuonpuoleisen itseensä, mutta mystikot saivat silti aina ihoni kananlihalle.

Hän kuljetti sormeaan hitaasti silmieni edessä. Seurasin sitä vaistomaisesti katseellani. Mestari Huluwin nyökkäsi ja poistui luotani.

Toinen tuli hänen tilalleen askeleet lumessa narskuen. Tyhjän silmäkuopan koristamat ahavoituneet, arpiset kasvot ilmestyivät näkökenttääni. Kapteeni Varon ei ollut kaunis näky. Hän tarttui minua karkeasti rinnuksista, kiskaisi pystyyn ja katsoi kylmästi ainoalla silmällään.

”Kokoa itsesi, pentu. Sait vain iskun päähäsi.”

Kapteeni irrotti otteensa ja kääntyi pois. Horjahdin ilman tukea, mutta sain kuin sainkin pidettyä itseni pystyssä. Verenkierto alkoi palata kivuliaasti jalkoihini. Kuulin hänen murisevan mennessään jotain houkantuurista.

Olin kokenut ensimmäisen taisteluni, kaatanut ensimmäisen mieheni.

Se ei ollut kuitenkaan ollut sellainen loistokas kokemus, jollaisesta olin typeryyksissäni nuorempana haaveillut. Ei kunniaa, ei loistoa, ei sankarin sädekehää pääni päällä.

Vain pelkoa ja eläimellisen vaistomaista toimintaa. Höyryävää verta ja virtsaa.

En tuntenut itseäni sen enempää mieheksi kuin aiemminkaan, eivätkä muutkaan rohkaisseet moisten tuntojen kehittymistä. Leirissä sain edelleen kestää pennuttelua, pusuhuulia ja kukkavertauksia punaisen tukkani johdosta – kuka tietää, mistä älyssä vähäiset keksivätkin niin suuren kasan halveksuvia ilmaisuja.

Etenimme verkkaisesti lumen kerääntyessä yhä sankemmiksi röykkiöiksi kukkuloille ja puiden päälle ja väleihin. Taistelimme nyt tosissamme päästäksemme vielä joskus takaisin sivistyksen piiriin. Kapteeni Varon ei ikinä tunnustaisi sitä, mutta hän oli tehnyt virheen. Talvi oli yllättänyt meidät.

Leiri jouduttiin pystyttämään aiemmin ja aiemmin joka päivä, ja tunnelma karavaanissa kiristyi. Ilman Mestari Huluwinin taitoja olisimme liikkuneet tuskin lainkaan, mutta hänenkin kyvyillään oli rajansa. Päivittäinen lumensulatus verotti vanhaa miestä niin, että tämä joutui vetäytymään levolle kerta kerralta lyhyemmän päivämatkan jälkeen. Metsästäjät viettivät yhä enemmän aikaansa poissa leiristä, mutta heidän tuomansa saaliit olivat laihoja, niin syötäväksi kuin myytäväksikin tarkoitetut.

Oli kyseenalainen onni, että ruokittavia suita oli villien hyökkäyksen jälkeen viisi vähemmän. Keräsin tarinaa vaiteliailta vartijoilta ja vaunukuskeilta, palkkionani usein vain korvatillikoita, potkuja ja pilkkaa, mutta lopulta sain selville, että kimppuumme oli hyökännyt ainakin kymmenen raakalaisen joukkio. Tuo lukumäärä tosin tuntui kasvavan joka kerta, kun joku suostui suunsa avaamaan. Kaikki muut olivat päässeet karkuun paitsi se, jota olin

lyönyt veitselläni. Häpeäkseni sain kuulla vain haavoittaneeni häntä lievästi. Ilmeisesti hän oli hölmistynyt kohtaamisestani yhtä lailla kuin minä hänen näkemisestään, kompastunut minuun ja lyönyt päänsä kiveen. Isku, jonka olin saanut, oli tullut hänen polvestaan.

En siis ollutkaan kaatanut ensimmäistä miestäni taistelussa.

Joka tapauksessa minulla oli uusi peto ruokittavana.

Mies oli kierrokseni lopussa, heti suurten harmaiden apinoiden jälkeen.

Kun tulin ensimmäistä kertaa hänen häkkinsä luokse, pysähdyin katselemaan häntä. Olin toki kuullut puhuttavan Petojen maata asuttavista raakalaismaisista barbaariklaaneista. Itse asiassa iso osa leiritulilla kerrotuista kauhutarinoista käsitteli näitä villejä, joiden väitettiin harjoittavan kannibalismia, veriuhreja ja muita yhtä epäpyhiä käytäntöjä. Monesti myös kuiskittiin klaanilaisten olevan nahanvaihtajia. Oli totuus mikä oli, minulle hän oli yhtä eksoottinen kuin harpyija, minotauri tai mantikora olisi ollut, jos sellainen olisi jostakin eteeni lennähtänyt.

Häkissä istuva jäntevän lihaksikas mies oli verhoutunut likaisiin turkiksiin. Rypistin otsaani huomatessani, ettei hän luultavasti olisi ollut paljoakaan minua pidempi, jos olisimme seisoneet rinnakkain. Yön varjot luovat outoja harhoja. Pitkä musta parta ulottui miehen rinnalle, luukoristein palmikoitu tukka lähes pakaroille asti. Kummassakin oli harmaita juovia, jotka kertoivat hänen eläneen kypsään ikään, minkä täytyi tässä tylyssä maassa olla laskettavissa kunnioitettavaksi saavutukseksi. Kyllä, hän oli saastainen, mutta kesyttömässä villeydessään hänessä oli jotakin lannistumatonta, jota edes eläinhäkkiin vangitseminen ei ollut saanut taipumaan.

Hän oli myös selvästi ihminen, ei mikään sekamuoto.

Ei mikään tarujen susimies.

Barbaari kohotti päätään. Kirkkaat, siniset silmät kohtasivat katseeni vakaasti. Niissä välähti teräs. Värähdin tahtomattani ja astuin vaistomaisesti askeleen taaksepäin. Hän taputti vatsaansa, osoitti minua ja kallisti päätään kysyvästi.

Nyökkäsin ymmärtäen, mitä mies tarkoitti.

Ruokkoamattoman parran sekaan ilmestyi virne miehen puistaessa päätään. Palmikko päästi heilahtaessaan kahisevan äänen kuin luurankosormet hautakiveä hyväilemässä. Sitten tuo verenhimoinen raakalainen yllätti minut.

”Ensi kerralla”, barbaari murahti murteellisella, mutta selkeällä idänkielellä ja kiskaisi turkiksensa sivuun paljastaen arpien koristeleman rintakehänsä. Hän kosketti sydämensä päälle sinisellä tatuoitua käärmemäistä kuviota ja veti sitten sormen kaulansa poikki. ”Ensi kerralla ylemmäs, *morhis*.”

Tyrmistykseni barbaarin kielitaidosta ja sanoista täytyi näkyä kasvoiltani, sillä hän purskahti haukahtelevaan nauruun. Tuo nauru kaikui suden ulvontana korvissani vielä poistuttuani hänen luotaan ja mentyäni makuusijalleni.

Barbaarin kohtalo oli tietenkin sinetöity. Mies päätyisi areenalle jossakin idän tai etelän suurkaupungeista siinä kuin muutkin pedot; lemmikiksi hänestä tuskin olisi kaikkein rappeutuneimmallekaan aateliselle. Tämäkin kohtalo toteutuisi vain olettaen, ettei kukaan karavaanista päättäisi leikata hänen kurkkuaan kostoksi kaatuneista tovereistaan ja onnistuisi siinä. Kapteeni Varonin käsky oli selkeä: kauppatavaraan ei kosketa, barbaarista saisi enemmän kultaa kuin useammasta häkillisestä muita elukoita. Jopa Zebin ja muiden kaltaisilla hylkiöillä oli kuitenkin ylpeytensä, ja vain pelonsekainen uskollisuus Kapteenia kohtaan

sai heidän murhanhimonsa pysymään mutistujen kirouksien tasolla. Jostakin syystä hyökkäys leiriin oli loukannut heitä syvästi. Silloin en vielä ymmärtänyt miksi, vaikka sainkin vastauksen kysymykseen myöhemmin. Käsitykseni mukaan leirin miesten välit eivät parhaimmillaankaan olleet lämpimät ja nyt saaliilla oli vielä vähemmän jakajia.

Jälkikäteen on helppo sanoa, ettei minun olisi pitänyt kohdella tuota haisevaa villiä sen kummemmin kuin muitakaan petoja, joista kaikki olisivat ilolla raadelleet ruumiini tilaisuuden tullen. Toisaalta on vaikea tietää, olisivatko asiat menneet paremmin vai huonommin, jos olisin toiminut toisin. Todennäköisesti millään, mitä tein tai jätin tekemättä, ei ollut mitään merkitystä. Joskus nämä ajatukset kuitenkin rantautuvat mieleeni kuin hylkytavara, joka on tavallaan kiinnostavaa, mutta pohjimmiltaan hyödytöntä.

Niihin aikoihin olin kuitenkin vielä utelias, ylimielinen, kyllästynyt ja turhautunut, mitkä ovat kaikki yleisiä piirteitä nuorille miehille. Vaikka tunsinkin tiettyä vastenmielisyyttä barbaarin raakaa ja saastaista olemusta kohtaan – kuten vain sivistyksen parissa, jopa sen varjopuolella, kasvanut voi tuntea – hän yksinkertaisesti kiehtoi minua kesyttömyydellään. Niinpä maanittelin häntä kertomaan itsestään, maastaan, tavoistaan, kaikesta mahdollisesta maaperän ja taivaankannen välillä. Barbaari suhtautui minuun suopean huvittuneesti, jopa tietyllä kunnioituksella, mutta ei tuntunut olevan luonnostaan erityisen puhelias. Varsinkin kysymykset hänen heimostaan törmäsivät aina jyrkkään päänpudistukseen ja sanaan *tha-bhu*. Sen, minkä tulkitsin kunnioitukseksi, oletin johtuvan siitä, että olin *morhis* – mikä käytännössä tarkoitti suurin piirtein ”hän, joka kaataa vihollisensa taistelussa tappamatta tätä”, kuten hän termin omasta kielestään karkeasti käänsi. Ilmeisesti kuitenkin tietyissä asioissa olisin hänelle aina ulkopuolinen.

Toisaalta olin ainoa, joka toi hänelle ruokaa, ja luultavasti tuolla seikalla oli suurin vaikutus barbaarin näennäiseen kunnioitukseen ja ystävällisyyteen.

Kysyin hänen nimeään ja sain vastaukseksi sellaisen ryöpyn vierasta kieltä, että poskipäitäni pakotti yrittäessäni toistaa sen. Barbaari nauroi yrityksilleni, mutta toisti nimensä kärsivällisesti, kunnes sain sen eräänä iltana edes jotenkuten lausuttua.

”Kan-ur-Dre´morraz-Thul?”

Barbaari nyökkäsi virne yhä kasvoillaan. ”Lähellä. Oppii.”

”Helpompaa, jos kutsun sinua vain Kanuriksi. Mitä se tarkoitaa?” kysyin uteliaana.

Virne katosi parran sisään kuin sitä ei olisi ollutkaan. Kanur – jolla nimellä häntä siitä lähtien kutsuin – rypisti otsaansa, ja hetken aikaa kuvittelin törmänneeni jälleen yhteen *tha-bhuhun*. ”Ei voi kääntää... oikein”, hän kuitenkin totesi hetken päästä. ”Sinä sanoa ehkä ´Hän-joka-kantaa-kylmää-matoa... sydämessä? Hengessä?´ Ei oikein. Ei oikeat sanat sinun kielessä.”

Oli minun vuoroni rypistää otsaani. Olin nopeasti ensimmäisen keskustelumme jälkeen oppinut, että vaikka Kanur puhuikin idänkieltä melko hyvin, tämän kieliopissa oli vakavia puutteita. Se vaikeutti joskus kommunikointiamme. En ollut kuitenkaan aiemmin huomannut häneltä puuttuvan sanoja ilmaista itseään. Kohautin olkiani ja vaihdoin puheenaihetta. Eihän omalla nimelläkään tietääkseni mitään syvempiä merkityksiä ollut. Nimi kuin nimi.

Kyselin häneltä Petojen maan tarunomaisista pedoista ja sain hänet huvittumaan. Hänen kykynsä sarkastisiin vastauksiin sai minut jälleen kerran tarkastamaan käsitystäni hänen sivistymättömyydestään.

”Mies-jolla-härän-pää? Mitä se syö?” hän saattoi sanoa tiedustellessani minotaureista. Harpyijoista kysyessäni hän totesi vain: ”Jokainen nainen harppu ennen pitkää. Onneksi ei

siivet. Mies pääsee karkuun.” Hyvin pian lakkasin puhumasta asioista, jotka alkoivat itsestänikin tuntua lapsellisilta, mutta sitä ennen ehdin vielä kysyä häneltä pettyneenä, olivatko kaikki Petojen maasta kertovat tarinat pötyä. Olivatko kaikki pedot vain tavallisia eläimiä?

Kanurin kasvoille tuli outo ilme, jota en osannut tulkita, hänen vastatessaan.

”Ei kaikki”, hän sanoi. ”On muuta.”

”Kuten mitä?” kysyin innoissani.

”Tha-bhu.”

Viimein, kun olimme jo taivaltaneet monta päivämatkaa etelää kohti – mikä ei tilanteessamme ollut kummoinenkaan etäisyys – rohkaistuin kysymään asiaa, joka oli vaivannut kuumeisesti mieltäni. Olin jo ennalta varautunut kohtaamaan *tha-bhun*, mutta myös kerrankin päättäväisesti kiertämään sen. Pirullisen suunnitelmani ydin oli juottaa barbaari tukkihumalaan Mestari Huluwinin lääkevarastoista varastamallani ruisviinalla. Niinpä, sen jälkeen kun hän oli tyhjentänyt lestin, kysyin, viekas minä: ”Kanur, miksi te hyökkäsitte kimppuumme? Täytyihän sinun ja kumppaniesi nähdä, kuinka monta meitä on ja kuinka hyvin aseistettuja olemme.”

Tähän sain vastaukseksi hetkellisen tyrmistyneen tuijotuksen, jota seurasi ulvova naurunremakka. Kanur hakkasi häkkinsä lattiaa kädellään kuin olisin sanonut jotakin suunnattoman huvittavaa. Odotin närkästyneenä hilpeydenpuuskan loppumista käsittämättä, mikä sen oli laukaissut. Viimein hänen ulvontansa vaimeni hekotukseksi. Hän pyyhki kyyneliä silmäkulmastaan.

”Niinkö he sanoo?” Kanur viittasi kädellään leiritulia kohti pidätellen kummaa riemuaan näkyvin ponnistuksin.

”Sanovat mitä?”

”Kan-ur-Dre´morraz-Thul ja kumppanit? *Morhis* typerä. Ei kumppanit.”

”Mitä? Väitätkö, että...? Kaikki sanovat, että teitä oli ainakin kymmenen!”

”He ei...” Kanur irvisti kuin olisi kamppaillut itselleen oudon käsitteen kanssa, ”puhu totuus. Ei kumppanit.”

Olin tyrmistynyt kahdestakin syystä. Ensinnäkin siitä, että tämä ryysyinen raakalainen ilmeisestikin yritti kertoa minulle hyökänneensä leiriin yksinään ja tappaneensa viisi karaistunutta ja aseistettua miestä ennen kuin olin sattumalta osunut hänen tielleen. Toisekseen siitä, ettei barbaari näyttänyt tulleen erityisen humalaan viinamäärästä, josta puoletkin olisi kaatanut minut lähes kuolemanuneen.

”Miksi?” sopersin.

”Vanha.” Kanur taputti itseään rintaan. ”On aika. Lähtee taistellen.” Sitten hän osoitti taas leiritulia kohti irvistäen halveksuvasti ja sylkäisi. ”He pelkää. Ei miehiä. Ei häpeä kuolla taistellen. Häpeä ei puhua totuus.”

Totuuden valkeneminen oli pettymys. Tiesin tarkalleen minkälaisten saastojen seurassa liikuin, ja valehteleminen oli vähäisin heidän synneistään, mutta olin jostakin syystä antanut itseni vajota siihen luuloon, että olimme samaa joukkoa. Ilman Kapteeni Varonin hillitsevää vaikutusta kuka tahansa leirin miehistä – ehkä Mestari Huluwinia lukuun ottamatta – olisi ollut moninkertaisesti alhaisempi olento kuin rähjäisissä turkiksissaan häkissä istuva Kanur. Barbaarilla sentään näytti olevan periaatteita, niin julmia kuin ne olivatkin. Se, mikä sai pettymyksen mustan kalkin lopulta virtaamaan ylitse oli, ettei mitään varsinaista taistelua ollut käytykään. Kaikki muut olivat tienneet tämän koko ajan ja jatkaneet tees-

kentelyään pönkittääkseen itsetuntoaan edes yhden ihmisen nähden. Se sai luontoni lyömään kipunoita.

Niinpä päädyin typerimpään mahdolliseen ratkaisuun ja kohtasin muut silmästä silmään. Vasta silloin tajusin, että oli todellakin vain minä ja muut. En koskaan ollut kuulunut joukkoon. Syljin myrkyllisesti heidän valheensa ja häpeänsä suoraan heidän kasvoilleen.

Se ei mennyt hyvin.

Alkuun selvisin tutuilla ivahuutojen säestämillä korvatillikoilla, mutta kun en hellittänyt, vastaukset muuttuivat potkuiksi ja nyrkiniskuiksi. Kun jatkoin räksytystäni, sain osakseni aina vain suurempaa raivoa. Lopulta vain Kapteeni Varonin väliintulo esti Zebiä ja hänen serkkujaan Hobia ja Ogia pieksemästä minua henkihieveriin muiden katsellessa ringissä ympärillä.

Pelastettuaan minut miehiltään Kapteeni pieksi minut leirirauhan häiritsemisestä.

Käsitin eteneväni väärin.

”Iskee takaisin”, sanoi Kanur tyynesti, kun menin seuraavan kerran ruokkimaan häntä. Ilmekään ei värähtänyt hänen nähdessään sinikirjavanpunaiset kasvoni. ”Katkaisee käärmeeltä pään. Nainen pieksee sanoilla. Näyttää, että on mies.”

Barbaari katseli lumiseittien kirjomien puunoksien ylitse, tummalla taivaalla sykkiviin kylmiin tähtiin. Ensimmäisen kerran viikkoihin pilvet olivat väistyneet hetkeksi, ja nuo taivaankannen piittaamattomat silmät olivat selkeästi nähtävissä. Partaisille kasvoille nousi outo, karmiva hymy ja yllätyksekseni hän alkoi hyräillä sanatonta sävelmää, joka jostain syystä juuri sillä hetkellä iski sieluni häränsilmään kuin hyvin tähdätty nuoli.

Seuraavana yönä tapoin Zebin hänen nukkuessaan.

Sitä luulisi, että ihmisen tappamisessa olisi jotakin erityistä; että jotakin katoaisi hänen silmistään sielun tai minkälie kaikotessa kehosta; että tuntisi edes jotain tuhotessaan jotakin ainutlaatuista. En voi kuitenkaan sanoa minkään salatun nuotin soineen sisälläni, minkään padon auenneen, kun leikkasin hänen kaulansa auki. Hän oli toki ensimmäiseni, ja tällä kertaa olin varma siitä, mutta ansaitsi tuskin tulla kutsutuksi ainutlaatuiseksi.

Olin kömpelö, mutta onnekas. Hänen verensä tahrasi käteni, mutta ääntä hän ei päästänyt, eikä päästäisi enää koskaan.

Zeb oli sika eläessään ja kuoli vuodatettuna kuiviin.

Zebin kuolema ei tietenkään jäänyt huomaamatta. Kuinka olisikaan? Jälleen yhden poistuminen muonavahvuudesta takasi toki muille enemmän ruokaa ja yhä isomman siivun saaliinjaossa. Se kuitenkin myös lisäsi jäljellejääneiden työtaakkaa, ja uskon, että muidenkin kuin minun ajatuksissa oli alkanut itää epäilys siitä, pääsisimmekö koskaan pois Petojen maasta.

Seuraavien päivien ajaksi Kapteeni Varon määräsi tuplavartion, eikä kukaan nukkunut hyvin. Hob ja Og loivat synkeitä katseita puoleeni. Saatoin vain toivoa, etten joutuisi yksin yövartioon kummankaan kanssa. Lopulta pelastuksekseni todennäköisesti koitui se seikka, ettei kummankaan paksuun kalloon todellisuudessa mahtunut ajatus, että kaltaiseni vihreä nuorukainen olisi voinut olla jollain tapaa vaarallinen.

”*Morhise*”, lausui Kanur nähdessäni hänet seuraavan kerran. Ymmärsin kysymättäkin, että tuon yhden vokaalin lisäys muutti minut ”kaatajasta” ”tappajaksi” hänen kielessään. Ehkä ”murhaajaksi”. En tiedä, oliko noilla sanoilla hänelle merkittävää eroa.

Camorean Morhise. Tappaja. Murhaaja. Olin ansainnut nimeni.

”Kutsuu päällikkö. Tärkeä asia”, hän sanoi seuraavaksi katkaisten ajatusteni synkän juoksun.

”Miksi?” kysyin typerästi. Tiesin, ettei Kanur selittäisi, mutta tähän mennessä hän ei ollut osoittanut vähäisintäkään kiinnostusta leirin muiden jäsenien tapaamista kohtaan.

Eikä hän vastannutkaan. Hyräili vain hyytävää sävelmäänsä katsellen kylmälle yötaivaalle, kuin olisi nähnyt sitä jälleen peittävän pilvikerroksen lävitse.

Puistin päätäni kävellessäni pois hänen luotaan. Aina, kun kuvittelin oppineeni tuntemaan hänet, hän teki jotakin, mikä veti pohjan pois luuloiltani. Miten omituinen otus hän olikaan.

Minulla oli täysi työ saada Kapteeni Varon kuuntelemaan. Varonille Kanur oli yksi pedoista, kauppatavaraa. Hänellä ei ollut tapana keskustella eläinten kanssa, kuten hän minulle purevasti ilmoitti. Luulen, että ilman Mestari Huluwinin väliintuloa olisin joutunut kylmästi ulosheitetyksi Kapteenin komentoteltasta.

”Parempi olla halvatun hyvä syy, poika”, murisi Kapteeni kulkiessamme kolmistaan leirin läpi. Uteliaat silmät katselivat kulkuamme. Vapisin jo valmiiksi, koska minulla oli hyytävä aavistus siitä, ettei Kapteeni tulisi pitämään kuulemastaan.

En ollut väärässä.

”Dre´morraz khai”, sanoi Kanur, kun saavuimme hänen häkkinsä luo.

”Mitä riivatun mongerrusta?” Kapteeni ärähti käännähtäessään puoleeni. Olin selittänyt hänelle Kanurin puhuvan idänkieltä, mutta nyt tämä päättikin puhua omallaan kuin kiusakseni. Sillä hetkellä kirosin hänet syvimpään syöveriin, minkä mikään uskonto maailmassa tuntee, ja olen tehnyt niin usein sen jälkeenkin.

Onnekseni minulla oli kielipäätä ja olin kuunnellut Kanuria tarpeeksi pitkään muodostaakseni jonkin käsityksen hänen klaaninsa kielestä. En silti ollut aivan varma siitä, mitä Kanur tarkoitti toteamuksellaan. ”Jäämato tulee?” Vilkaisin Kanuriin toivoen katseeni koko voimalla tämän selventävän mystistä lausahdustaan. Barbaari vain virnisti villisti. Nielaisin. ”Uh, herra Kapteeni, niin se kääntyy... suurin piirtein.”

© J. S. Meresmaa 2012

Kapteenin kasvot olivat kuin myrskyn merkki, ja pelkäsin hänen seuraavassa hetkessä lyövän minua. Mestari Huluwin kuitenkin puuttui puheeseen mietiskelevällä äänellä: ”Mato tai käärme, tuolla sanalla ei ole selvää erotusta näiden eristyneiden klaanien kielessä. Kysymys on tietenkin puhtaasti akateeminen, sillä näin pohjoisessa kumpikaan elämänmuoto tuskin olisi varsinaisesti mahdollinen jo pelkän anatomiansa pohjalta tarkasteltuna. Myöskään nuoriherra Camoreanin sinällään ansiokkaasti kääntämä termi ´tulee´ ei välttämättä ole täysin eksakti. Ennemminkin kyse lienee jonkinasteisesta saapumisesta tai kohtalonomaisesta ilmaantumisesta. Epäilenkin, että...”

Kapteeni Varonin täytyi todella olla kärsivällisyytensä päässä – matkan rasitukset ja vastoinkäymiset olivat varmasti syöneet häntä juuri mainitun madon lailla – sillä Mestari Huluwinia kohtaan en ollut ikinä nähnyt hänen käyttäytyvän töykeimmilläänkään kuin vastentahtoisen kunnioittavasti. Nyt hän kuitenkin tiuskaisi: ”Asiaan, tusinataikuri! Minulla on tuhat ja yksi asiaa hoidettavana vielä tänäkin yönä ilman, että joudun kuuntelemaan jaaritteluasi.”

Mestari Huluwin räpytteli silmiään tyrmistyneenä hetken aikaa. Sitten hän, todennäköisesti itsekin Kapteenin purkauksen murhanhimoisen alavireen aistineena, karisti kurkkuaan ja jatkoi: ”Niin. Kuten olin juuri sanomassa epäilen, että kyseessä on ennemminkin jonkinasteinen alkeellinen kirous, jollaisia takapajuiset heimot usein harjoittavat, kuin varsinaisesti merkityksellinen lause.”

Kanur päästi villin naurunulvahduksen.

Kapteeni kääntyi katsomaan barbaaria halveksuvasti. ”Tämä löyhkäävä kirppusäkki siis haetutti minut tänne keskellä yötä vain sylkeäkseen kirouksia naamalleni?” Sitten hän sinkosi raivoisan katseen minua kohti. ”Ja sinä, riivattu, veripäinen houkka toimit tämän *eläimen* kuriirina?! Sinä, jonka armeliaisuuksissani pelastin katuojasta, haaskaat aikaani tällaiseen naurettavuuteen? Minun pitäisi leikata pääsi irti nyt heti, ettei sinusta koituisi enempää harmia *minun retkikunnalleni*!” Viimeiset sanat Kapteeni huusi syljen purskutessa kasvoilleni.

En rehellisesti tiedä, mitä olisi tapahtunut, jollei Kanur sillä hetkellä olisi ojentautunut häkissään niin suoraksi kuin kykeni – mikä käytännössä tarkoitti sitä, että hän nousi polvilleen – ja alkanut ravistella kaltereita. Koko häkki tärisi hänen riuhtoessaan. Kun Kapteeni Varon yllättyneenä katsoi taas hänen suuntaansa, Kanur osoitti tätä, taputti rintaansa ja huusi: ”Päällikkö taistelee! *Kan-ur-Dre´morraz-Thul* ei kuole kuin orja!”

Varon tuijotti barbaaria hetken hämmästyneenä, sitten julma hymy hiipi hänen huulilleen. ”Voi kyllä, petomies, sinä tulet kuolemaan orjuudessa. Ennemmin tai myöhemmin. Taistella kyllä saat sielusi kyllyydestä omistajiesi huvitukseksi, mutta sitä ennen sinä tienaat minulle sievoisen summan kultaa.” Ja Kapteeni Varon nauroi makeasti, mielipuolisesti lähtiessään harppomaan takaisin teltalleen.

Kaikki olivat ilmeisesti päättäneet tulla hulluiksi juuri sinä yönä vaivautumatta kertomaan minulle suunnitelmistaan. Olisin ehkä osannut varautua tulevaan, jos olisivat.

Jopa Mestari Huluwin, joka seurasi Varonia hetken päästä, puisteli päätään mennessään.

En ollut tiennyt maailmassa voivan olla niin paljon lunta. Sitä kerääntyi kinoksiksi, röykkiöiksi, kukkuloiksi, jotka peittivät maastonmuodot täysin näkyvistä, eikä se siltikään lakannut putoamasta harmaalta taivaalta. Puskimme sokaisevan valkeuden lävitse puiden kuolleiden sormien kutoessa jäätäviä seittejä yllemme. Vankkurit juuttuivat jatkuvasti. Hä-

rät väsyivät, hevoset kuolivat, koirat riutuivat ja muuttuivat pahansisuisiksi ja arvaamattomiksi. Mestari Huluwinin voimat ehtyivät, ja pian teimme päivämatkaa ehkä korkeintaan kolme tuntia. Siitä oli vaikea pitää kirjaa, koska aurinkoa emme olleet nähneet enää ikuisuuksiin. Pakkanen verotti kaikkia, ja leirissä oli jo useita, joiden korvat, sormet tai varpaat olivat kuollutta lihaa hiipuvassa ruumiissa.

Tuosta jäätävän tuskan ajanjaksosta on vaikea sanoa mitään varmaa, sillä ajatukseni olivat silloin jähmeitä. Luulen kuitenkin, että aloin kuulla laulun niihin aikoihin, kun Kapteeni Varon vihdoin joutui taipumaan tosiasioiden edessä ja määräsi toistaiseksi pysyvän leirin sopivimpaan paikkaan, jonka löysimme. Kyseessä oli kielekkeen alla sijaitseva suojaisa notko, jonka perällä oli luola. Osa meistä mahtui sinne vuorollaan tulien ääreen ja tuulensuojaan, vankkurit saimme kielekkeen alle. Hetken aikaa tuo turvapaikka luonnon julmalta raivolta oli ihaninta, mitä tiesin.

Mikään paratiisi ei kuitenkaan ole ikuinen, vaikka se hetken aikaa siltä tuntuisikin.

Laulu oli ylimaallisen kaunis. Kuulin sen alkuun unissani ja joskus unen ja valveen rajamailla. Sanoja siinä ei ollut, mutta sen melodia hiveli sisimpäni säikeitä ja tarttui niihin, jotka herättivät minussa suurinta intohimoa. Se sai minut tuntemaan sietämätöntä tuskaa, rakkautta ja kaipuuta.

Ah, en tiedä, miten sitä todella kuvailisin. En näiden vuosien jälkeenkään. Muisto on vain karkea jäljennös siitä, mitä joskus koin. Tuohon aikaan halusin nukahtaa vain kuullakseni sen saapuvan uniini ja kantavan minut kauas pois kuolevaisten maailmasta.

Oltuamme paikallamme ehkä viikon laulu kasvoi hiljalleen voimassaan. Se alkoi vietellä, kutsua, lupasi sanattomasti ikimaallisen ihania asioita, jos vain seuraisin sen säveliä. Olin kuvitellut olevani ainoa, joka sen kuuli, mutta aloin huomata haltioituneen ilmeen muidenkin kasvoilla. Karaistuneet, karkeat miehet keskeyttivät elintärkeät askareensa kallistaakseen päätänsä ja katsellakseen kaukaisuuteen typerästi hymyillen.

Jaoin hymyn heidän kanssaan. Olin onnellinen.

Tämä oli meidän talviyön unelmamme.

Metsästäjiä katosi. Kukaan ei vaivautunut etsimään heitä. Muitakin erkani metsän valkeaan kitaan, emmekä ikinä enää nähneet heitä. Mestari Huluwin menehtyi kuumetautiin kenenkään surematta näkyvästi tai osaamatta, saati viitsimättä lievittää vanhan miehen viimeisiä hetkiä. Iso osa pedoista olisi mädäntynyt häkkeihinsä, jos kylmyys ei olisi säilyttänyt niiden raatoja. Muistan hämärästi Kapteeni Varonin yrittäneen saada taottua järkeä huumautuneiden miestensä kalloon, mutta huonoin tuloksin. Nyt, kun pinnistän muistiani pidemmälle, kuvittelen muistavani Hobin ja Oginkin vaellelleen leirissä eri tavalla hämmentynyt ilme kasvoillaan. Ehkä he olivat liian typeriä tullakseen lumotuiksi.

Jonkin minussa on silti täytynyt vastustaa laulua, koska tein edelleen työni, vaikkakin hitaasti ja haaveillen, ja osasin vielä erotella kuolleet ja elävät ruokittavien listallani.

Kanur oli taas kerran pelastukseni.

Kerran, kun harhauduin liian lähelle hänen häkkiään, barbaari kurotti kätensä rautojen välistä ja tarttui kurkkuuni voimalla, jota en olisi uskonut hänessä enää olevan vankeudessa vietetyn ajan jälkeen. Silmäni lähes pullistuivat päästä, kun hän veti kasvoni jäisiä kaltereita vasten ja sihisi: ”Tukkii korvat. Taistelee *Dre´morraz*.” Kylmä metalli puri poskiani, mutta ehkä kipu, ehkä hänen sanansa saivat taian seitit viimein karisemaan mielestäni. Pääni selvisi, murahtelin myöntelevästi.

Kanur tyrkkäsi minut kauemmas häkistä. Huusin tuntiessani ihoni repeytyvän, kun kaistaleita siitä jäi kiinni jäisiin rautatankoihin. Kaaduin selälleni lumeen.

”Päästää *Kan-ur-Dre´morraz-Thul* vapaaksi. Ei kuole häkissä!” Kanur huusi.

Nousin ja nyökkäsin. Mieleni tuntui selvältä kuin olisin yhtäkkiä noussut pitkän hyisen sukelluksen jälkeen kirkkaaseen, lämmittävään auringonpaisteeseen. Seitit olivat poissa. Tietenkin. Kanur oli vastaus, pelastus. Hän tunsi tämän maan. Barbaari auttaisi. Ja vaikkei auttaisikaan, niin kukaan ei ansainnut kuolla yksin häkkiin suljettuna vailla keinoa puolustaa itseään.

Kukaan ei kiinnittänyt minuun huomiota, kun kävin hakemassa häkkien avaimen. Sitä ei ollut edes vaivauduttu viemään luolaan, vaan se roikkui yhä siellä, missä oli roikkunut suojaan saapuemmessakin: Kapteeni Varonin vaunun seinällä. Kukapa sitä sieltä olisi kaivannut tilanteemme ollessa mikä oli?

Avasin Kanurin häkin lukon. Hän astui kankeasti ulos, verrytteli hetken jäseniään ympärilleen katsellen ja katosi sitten metsän siimekseen ripein juoksuaskelin.

Katselin hänen kaikkoavaa selkäänsä veren jäätyessä poskilleni karkeiksi tatuoinneiksi. Kohautin olkiani. Ei hän ollut mitään velkaa kenellekään meistä.

Palattuani luolan lämpöön vasta todella tajusin tilanteen karuuden. Meitä oli jäljellä enää kymmenen: Kapteeni Varon, Og, Hob, minä ja kuusi muuta, joiden nimiä en ollut vaivautunut painamaan mieleeni.

Kapteeni Varon piti meille rohkaisevan puheen, mutta siinä ei ollut sitä tulta ja tappuraa, jonka muistin kuulleeni hänen äänessään, kun näin hänet ensi kerran. Tiesin, hän tiesi, ja kaikki muutkin tiesivät, että odotimme kuolemaa.

Näkisimmekö sen taistellen? Tulisiko Kalpea Nainen luoksemme yksitellen puhaltaen tämän maailman kivut ja murheet pois, kun lipuisimme olemattomuuteen? Ilmestyisikö luuranko viikatteineen keskellemme ratsastaen mustalla hevosella, kuten itäiset kansat kuoleman näkevät? Yön Isän synkkään linnoitukseen tuskin päätyisimme, koska kukaan meistä ei ainakaan tietääkseni kuljettanut suonissaan pohjoista verta.

Missä ikinä hahmossa kuolema tahtoi tullakaan, se antoi meidän odottaa itseään. Kului päivä, kului toinenkin, emmekä uskaltaneet liikkua luolastamme. Kuulin yhä laulun, mutta nyt ymmärsin, mitä se halusi.

Suojasta oli tullut ansa.

Kolmannen päivän alussa nälkä vihdoin pakotti meidät ulos ja raahasimme jäätyneen hevosenruhon suojaamme. Näyt, jotka syöpyivät tajuntaani silloin, pysyvät siellä ikuisesti. Toverimme – nyt kutsuin heitä jo tovereiksi! – makasivat siellä täällä hevosten ja härkien raatojen lomassa, luurangoiksi kaluttuina roudan ja kylmyyden uhkuessa heidän luistaan. Koirat olivat karanneet. Iso osa häkeistä oli murrettu, niiden kalterit roikkuivat kuin jääpuikot, mutta pahinta oli huuto, kirkuna, joka nousi häkeistä, joissa oli vielä muutama harmaa apina hengissä. Nuo turkin peittämät ihmisen irvikuvat olivat varmaankin yrittäneet murtautua ulos häkeistään pakokauhunomaisessa tilassa. Näin taipuneita kaltereita, hyytynyttä verta niiden otsilla ja rystysissä. Jopa yhden yksilön, joka oli murtanut kallonsa tarpeessaan päästä ulos ja istui nyt häkissään tylsästi tuijottaen, harmaan massan valuessa hitaasti sen kasvoille.

Avasimme häkkien ovet ja tapoimme apinat. Uskokaa minua, siinä tilanteessa se oli armelias teko. Myös tarpeellinen, sillä tarvitsimme kipeästi mitä tahansa lihaa pysyäksemme hengissä.

Kesti vielä viisi päivää ennen kuin laulu muuttui houkuttelevasta vaativaksi. Noiden päivien aikana loputkin ruhot leiripaikalla kadottivat lihansa. Kaksi miestä ei enää heränny kerran nukahdettuaan – nuo onnelliset! – ja meitä oli enää kahdeksan. Me viimeiset

olimme kuitenkin oppineet vastustamaan laulua ja aioimme myydä henkemme kalliilla hinnalla.

Nyt, vihdoin, kun sillä ei enää ollut merkitystä, me olimme kaikki yhtä joukkoa.

Se ei lämmittänyt.

Kuudentena päivänä laulu kasvoi käskeväksi. Tiesimme ajan tulleen.

Koko sen päivän rakensimme esteitä ja ansoja kielekkeen alle johtavalle alueelle. Pirstoimme vankkureita, hakkasimme kaltereista rautaseipäitä lumen läpi routaiseen maahan. Valmistimme rovioita kaikesta puutavarasta ja öljystä, jota edesmenneen Mestari Huluwinin vankkurin varastoista löysimme. Luulen, että sydämissämme tiesimme kaikki tekevämme turhaa työtä, mutta ei ole mitään niin itsepäistä kuin mies, joka tietää kuolemansa tulevan, mutta on päättänyt sylkeä sitä kasvoihin ja nauraa.

Kun yö vihdoin lankesi – äkillisesti, kuten se noilla pohjoisilla lakeuksilla tekee – pieni linnakkeemme loisti ja hohkasi lämpöä kuin taivaallisen sepän ahjo. Olimme varustautuneet kaikilla aseilla, mitä mukanamme oli: varsijousin, keihäin, miekoin, kirvein. Kokemus, jonka Kapteeni Varon oli hankkinut suurriistan metsästyksestä läpi tunnetun maailman, oli ollut suuri etu rakentaessamme puolustusasemaamme. Hän oli päätellyt – ja todellakin, se oli järkevä päätelmä – että mikä ikinä meillä vastassamme olikin, sen täytyi olla tottunut kylmyyteen, mistä seurasi johtopäätös, että se karttaisi tulia, jopa pelkäisi niitä.

Dre´morraz tuotti Kapteenin ammattiylpeydelle murskaavan pettymyksen ja Varonille itselleen sotkuisen, tuskallisen kuoleman.

Ensimmäinen ja ainoa varoitus siitä, että asiat olivat menossa hirvittävällä tavalla pieleen, oli kun etummainen osa muuriamme räjähti pirstaleiksi ja osia siitä lensi joka suuntaan. Rautatanko lävisti Kapteenin rintalastan ja kaatoi hänet rovioon, missä hän paloi nytkähdellen vielä pitkän aikaa ilman voimia nousta ylös.

Kuin ihmeen kaupalla kukaan meistä muista ei saanut kuin naarmuja ja ruhjeita, mutta kun uskalsimme jälleen katsoa räjähdyksen suuntaan, meillä oli suurempiakin huolenaiheita kuin palava kapteenimme.

Jääkäärmeen, madon, mikä ikinä se hirviö olikaan, pää kohosi kaukana yläpuolellamme. Sen silmät olivat kuin kaksi safiireista veistettyä kylmää tähteä, jotka nyt leiskuivat yllämme muiden taivaankannen asukkien joukossa. *Dre´morraz* hohkasi luitajäytävää kylmyyttä, joka uhkasi jäädyttää meidät kaikkien roihuavien tuliemmekin lävitse. Muistan sen ihmismieltä järkyttävän koon, mutta en saanut katseellani selvyyttä sen todellisesta olemuksesta ennen kuin se iski jälleen. Osaan sanoa vain, että silloin ajattelin sen näyttävän eloon heränneeltä lumivyöryltä. Noiden silmien muistoa kannan silti yhä arpena sielussani. Ne avautuivat ulottuvuuksiin, joiden olemassaolon mahdollisuus tai mahdottomuus sijaitsivat kaukana ihmismielen käsityskyvyn tuolla puolen.

Muistan lentäneeni ilmassa, kuulleeni tuskanhuutoja. Osa niistä oli varmasti omiani. Muistan ytimiini syöpyneen kylmyyden ja toivottomuuden tunteen.

Muistan myös ampuneeni varsijousella, lyöneeni miekalla, sohineeni soihdulla vankkurien paksuista kiemurtelevaa vyyhteä, joka tuntui olevan kaikkialla.

Parhaiten muistan kuitenkin sen hetken, kun näin Kanurin ilmestyvän jostain suunnaton kirves käsissään. Hän heilutti sitä vaivattomasti ja harkiten kuin sodan jumala, ja vaikka hänen iskuillaan ei alkuun näyttänyt olevan mitään vaikutusta, yhtäkkiä tavoitin taas sen selkeyden hetken, jolloin tajusin, mihin hän pyrki.

Roviomme oli lyöty hajalleen, mutta Mestari Huluwinin öljy paloi lumessakin. Jokaisella iskullaan Kanur käytti kirvestään jonkin rovion jäänteissä ja huomasin sen pian palavan valkohehkuisena. Iskut alkoivat tuottaa tulosta, hyistä verta satoi päälleni ja valkeus värähteli.

Safiiritähdet laskeutuivat korkeuksista ja niiden alla aukeni pohjaton kuilu, jota tippukivet reunustivat. Näin Kanurin hyökkäävän tuota kuilua kohden heiluttaen valkeana palavaa kirvestään, ja heittävän sen viime hetkellä syvyyksiin kuin pahaisen soihdun.

Jääkäärmeen suunnaton kita sulkeutui, enkä nähnyt oliko Kanur jäänyt sisään vai ulos, koska sillä hetkellä runneltu ruumiini ja venytetty mieleni eivät enää kestäneet enempää. Tervetullut pimeys laskeutui.

Kun heräsin, oli aamu. Tiedän tämän, koska pilvet olivat taas hetkeksi väistyneet. Jopa aurinko paistoi kuin ilkkuen.

Ehkä koettelemukset olivat karaisseet minua; nousemukseni pimeydestä sujui tällä kertaa välttävästi. Kukaan ei herättänyt minua. Ei ollut ketään, joka sen olisi tehnyt. Tunsin kivut ja kolotukset ruumiissani, mutta etäisesti. Ehkä jotain sisältäni oli jäätynyt pois, sillä pääsin ylös suhteellisen vähäisin vaivoin jäämättä makaamaan oman kurjuuteni kehään.

Kaikki tuntui kuin pahalta unelta, mutta ympäristöni varmisti sen olleen totta. Jääkäärmeestä ei näkynyt jälkeäkään, mutta öljy paloi edelleen pienellä liekillä nietosten lomassa. Tunnistamattomiksi runneltuja ruumiita ja vankkurinkappaleita lojui siellä täällä sekalaisissa kasoissa piittaamattomasti ympäriinsä viskeltyinä. Kävelin niiden keskellä turtana.

Vasta kun löysin Kanurin, syttyi tunteen aavistus rinnassani. Katselin hänen jähmettynyttä ruumistaan pitkän tovin. Hän näytti levolliselta. Mietin, oliko hän kutsunut tuon pedon pahimmista painajaisistani rankaisemaan vangitsijoitaan, vaiko yrittänyt varoittaa meitä siitä. Lopulta ymmärsin, että sillä ei ollut merkitystä. Hän sen oli surmannutkin. Tai ainakin karkoittanut. Polvistuin, asetin hänet selälleen ja väänsin hänen kätensä rinnan päälle niin hyvin kuin kuolonkankeudelta kykenin. Kirvestä en löytänyt, mutta laitoin miekan käsien päälle.

”Sinä kuolit taistellen, *Kan-ur-Dre´morraz-Thul*”, lausuin.

Muuta en osannut sanoa, joten lähdin pois. Tällä kuoleman näyttämöllä ei ollut enää mitään annettavaa minulle.

Pian minulle selvisi, että olimme leiriytyneet vain puolen päivämatkan päähän alamaille johtavasta rinteestä. Se oli jyrkkä ja mutkainen sieltä, mistä sitä katsoin. Ei paras paikka laskeutua, mutta johti ainakin jonnekin. Kaukana alhaalla näin jotain, joka vaikutti vuorensyrjään rakennetulta portilta. Merkki sivistyksestä – miten vähäinen tahansa – sai vihdoin turtuneisuuteni raukeamaan, ja aloitin jäsenet kivistäen pitkän matkani etelää kohti.

Kuinka pitkä tuosta matkasta lopulta tulikaan, mitä muita tuskia ja painajaisia sain vielä kokea ennen kuin lopulta pääsin sivistyksen pariin, kuuluu toiseen tarinaan.

On hyvä, että kohtasin nuorena kunnian miehen. Sain tietää, mitä se merkitsee. Minusta itsestäni ei kuitenkaan tullut sellaista.

Markus Harju *on keravalainen kirjoittaja, joka yli vuosikymmenen amok-juoksun jälkeen löysi tiensä takaisin juurilleen: vieraisiin fantasian- ja kauhunsävyisiin maailmoihin, joissa taustavallina pauhaa useimmiten raskasmetalli. Hänen tuotantoaan on ennen urs-projektia julkaistu Usvassa ja Legolaksessa.*

Vedestä nousi kaunis, alaston nainen. Brenos ei saanut katsettaan irti hänestä. Nainen nousi vesialtaasta ja lähestyi heitä keimaillen. Garail ei vastannut hänen hymyynsä.

Jussi katajala

Kuninkaiden veri

Garail tarkkaili torin hyörinää sivukujan varjoista. Jaranan kevätmarkkinoille oli saapunut kauppiaita monista Laurentian kaupungeista, osa jopa mantereen toiselta laidalta. Valitettavasti kauppiaiden asemiesten määrä oli suoraan verrannollinen heidän kukkaroidensa kokoon. Yritys vapauttaa rikkaimmat kauppiaat rahavaroistaan saattaisi johtaa ikävään selkkaukseen, jonka lopputulos olisi Garailille epämiellyttävä. Jos hän ei saisi heti surmaansa miekasta, hän päätyisi roikkumaan puunoksaan Jaranaan johtavan tien varrelle. Garail sylkäisi maahan ja katseli hetken aikaa orjahuutokaupan tarjontaa. Orjilla oli päällään vain lannevaatteet, jotta ostajat voisivat helposti varmistua tavaran laadusta. Orjien lähes alastomat kehot ja kaukaisista paikoista kertovat kasvonpiirteet saivat Garailin hetkeksi kiihkon valtaan.

Garail meni läheisen suihkulähteen äärelle ja pesi kasvonsa kylmällä vedellä selvittääkseen ajatuksensa. Jos hän ei löytäisi sopivaa uhria, hänen olisi turha unelmoida eksoottisen orjan suomista iloista. Garail vaelteli jonkin aikaa torilla. Juuri kun hän ajatteli suunnata satamaan, hän löysi etsimänsä. Markkinaväen joukossa harhaili eksyneen oloinen mies, joka oli vetänyt viittansa hupun päänsä peitoksi. Hän halusi joko suojata päätään auringon paahteelta tai pitää kasvonsa piilossa. Mies pysähtyi välillä katsomaan kohti Jaranan kuninkaanlinnaa, jonka muurilla roikkui viisi korppien nokkimaa ruumista. Garailia kiinnosti vain miehen vyöllä roikkuva raskaalta näyttävä kukkaro. Hän mumisi rukouksen varkaiden jumalalle ja lähti seuraamaan uhriaan.

Kun Garail arvioi hetken olevan sopiva, hän otti viittansa taskusta pienen käärmeen ja heitti sen ohi kulkevan kantotuolin sisään edes hidastamatta kävelyään. Hetken päästä kantotuolista kuului kauhistunutta kirkumista, joka sai ihmiset kääntämään katseensa huudon suuntaan. Myös Garailin uhri kääntyi katsomaan, mitä tapahtui. Garail käveli tyynesti hänen ohitseen ja sieppasi kukkaron. Muutaman askeleen jälkeen Garail livahti myyntikojujen taakse ja sieltä sivukujalle. Hän puikkelehti pitkin kapeita kujia kunnes arveli olevansa tarpeeksi kaukana torista. Garail istuutui talon rappusille ja punnitsi varastamaansa kukkaroa kädessään. Kukkaro oli miellyttävän raskas.

Yhtäkkiä Garailista tuntui kuin joku olisi tarkkaillut häntä. Hän vilkaisi molempiin suuntiin, mutta hämärä katu oli autio. Ennen kuin Garail ehti avata kukkaron, hänen kurkulleen painettiin miekan terä. Mies, jolta Garail oli varastanut kukkaron seisoi hänen vieressään. Garail ei voinut käsittää, miten mies oli päässyt yllättämään hänet.

”Tuo on minun kukkaroni”, mies sanoi. ”Haluan sen takaisin.”

Garail laski vapaan kätensä viittansa sisään piilotetun tikarin kahvalle ja arvioi, ehtisikö iskeä ennen kuin mies viiltäisi hänen kurkkunsa auki. Miekan terää painettiin hieman voimakkaammin hänen kaulalleen.

”Ei mitään temppuja”, mies sanoi. ”Kukkaro tänne.”

Garail heitti yllättäen kukkaron ilmaan. Hänen tikarikätensä singahti liikkeelle kuin iskevä käärme, mutta vastoin Garailin odotuksia mies ei tehnyt elettäkään ottaakseen kukkaron kiinni. Hän sieppasi vaivatta Garailin tikarikäden nyrkkinsä puristukseen ennen kuin tikari osui maaliinsa. Mies puristi rannetta niin lujaa, että Garailin piti päästää irti tikarista. Garail sulki silmänsä ja odotti miekan terän viiltoa kaulallaan. Sen sijaan mies siirsi terän pois Garailin kurkulta, päästi hänen kätensä otteestaan ja potkaisi häntä palleaan. Garail taipui kaksinkerroin ja kierähti rappusilta maahan.

Garailin yrittäessä saada henkensä jälleen kulkemaan mies laittoi miekkansa huotraan ja nosti kukkaronsa maasta. Hän heitteli sitä mietteliäänä pari kertaa ilmaan. Garail säpsähti kun kukkaro jysähti maahan hänen kasvojensa eteen. Mies laski huppunsa ja Garail näki ensi kertaa aiotun uhrinsa kasvot. Hänen meripihkan väriset silmänsä kiinnittivät Garailin huomion. Sen väriset silmät olivat harvinaisia muilla kuin ramosialaisilla, mutta miehen hiukset olivat mustanruskeat, joten hän ei voinut olla Ramosiasta. Sitä paitsi kaikki ramosialaiset oli tapettu jo vuosia sitten.

”Haluatko kultaa?” mies kysyi. ”Saat kultani, jos autat minua.”

Garail sieppasi kukkaron ja piilotti sen viittansa sisään.

”Mitä minun pitää tehdä?” hän sai pihistyä.

”Mennään tavernaan puhumaan asiasta. Kaipaan apua, josta en halua puhua avoimella kadulla.”

Garail tarttui miehen ojentamaan käteen ja nousi seisomaan.

”Olen Brenos Korppi”, mies sanoi.

”Garail Ketunmieli.”

Garail ja Brenos istuutuivat Kolmen variksen tavernan perimmäiseen nurkkapöytään. Taverna oli täynnä humalaista ja möykkäävää markkinaväkeä, joten kukaan tuskin kuulisi heidän keskusteluaan.

”Mieleni tekee olutta”, Brenos sanoi. ”Sinä varmaan tarjoat, koska olet nyt meistä varakkaampi.”

Garail hamusi turhaan kukkaroaan. Brenos heilutti ilkikurisesti kukkaroa Garailin kasvojen edessä, hän vaikutti olevan yhtä näppärä varas kuin Garailkin. Otettuaan muutaman kolikon Brenos heitti kukkaron pöydälle ja nousi ylös. Kukkaro sujahti takaisin Garailin viitan suojaan. Kun Garail kohotti katseensa, Brenos oli kadonnut. Garail yritti löytää Brenosin asiakkaiden joukosta, mutta ei nähnyt häntä missään. Hämmentynyt Garail katseli hetken aikaa ympärilleen. Hän hätkähti kun Brenos ilmestyi pöydän vierelle ja jysäytti kaksi oluttuoppia pöydälle.

”Miten sinä teet tuon?” Garail kysyi. ”Voitko opettaa sen minullekin?”

”Kestää vuosia oppia varjoissa kulkeminen, en usko että kärsivällisyytesi riittää siihen.”

Brenos hörppäsi oluttaan.

”Kautta jumalten, en muista, milloin olen viimeksi juonut näin hyvää olutta. Yleensä tavernojen olut on sameaa, kammottavan makuista ja haisee kuolleelle rotalle.”

”Jaranan tavernat tekevät oluensa vuoriston vedestä eivätkä seisovasta kaivovedestä.”

Trubaduuri ryhtyi laulamaan tavernan tulisijan luona härskiä laulua maustekauppiaan nuoresta vaimosta ja himokkaasta kääpiöstä. Tavernan möykkä paheni entisestään asiakkaiden mylviessä kannustusta trubaduurille. Garail kumartui Brenosin puoleen, jotta hänen ei tarvitsisi huutaa.

”Kerroit haluavasi apuani. Mistä on kyse?”

”Minun on päästävä Jaranan kuninkaanlinnaan huomaamatta.”

”Miksi?”

”Se on minun asiani, ei sinun.”

”Linnaan on erittäin vaikea päästä sisään. Kuningas Eurig on piileskellyt muurien suojassa jo puoli vuotta. Hän ei tullut edes perinteiden mukaisesti julistamaan kevätmarkkinoita avatuksi, lähetti vain linnanvoudin hoitamaan asian.”

”Tiedän jo kaiken tuon. Voitko auttaa vai et?”

”Tiedätkö senkin, että huhujen mukaan Eurig on linnoittautunut etelätorniin? Ovi on teljetty sisäpuolelta ja alimpien kerrosten ikkunat on muurattu umpeen. Ruoka ja juoma toimitetaan ylimmän kerroksen ikkunan kautta vinssin avulla. Jos siis haluat hänet hengiltä, ei pelkkä linnaan pääsy riitä, sinun on päästävä etelätorniin.”

Garail hörppäsi oluttaan ja nautiskeli hetken Brenosin ilmeestä.

”Miksi luulet minulla olevan suunnitelmia Eurigin hengen suhteen?” Brenos kysyi.

Garail laski tuoppinsa rauhallisesti pöydälle.

”Älä viitsi. Kaikki tietävät, että Eurig on sulkeutunut linnaansa, koska pelkää veljensä Locarcen lähettämiä salamurhaajia. Miksi joku muukalainen haluaisi päästä salaa linnaan muusta syystä kuin murhatakseen kuninkaan?”

Brenos vei kätensä miekkansa kahvalle, mutta tällä kertaa Garail oli nopeampi. Brenos tunsi Garailin tikarin kylmän terän vatsaansa vasten.

”Jos yrität vetää miekkasi, puhkaisen maksasi ja kärsit pitkän aikaa ennen kuin kuolet. Laita kädet tuopin ympärille, jotta näen ne.”

Brenosin oli pakko totella.

”Kuningas Eurig on samanlainen tyranni kuin kaikki muutkin kuninkaat”, Garail sanoi. ”Minun puolestani hän joutaa kuolla. Kaikki kuninkaat joutavat kuolla, jotta kansa voi päättää itse asioistaan. Autan sinua, mutta haluan isomman palkkion kuin kukkarosi sisällön.”

”Paljonko?”

”Puolet siitä, mitä Locarce on sinulle luvannut.”

”Neljäsosa.”

”Puolet tai tapan sinut siihen paikkaan ja tyydyn sinulta jo saamaani kultaan.”

Brenos nieli kiukkunsa ja suostui.

”Miten pääsemme sisään etelätorniin? Piiloudummeko ruokatoimituksen sekaan?”

”Meidät huomattaisiin välittömästi. Eurigille toimitetaan vinssillä vain olutta ja viiniä, vesi tulee muuta kautta. Me kuljemme samaa reittiä.”

Brenos katseli epäluuloisena alapuolellaan kohisevaa virtaa. Hän oli kiivennyt koko iltapäivän ajan Garailin kanssa Jaranan eteläpuolella kohoavan vuoren rinteelle. He olivat pääs-

seet viimein kohtaan, jossa vuorilta virtaava raikas vesi ohjattiin kallioon louhittujen ojien avulla Jaranan akveduktiin. Akvedukti oli kymmenen jalan levyinen ja lähes yhtä syvä. Sen alkupää oli vuorella yli sadanviidenkymmenen jalan korkeudessa ja loppupää oli Jaranan kuninkaanlinnan etelätornissa. Vesi virtasi linnan vesialtaaseen, josta se jatkoi matkaansa vesijohtoja pitkin kaupungin suihkulähteisiin. Kaupunkilaiset ottivat vetensä enimmäkseen suihkulähteistä, sillä vuoriston vesi oli parempaa kuin kaivojen samea vesi. Kuivina aikoina vesijohdot suljettiin ja kaupunkilaiset joutuivat tyytymään kaivoveteen linnan asukkaiden käyttäessä kaiken raikkaan veden.

”Oletko varma, ettei ole muuta keinoa päästä linnaan?” Brenos kysyi.

”Tämä on suorin ja helpoin tie. Annamme vain virran kuljettaa meidät sisälle.”

”Väitätkö, että kuka tahansa pääsee tästä linnaan? Eikö toisessa päässä ole vartijoita tai edes rautaristikkoa?”

”Ei ole, olen varma siitä. Setäni on muurari, hän on korjannut akveduktia ja kertoi minulle kaiken, mitä näki. Vesi virtaa vapaasti sisään linnaan eikä vesialtaalla ole vartijoita.”

”No, jos kerran olet niin varma asiasta, voit varmaan mennä edellä.”

Brenos antoi Garailille potkun, joka suisti hänet akveduktiin. Vuorilta virtaava vesi oli hyisen kylmää. Garail haukkoi henkeään päästyään jälleen pinnalle. Hän katsoi taakseen ja näki Brenosin hyppäävän peräänsä. Virta vei heidät molemmat mukanaan vastustamattomalla voimalla. Oli mahdotonta kiivetä ylös akveduktista tai edes hidastaa vauhtia. Ja jos virrasta olisi päässyt pois, mitä sitten? Akveduktin pylväät oli tarkoituksella tehty niin sileiksi, että niitä pitkin kiipeäminen oli mahdotonta. Ainoa mahdollisuus olisi ollut yrittää kävellä kapeaa reunaa pitkin takaisin alkupäähän. Yksi jalan lipsahdus ja edessä olisi ollut putoaminen takaisin virtaan tai varmaan kuolemaan maanpinnalle. Garail rentoutui ja antoi veden kuljettaa häntä.

Akveduktin loppupäässä he sukelsivat hetkeksi pimeyteen ja putosivat sitten veden mukana muutaman jalan matkan vesialtaaseen. Kömmittyään ylös altaasta Brenos vetäisi miekkansa esiin ja katseli ympärilleen. Salin katon lähellä oli pieniä ikkunoita, joista laskevan auringon valo pääsi sisään. Sali oli autio. Ainoa ääni oli altaaseen virtaavan veden kohina. Garail pudisteli vettä korvastaan.

”Minähän sanoin, ettei täällä ole vartijoita.”

”Eikö tämä ole sinusta lainkaan epäilyttävää?”

Ennen kuin Garail ehti vastata, vedenpintaan alkoi nousta kuplia. Vedestä nousi kaunis, alaston nainen. Brenos ei saanut katsettaan irti hänestä. Nainen nousi vesialtaasta ja lähestyi heitä keimaillen. Garail ei vastannut hänen hymyynsä. Nainen työnsi Brenosin miekanterän syrjään kädellään.

”Tule kanssani veteen”, nainen kuiskasi. ”Olen niin yksinäinen.”

Juuri kun nainen oli koskettamassa Brenosia, Garail sivalsi häntä miekalla käsivarteen. Nainen kirkaisi ja hypähti taaksepäin. Brenos havahtui lumouksestaan.

”Miksi sinä tuon teit?”

”Tuo ei ole nainen”, Garail vastasi. ”Katso sen kädestä vuotavaa verta!”

Brenos katsahti vaalealle marmorilattialle tippuvaa verta. Se ei ollut punaista – se oli vihreää. Nainen oli kadonnut. Hänen tilallaan oli kalanpäinen, suomuinen vedenhaltija. Se päästi verenhimoisen kirkaisun, paljasti terävät hampaansa ja hyökkäsi Brenosin kimppuun. Ennen kuin Garail ehti tehdä mitään, vedenhaltija ja Brenos kaatuivat vesialtaaseen ja katosivat pinnan alle. Garail tähyili veteen yrittäen paikallistaa heidät. Vedenhaltija oli

vedessä kuolettava vastustaja. Garail ei halunnut hypätä altaaseen, mutta valmistautui iskemään heti jos vedenhaltija tulisi lähellekään pintaa.

Hetken päästä pinnalle alkoi kohota tummaa nestettä. Garailin helpotukseksi se oli vihreää eikä punaista. Brenos nousi pinnalle. Hän tarttui Garailin ojentamaan käteen ja punnersi itsensä ylös altaasta.

”Sain viillettyä sen kammotuksen kurkun auki”, Brenos sanoi. ”Vesialtaalla oli siis sittenkin vartija.”

”Me rikoimme veden puhtautta uimalla siinä ilman vedenhaltijan lupaa”, Garail sanoi. ”Kuinkahan moni on tullut akveduktia pitkin sisään linnaan ja joutunut vedenhaltijan saaliiksi?”

”Mitä merkitystä sillä on? He ovat kuolleet ja me olemme elossa.”

”Kerro, mitä jumalia palvot. Heidän täytyy olla voimakkaita, sillä heidän avullaan voitit vedenhaltijan hänen omassa elementissään. Minä ryhdyn palvomaan samoja jumalia.”

”En palvo mitään jumalaa enkä kaipaa heidän apuaan. Vain typerys luottaa jumaliin, minä luotan teräkseen.”

Aurinko oli jo lähes laskenut, joten Garail sytytti seinällä olleen soihdun. Soihdun valossa hän näki, että Brenosin kasvoja pitkin valui mustaa nestettä.

”Onko tuo verta?” Garail kysyi. ”Oletko haavoittunut?”

Brenos pyyhkäisi kasvojaan ja katsoi kättään sanomatta sanaakaan. Garail ojensi soihtua lähemmäs Brenosia nähdäkseen paremmin.

”Sinun hiuksesi...”

Brenosin hiusten musta väri valui pois paljastaen hiusten todellisen, kultaan vivahtavan värin.

”Meripihkan väriset silmät ja kultaiset hiukset... sinä olet ramosialainen!”

”Älä höpise joutavia”, Brenos sanoi. ”Ramosialaiset ovat kuolleet. Suuri armeija tappoi heidät kaikki.”

”Niin minäkin luulin tähän asti. Nyt käsitän, miksi haluat murhata Jaranan kuninkaan.”

”Mitä tarkoitat?”

”Etkö tiedä ennustusta, jonka mukaan ramosialainen soturi tuhoaa Laurentian muinaiset jumalat ja murskaa vanhat valtakunnat ja yhdistää kaikki kansat yhden kuninkaan alle?”

”Minä tiedän sen kirotun ennustuksen. Sen vuoksi Laurentian valtiaat ja ylipapit kokosivat suurimman armeijan, mitä koskaan on nähty. He hyökkäsivät Ramosiaan ja teurastivat perheeni, sukuni, koko kansani. Kyllä, minä olen ramosialainen, viimeinen ramosialainen. Mutta minulla ei ole aikomustakaan näytellä minulle varattua osaa mielipuolen oraakkelin kirjoittamassa näytelmässä.”

”Miksi sitten suostuit murhaamaan kuningas Eurigin?”

”Kullan vuoksi, senkin typerys!”

Brenos pyyhki kasvoilleen valuvaa väriä ja kiroili. Hän polvistui veden ääreen ja pesi kaiken värin hiuksistaan.

”Jatketaan matkaa, meillä on kuningas murhattavana”, hän sanoi.

Garail ja Brenos hiipivät pitkin linnan hiljaisia käytäviä. He kohtasivat pari vartijaa, jotka pääsivät hengestään ennen kuin ehtivät tehdä hälytystä. Kuningas Eurig oli seurueineen suuressa salissa syömässä illallista. Korkean salin seinää kiersi puinen kävelytasanne

kymmenen jalan korkeudessa. Sieltä saattoi seurata tapahtumia kun salissa pidettiin käräjiä, tanssiaisia tai muita tilaisuuksia. Garail ja Brenos livahtivat autiolle tasanteelle ja ryömivät kaiteen suojassa lähemmäs Eurigin pöytää. Tasanne narahteli, mutta illallista syövä joukkio piti niin kovaa möykkää, ettei kukaan heistä kuullut ääntä.

”Salissa on ainakin parikymmentä sotilasta”, Brenos kuiskasi.

”Entä sitten? Sinähän voit kulkea varjoissa kuten teit sivukujalla. Hiivit Eurigin taakse ja viillät hänen kurkkunsa auki eikä kukaan edes huomaa sinua.”

”Varjoissa kulkemalla voi hämätä yhtä tai kahta, ei kahtakymmentä. Meidän pitää odottaa, että Eurig menee nukkumaan. Iskemme hänen kimppuunsa makuukamarissa.”

”Murhaat aseettoman miehen sänkyynsä? Se on pelkurimaista.”

”Salamurhaajalla ei ole kunniaa. Onko sinulla parempi ehdotus?”

Garail kokeili kaiteen kestävyyttä. Se vaikutti laholta ja hauraalta.

”Itse asiassa on. Nouse seisomaan ja katso tuonne vastapäiseen seinään.”

Brenos nousi epäluuloisena seisomaan. Garailin tarkkaan tähdätty potku suisti Brenosin kaiteen läpi. Hän romahti keskelle ruokapöytää ja saliin laskeutui äkillinen hiljaisuus. Brenos nousi seisomaan, jolloin kaikki näkivät hänen hiustensa värin.

”Meripihkasilmät ja kultaiset hiukset!” joku huudahti. ”Ramosialainen!”

Kuningas Eurig pudotti viinipikarinsa.

”Ennustus käy toteen!” Garail huusi. ”Muinaiset jumalat tuhotaan ja vanhat valtakunnat murskataan! Valmistaudu kuolemaan, kuningas Eurig!”

Garail veti miekkansa esiin ja hyppäsi tasanteelta. Osuessaan lattiaan hän kierähti väistäen miekaniskun ja iski samalla yhdeltä sotilaista jalan poikki. Brenos halkaisi miekallaan kallon lähimmältä pöydässä istuvalta. Palvelusväki lähti pakoon huutaen kauhuissaan. Seuraavassa hetkessä salissa raivosi taistelu Brenosin ja Garailin sekä Eurigin sotilaiden välillä. Brenos raivasi miekalla tietään kohti kuningas Eurigia kuin raivopäinen karhu. Jokainen hänen tielleen tullut makasi hetkessä lattialla kuolleena tai kuolevana. Garail sen sijaan oli kuin saaliilla leikkivä kissapeto. Hän jakoi nopeita iskuja ja väisteli notkeasti vastaiskuja kunnes viimein antoi väsyneelle vastustajalleen armoniskun.

Sitten jäljellä oli vain kuningas Eurig, joka istui tuolillaan kalpeana, kauhun lamaannuttamana, kykenemättä edes pakenemaan. Brenos harppoi ruumiiden yli Eurigin luokse.

”Veljesi Locarce lähettää terveisiä”, Brenos sanoi. ”Hän lupaa haudata sinut sukunne hautaholviin kunhan kruunajaiset on hoidettu.”

Locarcen nimen mainitseminen sai Eurigin kasvot punehtumaan raivosta.

”Se kirottu kyy!” Eurig huusi. ”Maksan sinulle tuplasti Locarcen lupaaman summan, jos säästät henkeni.”

”Ei käy. Kukaan ei palkkaa salamurhaajaa, joka ei hoida tehtäväänsä ja rikkoo sopimuksensa kullan vuoksi. Petetyillä asiakkailla on myös tapana kostaa.”

”Ainahan voit väittää, että tapoit minut, ja minä pakenen naapurimaahan.”

”Locarce haluaa pääsi todisteeksi, että tein mitä sovimme.”

”Hyvä on. Siinä tapauksessa maksan sinulle tuplasti Locarcen lupaaman summan, jos tapat hänet. Tuolla nurkassa on kulta-arkku ja avain on ketjussa kaulassani. Ota itse palkkiosi sieltä.”

”Sovittu.”

Brenos lävisti Eurigin sydämen miekallaan. Kun Eurig oli hengetön, Brenos iski hänen päänsä irti ja laittoi sen säkkiin. Kahmittuaan toiseen säkkiin sovitun summan verran kultaa Brenos meni ikkunasta ulos katselevan Garailin luo.

”Mitä kirottua oikein ajattelit potkaistessasi minut suoraan sudenpesään?” Brenos kysyi.

”Halusin varmistua, oletko ennustuksen soturi. Säilyit hengissä, joten uskon, että olet.”

”Taasko tuota ennustusroskaa? Mieleni tekisi heittää sinut tuosta ikkunasta saman tien.”

”Se ei ole viisasta, jos haluat ulos elävänä. Palvelusväki on avannut tornin oven paetessaan ja tänne tulee pian suuri lauma sotilaita. Minä voin auttaa sinut pakoon.”

Brenos vilkaisi ulos ikkunasta. Linnan sisäpiha oli täynnä soihtuja kantavia sotilaita.

”Olkoon, ehdin tappaa sinut myöhemminkin”, Brenos sanoi. ”Miten pääsemme pois linnasta?”

”Samoin kuin pääsimme sisään, veden mukana.”

”Ehdotatko, että uimme putkia pitkin Jaranan torilla olevaan suihkulähteeseen?”

”Putket ovat liian kapeita meille, mutta pääviemäri on tarpeeksi suuri. Seuraa minua, tiedän mistä viemäriin pääsee.”

Aamu alkoi jo sarastaa kun Garail ja Brenos rämpivät ulos viemäristä joen rannalla. Viemärin suuaukko oli hieman Jaranan satamasta ylävirtaan. He jatkoivat rantaa pitkin ylävirtaan, koska heidän olemuksensa olisi herättänyt huomiota kaupungissa. Päästyään turvallisen etäälle Jaranasta Garail ja Brenos peseytyivät joessa päästäkseen eroon viemärin löyhkästä. He eivät halunneet jäädä kuivattamaan vaatteitaan, sillä Eurigin sotilaat saattaisivat ryhtyä etsimään heitä kaupungin ulkopuolelta. Märät vaatteet kuivuivat pian auringon alkaessa paistaa täydellä voimallaan. Brenos peitti päänsä hupulla salatakseen hiustensa värin. Hän värjäisi ne myöhemmin.

Locarce oli leiriytynyt muutaman virstan päähän Jaranasta sotilaidensa kanssa. Yksi sotilaista syötti hevosia, loput pelasivat noppaa nuotion ääressä. Locarce harppoi ulos teltastaan kuullessaan Brenosin saapumisesta. Locarce vilkaisi Garailia, mutta ei pitänyt häntä enemmän huomion arvoisena.

”Toivottavasti sinulla on hyviä uutisia”, Locarce sanoi.

Brenos viskasi Locarcen jalkojen juureen säkin sanomatta sanaakaan. Locarce avasi säkin ja tarkisti sen sisällön.

”Olet totisesti ansainnut palkkiosi. Viisi edellistä salamurhaajaa eivät koskaan palanneet.”

Locarce heitti säkin yhdelle sotilaistaan, joka punnitsi Brenosille säkin painon verran kultaa.

”Nyt olemme sujut”, Locarce sanoi. ”Minä lähden Jaranaan kruunattavaksi ja sinä et tule enää koskaan valtakuntaani, jos haluat pysyä hengissä. Annan nylkeä sinut elävältä mikäli sinut tavataan Jaranasta.”

”On vielä eräs asia”, Brenos sanoi.

”Mikä? Älä vain sano, että vaadit lisää kultaa.”

”Veljesi tarjosi minulle kaksinverroin kultaa sinun tappamisestasi.”

Locarce purskahti nauramaan.

”No, koska veljeni on ilmiselvästi kuollut, minulla ei liene mitään pelättävää?”

”Hyväksyin tarjouksen ja veljesi maksoi etukäteen.”

Locarcen nauru tyrehtyi.

”Oletko hullu? Minulla on kymmenen sotilasta turvanani.”

Brenos veti miekkansa esiin. Garail teki samoin.

”Veljelläsi oli kaksikymmentä.”

”Sinä olet hullu! Sotilaat, tappakaa nuo molemmat!”

Sotilaat lähestyivät Garailia ja Brenosia miekat ja keihäät iskuvalmiina. Brenos vetäisi huppunsa alas paljastaen hiuksensa. Eleen vaikutus oli toivotunlainen. Sotilaat pysähtyivät tuijottamaan Brenosia häkeltyneinä. Brenos tappoi heistä kaksi lähintä saman tien ja Garail iski kolmannen kuoliaaksi. Vielä kaksi sotilasta menetti henkensä ennen kuin loput päättivät paeta säästääkseen henkensä. He hyppäsivät hevosten selkään ja suuntasivat kohti Jaranaa. Locarce yritti perääntyä telttaan.

”Minä maksan sinulle kolmin... ei, nelinkertaisen summan, jos säästät henkeni!”

”Tein jo sopimuksen veljesi kanssa.”

Locarcen anelut päättyivät miekaniskuun. Brenosin puhdistaessa miekkaansa verestä Garail nosti Locarcen ruumiin hevosen selkään. Hän sitoi Eurigin pään sisältävän säkin satulaan ja hätisti hevosen liikkeelle.

”Miksi sinä tuon teit?” Brenos kysyi.

”Tuo hevonen on peräisin kuninkaanlinnan tallista, joten se rientää takaisin Jaranaan. Jaranalaiset näkevät omin silmin, että molemmat kruununperilliset ovat kuolleet eikä Jaranan kuninkaan kruunulle ei ole laillista ottajaa.”

”Entä sitten? Jaranan vallanhimoiset miehet sotivat jonkin aikaa keskenään ja eloonjäänyt kruunauttaa itsensä kuninkaaksi. Niin on aina tapahtunut kun kuningaskunta on jäänyt ilman kuningasta.”

”Ei tällä kertaa. Eloonjääneet sotilaat ja linnan palvelijat kertovat, että kruununperilliset tappoi ramosialainen. Kukaan ei uskalla uhmata ennustusta ja kruunauttaa itseään kuninkaaksi. Jaranalaiset pääsevät viimeinkin päättämään itse omista asioistaan ilman tyranneja.”

”Taas tuo kirottu ennustus!”

”Et taida käsittää, mitä olet tehnyt? Huhut teoistasi tulevat leviämään kaikkialle Laurentiaan ja pian kuninkaat sekä ylipapit vapisevat pelosta odottaessaan että ennustus heidän tuhostaan käy lopulta toteen.”

”Minulla ei ole aikomustakaan toteuttaa sitä ennustusta!”

”Sinun aikomuksillasi ei ole väliä, sinä olet vasara joka takoo Laurentian tulevaisuuden, halusit sitä tai et.”

Brenos tuhahti. Hän valitsi parhaan jäljelle jääneistä hevosista ja hyppäsi sen selkään. Myös Garail valitsi itselleen hevosen.

”Minne menemme seuraavaksi?” Garail kysyi. ”Awarlagiin, jota muinaisten jumalien papit hallitsevat kammottavien olentojen avulla? Beleraniin, jonka kuningatar juo alamaistensa verta pysyäkseen nuorena? Vai jonnekin muualle?”

”Me emme mene minnekään, minä menen minne minua huvittaa ja sinä voit painua vaikka Seidastiin hässimään ihmissusia.”

”Minä seuraan sinua, minne ikinä menetkin. Tulet tekemään suuria tekoja ja haluan taistella vierelläsi, jotta minunkin nimeni kirjataan historioitsijoiden kirjakääröihin rinnallesi.”

”Suuria tekoja? Seuraava suuri tekoni on värjätä hiukseni jonkin järven rannalla, jotta saan olla rauhassa. Sen jälkeen menen jonnekin, missä voin kuluttaa kultani viiniin ja naisiin.”

Brenos kannusti hevosensa laukkaan. Garail seurasi perässä.

Jussi Katajala *on Kymenlaaksosta kotoisin oleva kirjoittaja, joka asuu nykyisin Espoossa. Hänen novellejaan on julkaistu mm. Usvassa ja Kosmoskynässä sekä antologioissa Tuhansien zombien maa, Pöytään isketty puukko, Työ tekijänsä niittää ja Sherlock Holmes Suomessa.*

ALIENISTI EI GRONOLOGIAA KUMARRA EIKÄ TURHIA
TIIVISTELE. PILKUTUS HOIDETAAN KONEKIVÄÄRILLÄ.
JYVÄSKYLÄN SCIENCE FICTION SEURA
42
SCIFI
FANTASIA
MAAILMANVALLOITUS!
http://www.scifi42.fi/

*Uusrahvaanomaisessa **kotimaankatsauksessa** olemme tällä kertaa saaneet käsiimme äänitaltionnin tulevaisuuden Suomesta. Nyt paljastamme teille, miten eräässä mahdollisessa tulevaisuudessa vietetään itsenäisyyspäivän juhlallisuuksia:*

Jaakko Seppälä

Brutal Deluxe

– Tervetuloa takaisin Kauppatorin laidan jääkiekkopyhättöön, missä juhlatunnelma alkaa olla jo käsinkosketeltava! Minä olen Mari Könkä...

– ...ja minä Jukka Havumäki. Hyvät kotikatsomoiden tukijoukot, me isännöimme iltaanne seuraavan neljän tunnin ajan. Nii-in, Mari, tätä juhlan tunnelmaa –

– ...kyllä Jukka taas pikkuisen liioittelee, sillä illan todellisen isännän näemme kuvassa nyt. Tästä kuvakulmasta voimme ensimmäistä kertaa ihas–

– Tapansa mukaan Mari taas hieman kuittailee, mutta älkää antako sen häiritä. Sen sijaan katsokaamme nyt illan todellista isäntää, joka tauon aikana onkin jo ehtinyt siirtyä valtiosalin jäälle punaisen maton levikkeelle, yhdessä puolisonsa kanssa. Näyttäisi siltä, että he ovat valmiita aloittamaan mittavan kättelyurakan.

– Kiitos, Jukka. Tästä kuvakulmasta voimme siis ensimmäistä kertaa ihastella isäntäparin asuja kunnolla. Kuten jo aiemmin on huhuttu, presidentti Toini3:n päässä näyttäisi todellakin olevan aito Jofan sinimuovinen 1900-luvun lopulta. Illan juhlien teemana on siis vintage, mikä näkyy myös –

– ...ja kättelyurakasta on toden totta tulossa mittava. Alkamaisillaan on siis jo sadasyhdeksäskymmenesneljäs Brutal Deluxe ja juhlapäivän kunniaksi vieraita on kutsuttu ennä-tyk-sel-liset viisituhatta –

– ...kolmesataaseitsemänkymmentäkaksi. Niinpä niin, Jukka. Ja takaisin vintageen, nyt lähikuvassa näkyvä presidentin puuvartinen Montreal sointuu erityisen hyvin yhteen illan emännän, perheenäiti Eeva Sarasteen, valitseman siron ringettemailan kanssa. Sarasteen puolipitkän tylliunelman on suunnitellut Johanna Nätti ja alta pilkistävän ablatiivisen kevlar-nanopanssarin Patria CorpTech Limited.

– Voisitkos, Mari, joutessasi selittää katsojillekin, mitä tarkoittaa ablatiivinen?

– Sehän... on. Se...

– Ja sieltä ensimmäiset vieraat näyttävät jo saapuvan! Kuten tapana on, ensimmäisenä valtiosalissa vastaanotetaan sankarimme – maamme ansioituneet puolustajat. Omasta hyvinvoinnistaan piittaamattomat uhrautujat, jotka niin monessa koitoksessa ovat valuttaneet sinivalkoista vertaan isäimme synnyinseutujen edestä. Te urheat. Te Taistelijat! Me tervehdimme teitä. Cheerleaderit huiskuttavat taustalla upeaa, varta vasten tälle vuodelle suunniteltua koreografiaansa, kun ensimmäisenä kättelyvuoroon astuu numero 47. Seri Koivu, tätä nykyä Oulun Kärppiä edustava piinkova pakki. Yllättävää kyllä,

– Niin, Jukka, tänä vuonnahan ihailemasi maajoukkueen mestaruus oli jo tosi lähellä, edelle pääsivät vain Ruotsi, Kanada, Pohjois-Yhdysvallat, Slovakia, Etelä-Yhdysvallat, Norja,

– Yllättävää kyllä,

– Tanska, Japani, Uusi Neuvostollinen Valtioliitto, Ranska,

– Yllättävää kyllä,

– Saksa, Kiina-Mongolia, Tsekkosunkromania, Tiibet, Kaanaanmaa ja Havaiji.

– Näyttäisi siltä, että linnan jää on tänä vuonna aivan erityisen hyvin hoidettua.

– Niinpä niin.

– ...

– Sankarillinen maajoukkue alkaa olla kätelty. Mitäs siihen kommentoit, juontajaparini Jukka Havumäki?

– Tässä hokkareita jalkaansa kiskoo vielä vasen laitahyökkääjä Lelle Vieno. Toisin kuin joukkuekumppaninsa, Lelle on jättänyt mailan kotiinsa ja luottaa lyijyhauleilla panostettuihin jääkiekkokäsineisiin. Pikantti valinta, mitä täydentävät miehen avecin, jääkiekkovaimo Lisbeth Vieno-Vienolan, nyrkkeilytumput, jotka kätkevät sisälleen puoli tusinaa hevosenkenkää.

– Ai ai, mikä rohkea decoltée!

– Kiitokset tuosta erittäin hyödyllisestä ja informatiivisesta kommentista. Nyt, kun Vienot sirklaavat partaveitsenterävin luistimin ruokasalin kautta kohti Brutal-hallia, voimme pitää pienen pikakertauksen Brutal Deluxen perinteikkäästä historiasta. Tapahtumahan –

– Tapahtumahan otti askelen nykyiseen suuntaansa jo viime vuosisadan alkupuolella, alkuperäisen presidentti Simo Toinin ensimmäisellä hallituskaudella. Tuolloin sangen tapahtumaköyhäksi luonnehdittua tapahtumaa alettiin popularisoida tuomalla ohjelmistoon varsin sovinnaisten tanssiaisten ja pakollisen aterioinnin rinnalle "Ilkeitä totuuksia vaimostasi" ja "Keskiyön senkkahetki". Illanviettoon tuli välittömästi vipinää, mutta se oli vasta alkua... Oi, mikä viehättävä paljettiasu Krista Särkiölla! Sen jälkeen –

– Paljetti ja paljetti, jos paljeteiksi laskee ketjutetut nanofilamenttipartaveitsenterät.

– Sen jälkeen –

– Jos et lukisi mun laineja, kiitos. Kertoessaan Brutal Deluxen historiasta Mari unohti mainita presidentti Toinin ja Puolueen alullepaneman Reilun Lain –

– Olin just pääsemässä siihen!

– ...Reilun Lain, jonka sisältämä tasavertaisuuspykälä, uskokaa tai älkää, ulotettiin alun perin koskemaan myös Brutal Deluxea! Kansan vaatimuksesta kuitenkin –

– Tapahtumaa ei vielä silloin tunnettu nimellä Brutal Deluxe ja kuten olin sanomassa ennen kuin keskeytit, Reilun Lain tasavertaisuuspykälä kumottiin kansan vaatimuksesta tapahtuman kohdalta jo vuoden jälkeen. Näin ulkomaalaisperäiset saivat jälleen osallistua, toisin kuin muihin julkisiin tapahtumiin.

– Mari, olet kieltämättä loistava luettelemaan pediasta faktoja, jotka olet lukenut kaksi minuuttia sitten.

– Mit–

– Sjahass, kättelyvuorossa ovat näköjään niin sanotun 'kolmen pienen' edustajat. Joka ikisen kokovartalopanssarit näyttävät hämmentävän yhdenmukaisilta lukuun ottamatta värivalintaa, joka on yhdellä ruusunpunainen, toisella ruiskukan sininen, ja kolmannella... jotain siltä väliltä, mikä on hyvin mielenkiintoinen värivalinta!

– Varmasti hyvin mielenkiintoinen sinusta. Väri on nimittäin paskanruskea, ja sehän tunnetusti vetoaa ulostefetisisteihin.

– Häh! Mä en–

– Kyllä mä, Jukka, tiedän. Niin? Sitähän minäkin. Ja takaisin historiaan: syynä tasavertaisuuspykälän kum–

– Syynä tasavertaisuuspykälän kumoamiseen oli tietysti se, että kansa halusi nähdä, miten suomalaisen rodun edustaja osoittautuu reilussa voimainkoitoksessa paremmaksi kuin vierasmaalainen, aivan kuten Puolueen teoriat –

– Ja seuraava vieras onkin mielenkiintoinen! Mielenkiintoisempi kuin esimerkiksi puolueaatteelliset jorinat alakoulun kolmannen oppikirjasta. Voisi pitää omituisena, että joku vielä näinä päivinä käyttää pyörätuolia, jos ei tietäisi taustoja: Hän on nimittäin –

– Hän on nimittäin pyörätuoliampumahiihdon maailmanmestari Tike Manninen. Useimmat tunnistanevat hänet linkistä lunttaamattakin. Frakki, kiiltonahkaa ja siihen malliin. Fuusiokäyttöisen pyörätuolin käsinojiin on kätketty teollisuussirkkeli ja pari Sidewinder-ohjusta. Omintakeisen vanhanaikainen ratkaisu – vähän kuin tuo sinun tukkalaitteesi, Mari-kulta.

– Linnan lattioiden jäädyttäminen aloitettiin popularisoinnin toisessa aallossa, kun Puolue keksi naittaa yhteen kaksi holo-tv:n katsotuinta ohjelmaa, tuhkamuna. Ja se, että luonnollisen taiturimaisesti luisteleva suomalainen pääsi niin sanotusti omalle mukavuusalueelleen, teki reilusta voimainkoitoksesta vain reilumman, fetisisti alistuja.

– En ihan kuullut tuota viimeistä. Mitä sanoitkaan, Mari?

– Mitäs tässä. Mietin vain meidän palkkaeroa. Presidentinlinnan laajennustyöt–

– Jää tuntuu aiheena kiinnostavan selostajapariani. Koetko, Mari, jään omaksi elementiksesi?

– Presidentinlinnan laajennustyöt –

– Sanoin, että koetko, Mari, jään omaksi elementiksesi!

– ... No, enpä koe.

– Ai jahah, sehän on kumma juttu. Apropoo, kääpiöiden sun muiden luonnonoikkujen edustaja on näköjään ryömimässä kättelystä valmiusasemiin ruokasalin pitkän pöydän alle. Vekkulilla on korukuvioitu pikku saha kourassaan.

– Mitä sä tarkotit tuolla äskeisellä jääjutulla?

– Taitaa olla aitoa Kalevalan käsityötä.

– Jukka, mitä sä tarkotit sillä?

– Enpä mitään, kunhan heitin. Pygmi valmistautuu leikkelemään akillesjänteitä pöydän alta viime vuoden malliin! Joku voisi kyllä väittää, että sinussa ja jäässä on hämmästyttävän paljon yhteistä, Mari.

– Juk –

– Joku voisi vihjata, että olet kylmä, vähän niin kuin tuo jää. Joku voisi sanoa, että olet frigidi, että sinulla ei ole tapana raottaa haarojasi edes kahden ja puolen vuoden seurustelun jälkeen, koska sinulla on käsittelemättömiä asioita!

– Hei, nyt meet kyllä liian –

– Ja kun palataan aiheeseen, joka oli presidentinlinnan laajennustyöt, niin ne pääsivät vauhtiin '59, senkin pikku letukka, ei niinkään sen takia, että kolmekymmentä juhlavierasta survoutui kuoliaaksi sitä edellisen vuoden juhlissa, vaan siksi, että taklaukset näyttivät sitä paremmilta, mitä enemmän vierailla oli tilaa kiihdyttää –

– Ja sisään astelee joukko tanssityttöjä! Katsopa nyt tarkkaan, Jukka-poika, mielesi tekee kuitenkin! Siinä cheerleader-ryhmä Ginger Lamourettesin kapteenitar kättelee Toini3:a, ja valitettavasti kameran näkökenttä ei ihan yllä Johanna Nätin suunnittelemien miniminihameiden vesirajan alapuolelle, vaikka voyeuristi-fetisisti-pettäjäkumppanini sitä tässä mehusteleekin! Koko Ginger Lamourettesin posse on aseistautunut lämpöhakuisilla tappajadildoilla ja rakennekynsillä!

– Pihtarilutka, vierasperäinen nimi Brutal Deluxe otettiin käyttöön kuitenkin vasta kaksikymmentä vuotta sitten, samana vuonna, kun tapahtuma määritettiin väljennetyn sotatilalain alaisuuteen –

– Ja rajat avattiin uudelleen kaupankäynnille ensimmäistä kertaa sitten vuoden '85 katastrofin, jolloin Puolue päätti viedä vähän Suomi-brändiä maailmalle! Onneksi olkoon, molopää, osaat lukea linkistä!

– Pidähän se pikku suukkusi ummessa, riivinrauta. Se kelpaisi tasan yhteen asiaan, mutta sitäkään et ala tehdä – varmaan siksi, koska pelkäät sellaista, mitä et osaa – joten katsopas nyt, kun kolmaskymmeneskolmas takaisinkloonattu Mannerheim-ristin

ritari Gerdt tuolla virittelee leikkisästi viuhkamiinaa keltaisen salongin ovenkarmeihin. Niin ne vanhan veteraanin vaistot vain pelaavat.

– Se, ettet sä saanut multa mitään ei tarkota sitä, etteikö joku muu ois saanut. Vaikka sillon kesällä, kun sä juoksit sen huora-Hannan perässä. Vaan tuudeluu – nytpä siirrytään jo tauolle ennen Esplanadin puoleisia vieraita! Kylläpä se aika rientää, kun meillä on kivaa.

– Mitä sä sanoit?

– Niin, kesällä aika rientää, kun on kivaa seuraa. Arvon katsojat! Juuri tulleen tiedon mukaan Karhu-ryhmän taitavin tarkka-ampuja on onnistuneesti tuhonnut viimeisenkin soihtukulkueen jäsenen. Terroristiryhmä yritti tänäkin vuonna polttaa presidentinlinnan siinä kuitenkaan onnistumatta... kuten kuvasta näkyy. Tässä näkymässä on jotakin runollista: tulipunainen valtionvihollisen veri vuotamassa valkoisimmalle hangelle sakenevan pyryn keskellä... Mikä headshot! Täytyy myöntää, että tämä karhu se osuu maaliinsa. Toisin kuin eräät.

– Mitä. Sä. Sanoit.

– Oi, enpä mitään. Nain vaan toista koko sen ajan ku oltiin, enkä antanut sulle. Hyvät katsojat, tiimimme Piia yhyttää koska tahansa ratkaisevan niitin ampuneen poliisimiehen, jolloin saamme uunituoreet kommentit sankarilta!

– Kuka se oli?

– Ahaa, Piia on päässyt paikan päälle! Mikä uljas profiili kuvassa näkyvällä kansakuntamme suojelijalla onkaan. Kuin kreikkalainen patsas. Piia, kytketkö linkkisi keskukseen, niin saadaan äänet katsojille asti?

– KUKA.

– Mietipä sitä, Jukka.

– Ai, joo. Hyvä yleisö, pidemmittä puheitta, sankaripoliisi, ylikonstaapeli Miikka Kontio. Ylikonstaapeli Kontio, mikä on parasta valtionvihollisen lopettamisessa?

– Ehdottomasti se tunne, kun on pitkään kiusoitellut sormi liipasimella, ja sitten – lopulta... laukaus lähtee! Niin kuin maa järähtelisi. Sen voi oikein tuntea, miten laaki uppoaa syvälle, syvälle vastustajan sisälle, oikein porautuu sinne. Näkee ruumiin tärähtelevän ja jännittyvän viimeiseen, rajuun heilahdukseen. Kuulee lävistetyn päästävän suustaan hiljaisen, antautuvan parahduksen. Viimeisen, äänettömän huokauksen. Viimeisen huokauksen, joka kuiskaa yöhön: Taistelu on ohi.

***Jaakko Seppälä** on Itseoppinut sähkö- ja tietotekniikan guru, joka on todistetusti rakentanut oskilloskoopin hamsterin juoksupyörästä ja perunasta. Seppälän lupaava ura tietoverkkotutkijana päättyi päivänä, jona hän teki teknillisen tiedekunnan dekaania, kolmea professoria ja tietoliikennelaboratorion kerrossiivoojaa vastaan epäonnisen kännykkäpommiattentaatin.*

Raivokasta kamppailua irstaan manian ja morbidin depression välillä käyvä Seppälä on erilaisten fobioiden lukumäärällisen maailmanennätyksen haltija. Siksi hän viettää päivänsä kivisessä sarkofagissa. Myös nimellä 'Ylväs Havannalainen' tunnettu Seppälä onnistui salakuljettamaan suolessaan tarunomaisen määrän mielialalääkkeitä muurien sisäpuolelle.

Lehden päätteeksi T. Saloranta

Vaikka juuri pääkirjoituksessa pääsin sanomasta, että URS pyrkii positiivisuuteen eikä tahdo provosoida muuta kirjallista kenttää, tämä ei toki tarkoita että lakkaisin tällä omalla palstallani esittämästä pisteliäämpiäkin kommentteja. Tällä kertaa ajattelin puuttua siihen, miten tekstejä usein editoidaan – niin fandomissa kuin valtavirrassakin – ja millaista konkreettista päänvaivaa se minulle joskus aiheuttaa.

Suomalaiselle kirjallisuudelle on luonteenomaista tietynlainen niukkuuden ihanne. Tämä juontaa juurensa ehkä modernismista, josta kotimainen kirjallisuus ei ole kunnolla päässyt koskaan eteenpäin, tai sitten useimpien kirjallisten toimijoiden toimittajataustasta. Onhan ymmärrettävää, että jos vuosikaudet tottuu ahtamaan kaiken sanottavansa yhden palstan pikku-uutiseen, tämä alkaa näkyä myös silloin kun varsinaista tilarajoitusta ei ole.

Tiiviissä ja niukassa ilmaisussa ei sinänsä ole mitään pahaa. Itse tosin en jaksa sitä suuremmin harrastaa (otin taannoin kaksoisvoiton *Usva*-lehden lyhytnovellikilpailussa, ja nähdäkseni se riitti todistamaan, että tämänkin halutessani osaan), mutta monelle muulle se sopii, ja hyvin kirjoitettua napakkaa tekstiä onkin toki mukava lukea.

Ongelmat alkavat siinä vaiheessa, kun alkujaan rönsyilevää tekstiä aletaan jossakin kirjoittajapiirissä tai -kurssilla väkisin typistää ekonomisempaan muotoon. Tämä kun usein tehdään sillä yksinkertaisimmalla tavalla, eli mekaanisesti lyhentämällä – toisin sanoen leikkaamalla sieltä täältä sanoja ja lauseita, jotka editoijan mielestä eivät ole välttämättömiä dynaamisen juonenkuljetuksen kannalta, eivät vie tarinaa eteenpäin tms. vakioselityksiä.

On nimittäin sillä tavalla, että vähänkin harjaantuneemman kirjoittajan tekstissä on usein tietynlainen – paremman termin puuttuessa – svengi. Teksti kulkee kirjoittajan aivoista paperille oman luontaisen rytminsä mukaan, toki siihen voi tulla ajatusvirheitä tai turhaa jahkaamista jonka kirjoittaja itse osaa ottaa pois, mutta ulkopuolinen ei saa svengistä kiinni yhtä helpolla. Niinpä jos tekstiä alkaa typistää summamutikassa, siihen jää reikiä. Svengi katoaa, rytmistä tulee nykivä ja katkonainen.

Lyhyesti sanottuna: jos rönsyilevästä tekstistä leikkaa paloja pois, siitä ei tule tiivistä tekstiä, vaan rönsyilevä teksti josta puuttuu paloja. Jos haluaa tiivistä tekstiä, teksti on sitten alun alkaenkin kirjoitettava tiiviiksi, jolloin siihen syntyy tiiviin tekstin svengi. Kaikenlaisen karsimisen suhteen on aina oltava varovainen, koska jos jotain ottaa pois, myös ympäröivä teksti pitää muokata siten ettei poistoa huomaa vaan reikä kuroutuu umpeen.

Onpahan sattunut useamminkin kuin kerran taikka kaksi, että olen lukenut minulle tarjotusta tekstistä raakaversion, josta olen pitänyt, mutta teksti on lähtenyt vielä jollekin kirjoittajakurssille tai paikalliseen kirjoittajapiiriin ruodittavaksi. Vaikka aluksi pidin tätä hyvänä ideana ja ajattelin sen säästävän omaa editointivaivaani, nykyään tällai-

nen maininta täyttää minut kauhulla ja saa minut spontaanisti karjaisemaan kuulun **Topi Sorsakoski** -sitaatin: *Ajomies älä perkele!* (*)

Esimerkiksi tässä lehdessä nähty loistokas veijaritarina *Amirin torni* alkaa todella iskevällä kohtauksella, joka tosin ei varsinaisesti liity itse tarinaan mutta esittelee päähenkilön ja tekee myös selväksi tarinan yleisen hengen (tänne päästessä kaikki ovat sen toki jo lukeneet, joten en toista sen sisältöä). Minua siis suuresti järkytti, että kirjoittajapiirissä oli käsketty poistaa suurin osa tästä kohtauksesta ja jättää ainoastaan pieni pätkä sen loppua, mikä tuntui täydellisen turhalta – olisivat nyt sitten edes poistaneet kaiken, sen sijaan että jättivät pienen härnäävän pätkän, jonka merkitys jää täysin käsittämättömäksi. No, sain sentään tahtoni läpi, ja mainittu kohtaus jäi julkaistussa versiossa alkuperäiseen uljaaseen muotoonsa.

Jokusen tarinan olen joutunut suorastaan restauroimaan kirjoituskurssisilppurin jäljiltä. Tekstiin on saattanut esimerkiksi ilmestyä tämän kaltaisia kohtia: *Henkilö x heräsi siihen, että hänen oveensa koputettiin. Henkilö y kaappasi hänet syliinsä.* Siis täh? Tuliko se ovesta läpi ja hyppäsi sänkyyn halaamaan? Miksi se sitten edes koputti? No, tietysti alun perin välissä oli ollut virke, jossa sanottiin henkilö x:n nousevan vuoteesta ja kävelevän ovelle avaamaan sen, mutta tämä oli käsketty leikata pois, koska on kuulemma ilmeistä, mitä koputuksen ja halaamisen välissä tapahtuu eli sitä ei tarvitse erikseen sanoa. Minulla kenties sitten käy hieman toisenlaisia vieraita, koska intuitiivisesti tulkitsin asian toisin kuin kirjoituskurssin vetäjät.

Turhaa jaarittelua on toki hyvä välttää, eikä tekstiin kannata jättää tarpeettomuuksia vain siksi, että ne on kerran sattunut sinne kirjoittamaan. Tasapaino on syytä löytää, niin tässä kuin muissakin asioissa. Liiallisessa saksimisessakin on kuitenkin vaaransa – kun liian syvälle leikkaa, saattaa osua valtimoon. Ainakin varoitan vakavasti, että minulle lähetettäviä tekstejä ei kirjoittajan kannata liiaksi typistellä. Joudutte kuitenkin vain kirjoittamaan suuren osan poistamistanne osioista takaisin, joten säästäkää vaiva sekä minulta että itseltänne ja sanokaa kirjoittajapiirien ja -kurssien ihmisille, että jos he niin kovin saksimisesta tykkäävät, heidän kannattaa suunnata intonsa vaikkapa lumihiutaleiden askarteluun. Ne piristävät ikkunakoristeina kesälläkin.

- T. Saloranta kuittaa

(*) = Jollakin Agents-yhtyeen 80-luvun festivaalikeikalla Sorsakoski oli juuri pääsemässä *Ajomies*-ikivihreän kertosäkeeseen *ajomies älä kiirehdi suotta, pakoon ei pääse kohtaloaan*. Samalla hän kuitenkin näki yleisön laitamilla, kuinka järjestysmiehet takavarikoivat joltakulta alaikäiseltä täyden koskenkorvapullon ja alkoivat kaataa sitä maahan, jolloin kertosäe muokkautui sitaatissa mainittuun muotoon.

Kultakuoriainen #5 ilmestyy syksyn pimeneviin iltoihin!

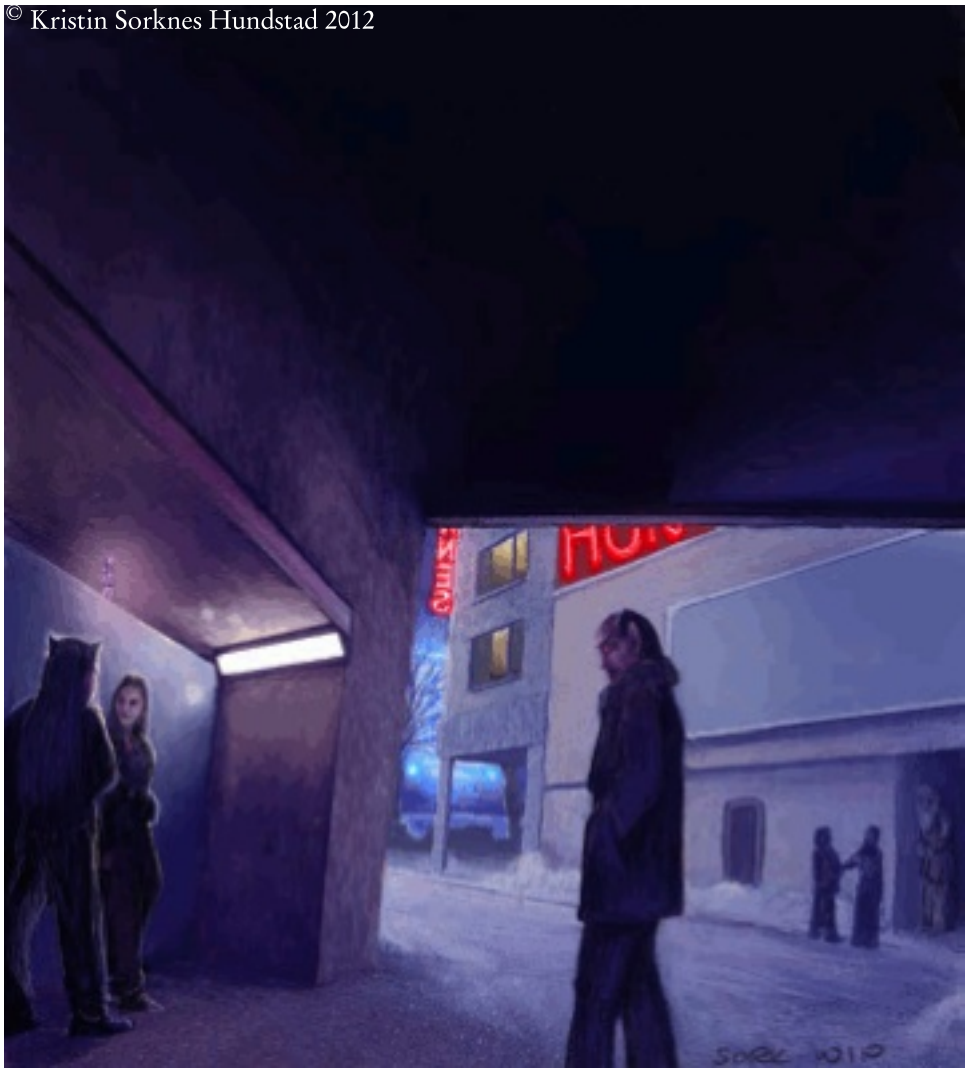

Luvassa on uusrahvaanomaisen spekulatiivisia dekkaritarinoita avaruudesta, muinaisilta ajoilta, kuvitteellisista maailmoista, synkän lähitulevaisuuden synkiltä kujilta – tähän voit vaikuttaa itse tarjoamalla meille materiaalia! Novelleja otetaan vastaan juhannukseen asti.

Dekkarinumeroa odotellessa on toki luvassa kaikenlaista muuta viihdykettä. Aivan lähiaikoina ilmestyy uusi painettu antologia *Huomenna ne tulevat ja muita eriskummallisia kohtaamisia,* ja kesällä Finncon-tapahtumassa näkee päivänvalon avaruusaiheinen *Tiamatin värit ja muita tähtienvälisiä tarinoita*. Aina valitetaan, ettei kunnon avaruusscifiä enää kirjoiteta tai ainakaan julkaista, mutta nyt sitä saa! Ja saattaapa luvassa olla myös yllätysjulkaisuja.

Vietetään siis uusrahvaanomainen kevät ja palataan asiaan!